

Giới thiệu Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời

Thể Loại: Quân Nhân - Bác Sĩ - Trùng Sinh - hiện Đại - HE - 2S

Editor: Tiểu Meow

Trong tình yêu con người thường mất đi rồi mới hối hận nhưng nếu có cơ hội làm lại liệu họ sẽ thay đổi như thế nào?

"Chú à, trên người chú đang bị thương, để em tắm giúp chú nha."

"Chú à, em nằm mơ thấy ác mộng sợ quá à, muốn ngủ chung với chú được không?"

...

Đường Mặc Trầm bắt giữ bàn tay nhỏ đang tháo thắt lưng của anh "Em lại muốn làm gì nữa?"

Bùi Văn Khinh với vẻ mặt vô tội lấy ống tiêm ra, "Tiêm thuốc cho chú!"

Từ nay về sau, anh ngủ nướng, cô vịn tường.

Trước khi trọng sinh, cô oán anh, hận anh, trốn tránh anh; sau khi sống lại, cô trêu ghẹo anh, che chở anh, quấn quýt lấy anh.

Từ lúc bắt đầu tới mãi về sau, Đường Mặc Trầm đều chỉ có một ý tưởng: Cung chiều cô, cung chiều cô, cung chiều cô đến tận trời!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Oanh - -

Lại một đợt pháo kích rơi bên cạnh lều chữa bệnh cho thương binh. Cả một vùng đất, kể cả giường giải phẫu đều chấn động mãnh liệt, ngay cả nữ y tá đang cầm máu bên cạnh cũng run rẩy theo.

Đối diện, người đang đứng ở vị trí chỉ đạo chính là Bùi Văn Khinh lại thản nhiên như không.

"Tăng áp suất oxy lên cao nhất đi!"

Nữ y tá sắc mặt trắng bệch nhìn chăm chú vào lỗ thủng to đùng trên lều, từ nơi này có thể nhìn thấy vài bóng người đang xông về đây.

"Bác sĩ Bùi, có người... Đến kia!"

Bùi Văn Khinh nói to hơn.

"Mau tăng áp suất oxy lên cao nhất!"

Ở trong mắt cô, chỉ có cuộc giải phẫu và bệnh nhân trước mắt.

Nữ y tá phục hồi tinh thần lại, tay trái run run tăng máy áp suất oxy cao hơn. Chú ý tới đồng nghiệp bên cạnh bị đạn lạc bắn trúng ngã xuống, dùng sức cắn chặt răng mới không bật khóc thành tiếng.

Rẹt rẹt - -

Chiếc lều chữa bệnh bị người từ bên ngoài đẩy mạnh vào, một quân nhân cao lớn trang bị đầy đủ vũ trang sải từng bước dài xông tới, tầm mắt đảo qua y tá nhỏ, dừng ở trên mặt Bùi Văn Khinh.

Cho dù cô chỉ lộ ra một đôi mắt, anh vẫn có thể liếc mắt một cái liền nhận ra đó là người mà mình muốn tìm, trong mắt lóe lên mừng như điên, xông lại, kéo tay phải của cô.

"Văn Khinh, theo anh!"

Nghe được thanh âm quen thuộc kia, Bùi Văn Khinh vẫn luôn vô cảm ngay lập tức biến sắc lập tức chớp mắt không ngừng, xoay mặt nhìn về hướng

người mới tới.

Vóc người cao lớn, trên người là bộ quân phục dã chiến. Dù trên mặt thoa bùn đất ngụy trang nhưng vẫn không che giấu được ngũ quan tinh xảo cùng ánh mắt sáng ngời.

Mặc dù đã mười năm không gặp, cô cũng chỉ cần liếc mắt một cái đã có thể nhận ra anh.

Đường Mặc Trầm!

Trái tim, đột nhiên đập dồn đập không ngừng.

Bất chợt, lại lạnh xuống.

"anh nhận lầm người rồi!"

"Tôi biết là em!"

Cánh tay của người đàn ông không hề thả lỏng, ngược lại càng xiết chặt hơn, chặt đến mức làm cô đau nhói.

Môi cô run lên, lại nghiêng mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của người nọ, trong ánh mắt anh có ánh sáng.

không, không phải ánh sáng!

Đó là ngọn lửa!

Ngọn lửa nhanh chóng biến mất, bị thay thế bởi mặt của cô.

Cánh tay xiết chặt lại, đem cô ôm vào lòng. Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người, dùng thân thể của chính mình bao bọc lấy người trong lòng, trước khi quả bom rơi xuống đất.

một tiếng nổ ầm vang lên, trước khi lỗ tai của cô rơi vào trạng thái bị ù đi, cô ngẩng mặt lên, chỉ thấy bờ môi của anh đang động đậy, Bùi Văn Khinh nhận ra những từ ngữ mấp máy kia, anh đang nói - -

Theo anh về nhà!

Trong đầu, đột nhiên vang lên câu trả lời khi hắn đang nhậm chức tổng thống với phóng viên: "Sau này khi không còn làm tổng thống nữa, ngài sẽ làm gì?"

"Tám tuổi học trường Quân Đội cho thiếu niên, hai mươi lăm tuổi vinh hạnh được nhậm chức thượng tướng, ba mươi mốt tuổi được chọn làm tổng thống, hai nhiệm kỳ liên tiếp là tám năm, nửa cuộc đời đầu tiên của tôi đều phục vụ cho quốc gia. Tôi tự nhận không làm đất nước và người dân thất vọng. Nhưng lại cô phụ mỗi một cô gái. Tôi vẫn luôn cho rằng cô ấy đã chết, mãi đến mấy ngày trước đây, tôi mới biết được cô ấy còn sống. Tôi phải đi tìm cô ấy trở về, xin lỗi cô ấy, cầu xin sự tha thứ của cô ấy, dùng toàn bộ nửa đời sau của tôi, bồi thường cho cô ấy, cưng chiều cô ấy, làm cho cô ấy hạnh phúc!"

Máu từ trên cổ của anh đang chảy ra ồ ạt, chảy xuống trên mặt của cô, nóng bỏng.

cô giơ tay lên, đem hết toàn lực giúp người đàn ông đè lại miệng vết thương.

"Tôi sẽ khâu vết thương lại cho anh ngay..."

Đường Mặc Trầm giơ ngón tay lên, gỡ khẩu trang trên mặt cô xuống, Bùi Văn Khinh muốn ngăn cản thì đã quá muộn.

cô theo bản năng muốn quay mặt đi chỗ khác, tay Đường Mặc Trầm đã đưa đến môn trón khuôn mặt đầy vết sẹo của cô.

"Thực xin lỗi!"

trên bầu trời hiện lên ánh lửa, lại một viên đạn lạc bay về hướng họ, trong giờ phút sinh tử đó, Bùi Văn Khinh mạnh mẽ xoay người, nằm đè lên người vị tổng thống, dùng thân thể của chính mình bảo vệ anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Sống lại, chủ động dây dưa

" Nơi có anh, cũng là nơi có trái tim em "

Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh mở choàng mắt, thấy không phải là không gian chiến tranh với lửa đạn bay đầy trời, mà là ngọn đèn thủy tinh lấp lánh trên trần nhà.

Ánh sáng lấp lánh chiếu khắp nơi từ chiếc đèn trần, hoa văn hoa lệ bay nhẹ nhẹ trong không gian...

Đây là, Đường cung!

cô không chết?!

Cửa phòng bị người ta đẩy mạnh ra, tiếng bước chân lão đảo đang đi đến bên cạnh giường.

"Dám nổ súng với tôi?"

âm thanh quen thuộc vang ở bên tai, đầy tức giận, không thanh nhã trầm ấm như mọi ngày mà mang theo nét khàn khàn thô ráp.

Đó là giọng của Đường Mặc Trầm!

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn về nơi có giọng nói, đúng lúc nhìn thấy một thân hình. Cầm chột căng thẳng, đã bị hai ngón tay cứng rắn như kiếm sát nắm giữ.

Mùi rượu đập vào mặt, bóng dáng kia tới gần, đôi mắt sáng như sao trời nhìn thẳng vào mắt cô, bên trong có lửa giận đang lập lòe.

"Bùi Văn Khinh, em to gan lắm!"

Cho dù người lên tiếng đưa lưng về phía ánh sáng, Bùi Văn Khinh vẫn không thể nhận ra khuôn mặt đó.

Màu da sạch sẽ, tron tựa bạch ngọc, như được thượng đế cẩn thận cầm kính lúp, tỉ mỉ từng bước từng bước điêu khắc ra ngũ quan anh tuấn.

Lần gặp mặt năm 17 tuổi ấy, khuôn mặt mà chỉ nhìn một cái cũng khiến bản thân giật mình, giờ phút này đang đứng trước mắt cô.

Đường Mặc Trầm!

anh cũng không có chuyện gì?!

một trận kinh hỉ trong đầu, Bùi Văn Khinh chống tay đứng dậy.

"Vết thương của anh...."

"không trúng tim tôi, em rất thất vọng phải không?" trên người của anh tràn đầy mùi rượu, vì có cồn mà âm thanh mơ hồ không rõ, trong giọng nói đầy vẻ trào phúng nhưng cuồng nộ, "em nghĩ rằng tôi không biết em làm gì sao? không lo học hành cho nghiêm chỉnh, cả ngày cùng một đám cận bã túm tụm lại với nhau. Đề lên được đại học, bao nhiêu đau khổ vất vả em đã quên rồi sao? Tổ chức sinh nhật xuyên đêm?! Còn sử dụng thuốc phiện nữa... Thứ độc hại này mà cũng dám động vào, không thông minh được tí nào sao, Bùi Văn Khinh? Những gì tôi dạy em trong nhiều năm qua đâu rồi!"

Người nam nhân bùng nổ cơn giận, bóp chặt tay lại, gần như bóp nát người cô.

Qua đêm?

Sinh nhật!

Bùi Văn Khinh khần trương.

Đó là lần đầu tiên cô tổ chức sinh nhật sau khi lên đại học. Mấy người bạn cùng phòng cùng nhau đến quán ăn đêm để chúc mừng. cô bị bắt đi nhưng may mắn Đường Mặc Trầm đến, đón về Đường Cung.

cô giận anh một năm trước đuổi cô ra khỏi Đường cung. Thuận theo men rượu, nỗi điên sống chết không chịu vào, cướp được súng của Đường Mặc Trầm, trong hoảng loạn không cẩn thận bóp cò bắn trúng cánh tay anh.

Nhưng mà, đó đã là chuyện xảy ra mười năm trước!

Đường Mặc Trầm tới gần cô, khàn cổ, gào thét, mang theo hơi thở nồng nặc mùi rượu, " Em cố ý đúng không, cố ý tổn thương bản thân, để cho tôi khó chịu đúng không... Bùi Văn Khinh, rốt cuộc em muốn thế nào?"

Trong giọng nói Đường Mặc Trầm hết sức thất vọng và đau lòng.

Ngước mắt, nhìn lại người đàn ông vì uống rượu mà mắt sung huyết, Bùi Văn Khinh nâng tay đỡ lấy mặt anh, hốc mắt sớm đã đau đớn.

Khi đó cô còn trẻ không hiểu chuyện, nghĩ rằng anh không cần cô nữa nên mới đuổi cô về La gia mới quyết liệt như thế. Chỉ đành cam chịu, chấp nhận ra đi.

cô đã bỏ qua mười năm với anh. Lần này, cô sẽ vững vàng nắm chắc trong lòng bàn tay.

Giơ ngón tay lên, ôm lấy mặt anh, Bùi Văn Khinh nghẹn ngào nói nhỏ.

"Em muốn anh yêu em!"

nhẹ hít một hơi, cô ngẩng mặt lên hôn môi người trước mặt.

Cảm giác được môi của cô, sau lưng Đường Mặc Trầm cứng đờ, cả người giật mình, đứng im tại chỗ.

Ý thức được cô đang làm cái gì, theo bản năng Đường Mặc Trầm muốn đẩy Bùi Văn Khinh ra.

Thiếu nữ mặc kệ, càng thêm siết chặt cánh tay, dùng sức ôm cổ anh, lạng quàng hôn. Nhân lúc người đàn ông còn đang sững sờ, dấy dưa với anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Hôn - Cuồng vọng mà làm càn

Môi của cô mềm mại như hoa anh đào, lại ngọt ngào như đường.

Động tác vụng về nhưng lại như con gió lốc, trêu chọc thần kinh nhạy cảm của anh.

Tia li trí còn sót lại dưới đáy lòng nhanh chóng bị dục vọng cắn nuốt. Đường Mặc Trầm nhắm mắt lại, nắm lấy vai của Bùi Văn Khinh, nặng nề mà đè xuống, hôn đáp lại.

Nụ hôn của anh mang theo sự say mê mà rào rạt, cuồng vọng mà làm càn. anh không khách khí nữa mà phóng túng bản thân, đè lên cô rồi hôn, cắn, mút mát lên da thịt người thiếu nữ...

Trong trí nhớ của Bùi Văn Khinh, Đường Mặc Trầm luôn luôn cao cao tại thượng như một vị thần, ít nói trầm mặc, đoán không ra nhìn không thấu. Cho dù là lúc anh đứng trước mặt cô cũng là xa tận chân trời, mặt mày lãnh đạm, không có bất kỳ cảm xúc gì.

Nhưng trong giờ phút này, người đàn ông lại như một con thú cuồng bạo.

Mỗi một cái hôn, mỗi một ngón tay, mỗi một tác da thịt, cũng như môi lửa cháy trên ruộng lúa, đủ để đem cô thiêu đốt, xé nát, cắn nuốt.

Bùi Văn Khinh không chịu được mà thở hổn hển. Nhưng người trên người cô lại cũng không có ý định sẽ buông tha cho con mèo. không khách khí đem người dưới thân ôm chặt, để thanh kiếm sắc bén của mình đâm xuyên qua thân thể người thiếu nữ.

Bất ngờ không phòng bị bị con đầu ấp tới, cô thét chói tai nhưng nụ hôn của anh ngăn lại môi người thiếu nữ, thanh âm cô gái bị ngăn lại ở yết hầu.

...

một lần lại một lần

...

Lúc Bùi Văn Khinh tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Con gió ban mai bắt đầu thổi lên bản song sa, ánh mặt trời sáng ngời chiếu vào phòng, tất cả cũng không như cảnh trong mơ mà biến mất. Vật của anh đặt trên người cô, giữa hai chân mơ hồ cảm nhận sâu sắc, tất cả đều rất chân thật.

Nhìn chăm chú vào khuôn mặt người đàn ông đang ngủ say lúc. Bùi Văn Khinh không kiềm được lòng mà giơ ngón tay lên. Vốn dĩ muốn chạm lên mặt anh nhưng khi nhìn đến mảng lớn máu của vết thương trên tay mình, trái tim không khỏi thất lại - nhiều máu như vậy, không thể nào là của cô.

cô lo lắng nhìn về phía cánh tay Đường Mặc Trầm, trên người hắn còn mặc áo sơ mi quân trang màu xanh nhạt mà ngày thường luôn cẩn thận tỉ mỉ cài cúc. Tuy nhiên lúc này sớm đã lộn xộn, lộ ra bộ ngực cường tráng làm người ta ngượng mồm, thiếu đi vài phần lạnh lùng nhưng lại thêm phần gợi cảm.

Cánh tay bên phải sớm đã ướt sũng máu, máu tươi đang theo nếp nhăn của áo sơ mi nhỏ xuống, đọng lại ở ngực cô.

Đó là phát súng mà Bùi Văn Khinh đã bắn. Vốn dĩ đã được băng bó xử lý qua nhưng trải qua một đêm ép buộc, miệng vết thương sớm đã vỡ ra.

Thiếu nữ đau lòng một trận, đứng dậy muốn giúp hắn xử lý miệng vết thương.

Đầu vừa mới nhấc ra khỏi gối, một bàn tay to lớn đã nhấc lên, đẩy cô quay lại giường.

"Còn muốn trốn sao?!"

Đường Mặc Trầm nhíu mày nhìn cô, cặp mắt bởi vì say rượu mà sung huyết. Ngày thường giống như thâm cốc u huyền âm u, giờ phút này hơi có vẻ khàn khàn, không giống bình thường trong trẻo nhưng lạnh lùng, tăng thêm vài phần khêu gợi từ tính.

Nhìn lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh một trận hoảng hốt.

Người đàn ông này luôn luôn bá đạo cường thế. Đêm qua cô liều mạng ngoan cố, mạnh mẽ ngủ với anh như thể, liệu anh sẽ làm giống mười năm trước, bảo Ôn thư ký đưa cô vào trường quân đội?

không được!

Bùi Văn Khinh khẩn trương mân mê môi mọng.

Ngày này mười năm trước, anh tiễn cô đi, từ nay về sau, hai người trời nam đất bắc.

Lúc này, cô nhất định nghĩ biện pháp ở lại. Nhất định không thể để chuyện lúc trước lại tái diễn.

Bùi Văn Khinh nhanh chóng suy tư về cách đối phó, theo bản năng hơi khép lông mi, liếc mắt liền thấy bàn tay hắn, lòng bàn tay đang phủ lên chỗ có trái tim cô.

Nhiều năm tay cầm súng, sớm đã hình thành một vết chai, nắm chặt lấy da thịt mềm mại thiếu nữ. Ngày hôm qua bị hắn giày xéo như vậy, còn có chút hơi đau.

Tim - nháy mắt điên cuồng đập loạn lên.

Lúc này, Đường Mặc Trầm cũng cảm giác được dưới bàn tay khác thường, kinh ngạc nghiêng mắt.

Chú ý tới máu loãng chảy xuống từ cánh tay anh, Bùi Văn Khinh phục hồi lại tinh thần, cầm tay người bên cạnh nâng lên.

"Đừng cử động tay, em giúp anh lấy thuốc trong tủ!"

nói xong vội vàng bước xuống giường đi lấy thuốc trên tủ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Màu đỏ vs trắng như tuyết

Đường Mặc Trầm chống cánh tay đứng dậy, lắc lắc đầu còn đang đau.

Ngày hôm qua uống nhiều rượu, bây giờ đầu vẫn còn ê ẩm. Chuyện xảy ra đêm qua, anh còn có chút mơ hồ không rõ.

Vừa mở mắt, đã thấy cô đang cầm hòm thuốc, bước nhanh đến đây.

Tóc dài rối tung, ngoại trừ trên cánh tay có dây áo lót, còn lại không hề có quần áo. Ánh mặt trời xuyên thấu qua rèm cửa chiếu vào, phản chiếu lên làn da trắng như gôm sứ, bộ ngực cao ngất có mảng lớn dấu hôn hồng đỏ, từng giọt máu đỏ tươi đang theo của đường cong mềm mại của cô uốn lượn chảy xuống.

Màu đỏ và màu trắng tinh khôi như tuyết - sự đối lập tươi đẹp...

Bụng Đường Mặc Trầm nóng lên, một trận khô nóng trong nháy mắt dâng lên. Mây kiêu gật gật thật mạnh, anh nhanh chóng quay sang, xé drap giường

ném cho cô.

"Mặc vào đi!"

Được anh nhắc nhở, Bùi Văn Khanh mới nhớ ra mình chưa mặc quần áo. Hốt hoảng cầm lấy, nhanh chóng quấn quanh người. cô thở sâu, bình ổn lại cảm xúc, nhanh nhẹn lấy kéo và băng gạc trong hòm thuốc.

Đỡ lấy cánh tay bị thương của người bên cạnh, cô gái cẩn thận dùng kéo cắt áo sơ mi của anh, nhìn vết máu loang trên đó, nhúu mày, lập tức xử lí. Vệ sinh miệng vết thương, cầm máu, bôi thuốc, băng bó lại một lần nữa...

Mười năm trước, Đường Mặc Trầm đưa cô đến học viện quân y. Ở nơi đã chiến học lại y học lâm sàng và ngoại khoa. Trước khi tốt nghiệp bị điều động chấp hành nhiệm vụ, vô ý bị thương, được tổ chức cứu trợ hòa bình quốc tế chữa trị. Lần bị thương đó, nhan sắc bị hủy hoại. Biết anh đang tìm mình nhưng cô cũng không có ý định sẽ trở về.

Sau khi chữa trị, cô gia nhập đội chữa bệnh. Sau đó liên tục theo đội chữa bệnh chạy chữa cho chiến khu và dịch khu các quốc gia trong thế giới thứ ba.

Nhiều năm thực chiến tôi luyện, lúc này Bùi Văn Khanh đã là một bác sĩ có kinh nghiệm phong phú. Đường nhiên bị thương nhẹ cũng không thể nói chơi.

Tuy nhiên, Đường Mặc Trầm cũng không chú ý tới điều đó.

Người đàn ông chỉ nhìn cô, cau mày.

Bọn họ ngủ trên một giường, y phục lại không chỉnh tề, chẳng lẽ đêm qua...

"Tốt lắm!"

Dùng băng dán cố định băng gạc, Bùi Văn Khanh nhặt hết thuốc, bông băng và đồ lật vật xung quanh, đứng dậy muốn đi nhưng lại bị anh kéo lại.

Cả ngày hôm qua chưa được ăn gì, buổi tối lại bị ép buộc cả một đêm, lúc này thân thể của cô thực sự suy yếu. Bị anh lôi kéo như vậy, ngay lập tức ngã người vào lòng Đường Mặc Trầm.

Bùi Văn Khanh ngược mắt, vừa nhìn lại ánh mắt tối om của người đàn ông đang ôm mình.

"Lại muốn chạy trốn sao?!"

"Chỉ là em muốn giúp anh tìm thuốc hạ sốt thôi".

Lông mi dài chớp chớp, nhìn vào tầm mắt của anh, khăn trương liếm liếm môi:

"Nếu anh không tin, anh có thể cho quân gia cầm thuốc vào đây."

Mái tóc dài của cô tán loạn ở đầu vai, trên má còn ửng hồng sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi.

Môi bị hôn cắn có chút sưng. Ngày thường nhan sắc có chút ảm đạm, lúc này lại tựa như lựu chín muối đỏ tươi ướt át.

cô theo bản năng liếm môi nhưng trong mắt anh, hành động nhỏ này lại phá lệ mê người.

Trí nhớ mơ hồ thân mật với cô gái bên cạnh trong nháy mắt ập lên đầu, hơi thở Đường Mặc Trầm không khỏi trầm trọng.

"Hơi thở nặng nề như vậy, có phải anh phát sốt không?"

Cảm giác được sự khác thường của anh, Bùi Văn Khanh lo lắng đưa tay sờ trán người bên cạnh.

Tay nhỏ bé của cô có chút lạnh, đem tim của anh run rẩy theo.

hắn nheo mắt, nhìn vào mắt Bùi Văn Khanh.

Đôi mắt kia đen láy, trong suốt như thủy tinh, sáng ngời nhìn anh, tràn đầy thân thiết. Drap giường đắp trên người lúc này có chút lộn xộn, mơ hồ lộ ra cánh xuân sắc bên trong, có máu, còn có dấu hôn

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Mềm nhũn, nhu thuận mà làm nũng

anh làm ra chuyện như vậy thế mà cô không nổi giận sao.

Ngày hôm qua lúc đem cô về, Bùi Văn Khinh còn đang cầm súng muốn liều mạng với mình, đột nhiên bây giờ lại quan tâm, băng bó rồi thử nhiệt độ cơ thể anh? Chuyện này thật sự quá thần kỳ!

Nếu anh nhớ không lầm, hình như là do cô chủ động. cô bé xấu xa này, nghĩ làm như vậy thì sẽ không phải đi trường quân đội nữa sau. một năm nay, cô phóng túng, làm càn quấy nhiễu như thế nào, anh đều biết hết. Cứ tiếp tục như vậy, cuộc đời Bùi Văn Khinh sẽ bị hủy hoại.

Ngày trước, anh đã thề ở trước mộ cha cô sẽ chiều cô thật tốt, tuyệt đối sẽ không để cô gái này tùy tiện, thích làm gì thì làm.

Đẩy bàn tay đang đặt trên trán mình ra, Đường Mặc Trầm dứt khoát xoay người đi xuống giường, cầm khăn tắm trên ghế salon quần bản thân lại.

"Mặc xong quần áo thì xuống dưới ăn cơm, Ôn thư ký sẽ lái xe đưa em ra sân bay."

Họ đã xảy ra chuyện như vậy rồi, anh vẫn còn muốn đưa cô đi sao?

Bùi Văn Khinh sốt ruột, vội vàng đuổi theo, giữ chặt cánh tay của người đàn ông.

"Em xin lỗi, em thật sự xin lỗi, em không nên cầm súng bắn anh, là do em uống nhiều rượu làm càn, anh đừng đưa em đi trường quân đội mà, có được không?"

Đường Mặc Trầm không hề nhúc nhích.

"không được!"

Để cô ở lại, nhất định sẽ lại giao du với đám bạn xấu xa.

Lần này may mà anh đến kịp, nếu anh đến muộn một chút, không biết cô còn muốn xảy ra chuyện ồn ào gì nữa.

hắn chuẩn bị hất tay của cô ra, lập tức nghe được tiếng cô gái nhỏ này mềm nhũn gọi:

"Chú nhỏ!"

Nghe hai chữ này, cả người Đường Mặc Trầm run lên.

Lúc trước, vì muốn cứu anh nên Bùi Phàm đỡ một viên đạn cho anh. Trước khi qua đời đã gửi con gái duy nhất của mình nhờ Đường Mặc Trầm chăm sóc.

Chàng trai này đón Bùi Văn Khinh ở quê lên, lúc này cô mới chỉ có mười bảy tuổi - thời kì tuổi trẻ phản nghịch.

Vừa đón về, cô gái nhỏ luôn đối chọi lại anh, còn mang cả họ tên Đường Mặc Trầm ra gọi. Sau khi quan hệ hai người dịu đi, cô lại không lớn không nhỏ gọi anh là Mặc Trầm.

Chỉ có mỗi lúc có việc cần nhờ, mới có thể mềm nhũn nhu thuận làm nũng gọi anh là "Chú nhỏ".

Sau khi cô thi lên đại học, Đường Mặc Trầm bị tổ chức "La sát " phái người ám sát. Sợ liên lụy đến người bên cạnh, lập tức đưa cô đến nhà mẹ ruột La gia.

Lúc ấy mặc dù cô đau khổ cầu xin anh đừng đem cô đến đó, nhưng anh vẫn nhẫn tâm đem cô đến cửa La Gia.

Hốc mắt Bùi Văn khinh đọng đầy nước mắt, cởi áo khoác và giày Đường Mặc Trầm mua cho, chân trần bước đi trong tuyết.

Từ đó về sau, mỗi lần thấy nhau, cô đều làm như anh là người bình thường xa lạ, lạnh lùng gọi "Đường Bộ trưởng".

Đây là lần đầu tiên trong một năm qua, cô thân mật gọi anh "Chú nhỏ".

Thấy Đường Mặc Trầm dừng lại, giống như trong lòng đang dậy sóng, Bùi Văn Khinh lập tức thừa thắng xông lên.

"Em biết là em không tốt, một năm qua đã làm rất nhiều chuyện sai lầm. Người ta biết lỗi rồi, lập tức sẽ sửa sai, anh cho em một cơ hội nữa, được không? Chú nhỏ, em xin anh mà..." cô đáng thương làm nũng, đến người cha đã qua đời của mình cũng mang ra nói, "Lúc trước, anh đã đồng ý với cha em sẽ chăm sóc người ta thật tốt..."

Nghe cô nhắc tới Bùi Phàm, sắc mặt Đường Mặc Trầm trầm xuống. Chính vì ban đầu đã đáp ứng ba cô nên mới không thể bỏ mặc để cô tiếp tục càn quấy.

Hắt tay trên người ra, anh lạnh lùng mở miệng.

"Lập tức tắm rửa mặc quần áo đi!"

"anh..." Bùi Vân khinh liếc nhìn bốn phía, ánh mắt rơi trên cây kéo trên bàn chưa được cất. cô nắm lấy cây kéo giơ lên "Em mặc kệ, anh cho em ở lại đi, nếu không người ta chết cho anh xem!"

một khóc, hai não loạn, ba thất cổ

Vì có thể ở lại, hôm nay Bùi Vân Khinh không thèm đếm xỉa đến mọi thứ nữa.

Vừa cầm được cây kéo, Đường Mặc Trầm đã bắt lấy cổ tay cô. Sau đó, cây kéo đã bị anh cướp lấy vứt xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Ôm chặt lấy anh

Người đàn ông này là quán quân võ thuật, cả nước không một ai có thể địch lại được, nhìn đạo hạnh của cô đi, làm sao là đối thủ của anh được?

Trong cái khó ló cái khôn, Bùi Vân khinh tiến lên một bước, hai cánh tay duỗi ra, ôm chặt thắt lưng Đường Mặc Trầm.

"Dù sao thì người ta cũng không đi!"

Thân thể mềm mại của cô dán chặt vào anh, cách một lớp drap giường, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng.

Đường Mặc Trầm cúi thấp xuống, liếc mắt một cái, nhìn được sạch sẽ ngực thiếu nữ đang ôm mình, vội vàng ngẩng mặt lên.

"Buông ra!"

"không buông!"

Đường Mặc Trầm kéo tay cô, Bùi Vân Khinh sợ bị đẩy ra, lại càng dùng sức ôm chặt anh.

"Người ta không đi, người ta không đi, người ta không chịu đâu..."

Lần này đi chỉ sợ là li biệt, cô buông tay làm sao được?

Nhớ lại lúc anh ôm cô để đỡ viên đạn đại bác kia, trong ánh mắt Bùi Vân Khinh ánh lên ướn át.

Ngước mắt, nhìn vào tròng mắt tức giận của anh, trong mắt cô tràn đầy kiên quyết cùng cố chấp.

"Từ khi em chết, nếu không... em sẽ không bao giờ rời khỏi anh nữa!"

Đường Mặc Trầm đang định nổi giận, nhưng nhìn đến ánh lệ khóe mắt thiếu nữ, lời nói đến miệng nghẹn lại ở cổ họng

Hay là, cô thật sự biết sai rồi?

"Em cam đoan, sẽ không cùng những người cận bã kia qua lại với nhau chứ?"

"Em khẳng định!"

"Em có cam đoan sẽ học hành nghiêm chỉnh cho thật tốt không?"

"Em thề!"

Cảm giác hai khối mềm mại trong lòng, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy mồm miệng khô nóng.

"Khoác drap lại cho tử tế đi!"

Bùi Vân Khinh liếc mắt nhìn ngực mình một cái, vội vàng buông anh ra, kéo ga giường lên che ngực cẩn thận. Khuôn mặt trong nháy mắt ửng đỏ như phát sốt, thấp thỏm nhìn người đàn ông bên cạnh mình.

"VẬY... anh có đưa em đi trường quân đội nữa không?"

cô gái nhỏ khóc như mưa, hai gò má ửng đỏ. Bộ dáng này, vừa làm người khác đau lòng, lại vừa dụ dỗ người ta phạm tội.

Đường Mặc Trầm thờ sâu, ngẩng mặt lên nhìn chăm chú vào mắt cô, cố gắng không vì nó mà có cảm xúc đáng chết với con thỏ trắng.

"Đây là cơ hội cuối cùng của em."

Bùi Vân Khanh mừng rỡ, "Cám ơn chú nhỏ!"

"Đừng vui mừng quá sớm!" Đem về mặt của cô nhìn ở trong mắt, Đường Mặc Trầm nhủ mày, "Nếu em lại dám không ngoan ngoãn, anh lập tức đưa em vào trường quân đội. không tốt nghiệp được thì đừng bao giờ nghĩ quay về đây."

Bùi Vân Khanh lập tức nghiêm chỉnh, "Nhất định rồi, em cam đoan sẽ ngoan ngoãn, chú muốn người ta làm gì, người ta sẽ làm cái đó, không làm theo sẽ là đứa trẻ bị méo miệng!"

cô bé trước mắt lại trở về bộ dáng vài năm trước, lém lỉnh, hoạt bát như vậy.

Nhưng mà hiện tại, quan hệ giữa họ là gì đây?

Đường Mặc Trầm không được tự nhiên nhủ mày.

"đi tắm rửa đi!"

"Yes Sir, Đường bộ trưởng!"

Bùi Vân Khanh ôm drap giường, cười rạng rỡ, chạy vào toilet.

Đường Mặc Trầm gờ tay lên che trán. Chú ý một trận hỗn độn trên giường, lại buồn bực một trận.

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, lúc trước Bùi đội trưởng đem cô bé giao cho mày, là muốn mày sẽ chăm sóc Bùi Vân Khanh như ruột thịt, sao lại có thể làm chuyện này với em ấy chứ?

Lại nhìn trên drap giường có vết máu, Đường Mặc Trầm nhủ mày đi tới, cầm lên.

Quả nhiên thấy ở giữa drap giường là một đóa hoa hồng đỏ thắm

Cái này, hẳn không phải là máu của anh, cho nên là cô sao?

Chi tiết mờ ảo trong đầu dần dần hiện lên, Đường Mặc Trầm quay mặt lại xem thắt lưng mình, quả nhiên thấy xương sườn có vài vết cào mới.

Đây là lần đầu tiên của Bùi Vân Khanh?!

nói như vậy, cô không hề có sinh hoạt cá nhân thối nát, thay đổi thất thường và xằng bậy.

thật đáng chết!

Đường Mặc Trầm nâng tay xoa huyệt Thái Dương. Ngày hôm qua muốn gì mà lại uống nhiều rượu như vậy, tại sao lại muốn đi vào xem cô ra sao...

Đường Mặc Trầm à Đường Mặc Trầm, mày xem mày đã làm gì đi!

Ngoài cửa, vang lên tiếng bước chân, giọng nói của lão quản gia vang lên.

"Thiếu gia, Thư kí Ôn đã đến rồi."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Thanh xuân là khoảng thời gian tốt đẹp nhất của đời người

"Bảo anh ta chờ tôi ở dưới lầu!"

Cởi áo sơ mi nhàu nhĩ, bắn thiu trên người ném vào thùng rác, Đường Mặc Trầm mở cửa ra ngoài phòng ngủ.

...

...

Trong phòng tắm.

Bùi Vân Khanh giơ tay lau nước trên mặt, thở dài một hơi.

Mặc kệ thế nào đi chăng nữa, cuối cùng anh cũng đồng ý sẽ tạm cho cô ở lại. Tiếp theo chỉ cần mình thể hiện thật tốt là được.

Nhúng khăn vào nước để lau người, chú ý tới gương treo trên tường, cô giơ tay phải lên, lau hơi nước trên gương đi.

Trong gương lập tức phản chiếu ra thân hình mềm mại của thiếu nữ, dáng người tinh tế. Nơi cần có da có thịt thì có da có thịt, nơi cần gầy thì sẽ gầy.

cô nhìn sát vào đó, đầu ngón tay nhẹ nhàng chạm khuôn mặt mình.

Ngày hôm qua, cô vừa mới tròn 20 tuổi. không trải qua vụ nổ như đời trước nên trên mặt không có một vết sẹo nào. Đặc biệt còn vì anh mà nuôi tóc dài, da thịt trắng như gốm sứ, di truyền ngũ quan tinh xảo của mẹ, không có một chút nếp nhăn hay dấu vết nào của năm tháng...

20 tuổi, khoảng thời gian thanh xuân tươi đẹp nhất của đời người.

cô đã sống lại rồi, thật tốt!

Nhìn chăm chú vào gương, Bùi Vân Khanh chậm rãi cong khóe môi.

Đời trước, cô vẫn âm thầm mà đặt anh ở trong lòng. Nhưng mà, Đường Mặc Trầm chói mắt như vậy, hoàn mỹ như thế, càng làm cô tự biết xấu hổ, tự ái không dám thổ lộ.

Đời này, Bùi Vân Khanh tuyệt đối sẽ không làm lãng phí tuổi thanh xuân, phụ lại tấm lòng người đàn ông trong lòng mình!

Khoác khăn tắm vào người, cô bước ra phòng tắm, nhìn chung quanh một chút, nhìn ngay thấy vali của mình được quản goa đặt trong góc. cô bước nhanh tới, tay vừa mới cầm lấy vali, cửa phòng đã bị ai đó đẩy vào.

cô kinh ngạc ngẩng mặt lên, chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang nhũn mày đứng ở cửa.

"Em chỉ muốn lấy quần áo thay thôi."

Sợ anh hiểu lầm, cô gái nhỏ vội vàng giải thích.

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ là từng bước một ép tới gần.

"Chú nhỏ, người ta chỉ muốn lấy quần áo, không hề muốn chạy trốn mà..."

"Ngồi xuống!"

Vị bộ trưởng nào đó bá đạo ra lệnh.

Ót đùng vào gối đầu, Bùi Vân Khanh ngã ngồi ở cuối giường, anh liền cúi người xuống, bắt được chân phải của cô.

cô gái nhỏ vừa mới tắm rửa xong, da thịt trắng như tuyết, mịn mà nõn nà, bàn chân thon dài nhưng ngón chân lại búp măng như trẻ con...

Chân của cô, đẹp quá!

Chú ý tới bàn chân thiếu nữ có dấu tay màu xanh nhạt, Đường Mặc Trầm đưa tay sờ lên đó.

Đây là do anh hôm qua... nắm sao?!

Bàn tay ấm áp, lướt qua da thịt, làm cho người ta phải run rẩy.

Bùi Vân Khanh cong ngón chân lên, có chút không được tự nhiên mà rụt chân lại.

"Chú nhỏ!"

Nghe thấy tiếng của cô, Đường Mặc Trầm mạnh mẽ phục hồi tinh thần lại, cầm trong tay định vị GPS lên.

"Đây là định vị GPS sẽ được lắp dưới chân em!" Đứng lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, "không được gỡ xuống, không được làm hỏng, rõ chưa!"

Định vị GPS sao?

Thứ này được dùng cho phạm nhân đang tạm được tại ngoại mà!

Bùi Văn Khanh nâng chân trái lên một chút. Thôi quên đi, xem như là nể tình anh chết vì cô một lần, không giận nha.

Nhưng mà...

"Lúc em tắm rửa thì sao?"

"Đồ chống nước, em không đi bơi thì sẽ không sao."

Vậy là tốt rồi, dù sao cô cũng không thích bơi lội, chỉ cần anh không bắt cô đi quân đội, việc gì cũng dễ thương lượng.

Thấy cô nghiêng đầu cười trộm, Đường Mặc Trầm chỉ rằng cô lại đang vận động gân cốt chuẩn bị tìm cách chạy trốn, lòng mi tinh xảo nhắn thành hình chữ xuyên 川

"Đừng có nghĩ lung tung, một khi bị bắt ra hoặc là hỏng, nó sẽ lập tức gọi cảnh sát."

"Yên tâm đi, chắc chắn em sẽ không đi !" Bùi Văn Khanh đứng lên, "Hôm nay em tới trường được không?"

Nếu cô nhớ không lầm, hôm nay phải thi giải phẫu, nếu bỏ sẽ phải thi lại.

"Được!"

Đường Mặc Trầm lãnh đạm đáp lại.

Nếu cô thật sự hối cải, ngoan ngoãn đi học trong đã nói, vậy cây kiếm là mình cũng ở bên cũng vô ích.

Bùi Văn Khanh ngược mắt mỉm cười nhìn anh.

"Để chứng minh thành ý của mình, từ hôm nay trở đi, ngày nào em cũng về Đường cung, đồng ý để Chú nhỏ quan sát!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Sao lại không thể giúp người đàn ông của mình tắm rửa!

Gần quan được ban lộc.

Tóm lại, nếu anh có người phụ nữ khác sẽ tính sau.

Còn bây giờ, cả người của Đường Mặc Trầm đều là của mình, cô sẽ từ từ mà chinh phục trái tim người trong lòng.

Cẩn môi dưới, Bùi Văn Khanh khẩn trương nhìn môi anh, sợ nghe được lời nói cự tuyệt.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, môi mọng mở ra, thốt ra một chữ.

"Được!"

Sau khi bị đưa đến La Gia, cô phải chịu đủ mọi loại ép buộc. Nếu anh đồng ý giữ cô ở bên cạnh, ít nhất cô còn có khả năng an phận.

Đường Mặc Trầm đã mấy lần dẫn người đi bao vây, triệt hạ tổ chức "La Sát ". Tuy nhiên, không phải là không có thương vong, không hề nghĩ có lại có động tĩnh lớn gì.

Thấy anh đồng ý, Bùi Văn Khanh mừng rỡ, cười sáng lạng.

"Cám ơn anh, chú nhỏ!"

đã bao lâu rồi, em ấy không cười như thế với mình rồi?

Đường Mặc Trầm cảm thấy ấm áp, ánh mắt dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chú ý vào gò má còn dính nước, theo bản năng giờ tay lên lau.

Lòng ngón tay chạm vào hai gò má, tạo ra một dòng điện khiến da thịt hai người đều hơi tê rần.

Dòng điện trong chớp mắt đó ngay lập tức theo đầu ngón tay đi vào trong lòng, làm trái tim anh đập loạn xạ theo.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng rút tay lại, khuôn mặt lại phủ một tầng khí lạnh.

cô bé kia rất tinh quái. Ai dám cam đoan đây không phải là kẻ hoán binh để cho mình yên tâm, buông lỏng cảnh giác. Đến lúc đó, cô sẽ nhanh chóng bỏ trốn mất dạng

"không được làm ra vẻ!"

Bùi Văn Khinh giờ tay phải lên, xòe bàn tay ra, cười nhu thuận.

"Tuyệt đối sẽ không!"

Môi của cô cong lên, lộ ra mấy cái răng nhỏ nhắn, chỉnh tề, làm cho Đường Mặc Trầm không kìm được mà nhớ đến chuyện xảy ra tối qua... hình như anh đã hôn cô, môi mềm mại, ngọt ngào như vậy...

Đáng chết!

Mình muốn hôn cô!

"Tốt nhất là như vậy!"

Xoay người, Đường Mặc Trầm sai bước đi vào phòng tắm.

Bùi Văn Khinh mở vali ra, nhớ tới vết thương của anh, vội vàng chạy tới mở cửa phòng tắm.

"Chú nhỏ, anh đang bị thương, cẩn thận đừng để dính..."

Trong phòng tắm, Đường Mặc Trầm đang cởi khăn tắm trên người. Đột nhiên thấy cô xông tới, vội vàng đem khăn tắm quấn quanh người lại.

Nhìn vào ánh mắt người đối diện, cổ họng trong tức khắc khô khốc, chữ "nước" nghẹn lại không thốt ra được. Bùi Văn Khinh không ngừng lảng tránh chỗ quan trọng, xoay người đi ra. Nhưng mới được hai bước, thiếu nữ dừng lại.

Vết thương đã bị nhiễm trùng, nếu lại dính nước, càng khó hồi phục.

Nếu hiện tại quan hệ giữa họ đã thân thiết như vậy rồi, cô cần gì phải lại kiêng kị này nọ nữa?

Dù sao, Đường Mặc Trầm là người đàn ông của mình, giúp anh tắm rửa thì có làm sao nào!

Vừa nghĩ đến đây, cô cắn cắn răng, hùng dũng, khí phách hiên ngang quay lại, đẩy cửa phòng tắm ra.

Tay không nắm giữ lực đạo tốt, trong chớp mắt cửa bị đẩy mạnh vào.

Đường Mặc Trầm nhú mày xoay người lại, ánh mắt rơi vào cô gái chỉ quấn khăn tắm.

"Em lại muốn làm gì?"

Bùi Văn Khinh bước vào phòng tắm, cầm lấy vòi hoa sen.

"Giúp anh tắm rửa thôi!"

Giúp mình tắm rửa sao?

cô điên rồi!

Đường Mặc Trầm còn đang sợ hãi, Bùi Văn Khinh đã đỡ lấy cánh tay bị thương của anh.

"Nâng tay này lên một chút, đỡ bị nước vào!" Nhanh chóng liếc hẩn một cái, cô nhỏ giọng nói thêm một câu, "em nói trước, người ta chỉ giúp anh tắm phần trên. Còn lại anh tự tắm!"

không đợi câu trả lời, Bùi Văn Khinh đã cầm lấy vòi hoa sen, dòng nước chảy ra trên lưng anh, cô lấy tay mình lau vết máu trên người người đàn ông.

Thân hình này so với trong trí nhớ còn cao lớn hơn. Nhiều năm làm quân nhân, thường xuyên luyện tập nên cơ bụng sáu múi rắn chắc, đáng người cân đối rõ ràng, trên lưng còn có vài vết thương.

Ngón tay xẹt qua thắt lưng anh, chú ý thấy nơi đó có vài vết cào, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bùi Văn Khinh khuôn đỏ lên.

Đem qua, hình như cô dùng lực hơi mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bối rối giống cô gái nhỏ chưa trải đời

"Đau không?"

Ngón tay dừng lại tại vết cào, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng sờ từng vết thương cũ mới trên người anh.

Động tác của cô rất nhẹ, lại như một viên đá bị ném vào mặt hồ, khiến tim Đường Mặc Trầm gọn sóng.

Cảm giác phần eo đau nhói, trước mắt lại hiện lên cảnh cô ôm lấy anh, đáng thương, tội nghiệp kêu đau. Trong tức khắc, lửa nóng dâng lên.

Con bé chết tiệt này, nghịch lửa!

Xoay người, Đường Mặc Trầm một phát bắt được cổ tay nhỏ xinh của thiếu nữ.

đang xuất thần, đột nhiên cổ tay bị nắm lấy, trong lòng hoảng sợ, theo bản năng lui về sau một bước. Nhưng trượt chân một cái, mất thăng bằng, theo phản xạ bản muốn nắm lấy vật xung quanh. Cảm giác đã nắm được thứ gì đó, lập tức cầm thật chặt.

Xoẹt - -

Khăn tắm trên thắt lưng Đường Mặc Trầm lập tức rơi xuống.

cô chưa tỉnh hồn đứng lên, liếc mắt liền thấy...

Thân làm một người bác sĩ, đã giải phẫu thi thể và phẫu thuật cho biết bao nhiêu người, thân thể phái nam Bùi Văn Khinh cũng không xa lạ gì. Nhưng lúc nhìn của anh, cô vẫn bối rối ngượng ngùng như cô bé chưa trải việc đời

Trong đầu ong một tiếng, cô ngu ngơ hai giây, hốt hoảng ngẩng mặt lên, vòi hoa sen đang cầm lập tức phun nước vào mặt Đường Mặc Trầm

"Em xin lỗi!" cô nhanh tay lau nước trên mặt anh đi, "không phải em cố ý đâu!"

Nước trong suốt tinh khiết như trai ngọc trên tóc thiếu nữ càng thêm nổi bật, từ từ di chuyển xuống xương quai xanh, chậm rãi xuống phía dưới, giấu mình vào khăn tắm...

Đoạt lấy vòi nước, Đường Mặc Trầm nói to:

"Ra ngoài!"

Sợ dưới con nóng giận, anh sẽ lại đưa cô vào quân đội, Bùi Văn Khinh nhanh chóng lao ra phòng tắm. Cầm lấy vali chạy sang phòng đối diện mình, lúc này mới hoàn hồn thở dài:

Quả nhiên, yêu đương cũng cần có kỹ thuật!

Muốn theo đuổi vị đại nhân này, cô phải học tập thêm mới được.

Bỏ vali xuống, Bùi Văn Khinh nhanh chóng liếc mắt nhìn bốn phía xung quanh.

Phòng này vốn dĩ là phòng cho khách nghỉ ngơi. Sau khi đến Đường cung, nơi này thành trở thành phòng của bản thân.

cô vẫn tưởng rằng anh đã sớm ném đồ trong phòng đi, để cho người khác dùng, không ngờ rằng, tất cả mọi thứ đều y nguyên như cũ.

trên giường sạch sẽ không một hạt bụi, con gối cực to mà anh tặng cô đang dựa trên đầu giường..

Thấy trên bàn có một cái hộp hình chữ nhật lớn nằm đó, cô nghi hoặc đi qua, lấy tay nhẹ nhàng cầm tấm thẻ trên đó.

trên thiệp là chữ của Đường Mặc Trầm. Bốn chữ phiêu dật được viết bằng bút máy - -

Sinh nhật vui vẻ!

Ngày hôm qua là sinh nhật mà vật này lại đặt ở gian phòng cô , chẳng lẽ là tặng mình?!

Bùi Vân Khinh nhanh chóng rút nơ đậm màu xanh bên trên, mở hộp ra, liếc mắt thấy ngay trong đó là cung tên màu đen tinh xảo.

Quả nhiên!

cô chỉ biết, đây là quà sinh nhật của mình!

Bùi Vân Khinh cong môi, lấy cung ra, ngón tay khẽ vuốt dọc khung cung. Ngoài ý muốn lại thấy có dòng khắc nhỏ. Cúi người xuống, chỉ thấy mặt trên có khắc một chữ " Vân " thoát tục.

Năm đó, cô học lại một năm. Thi được giải nhất môn lý toàn quốc, được một trường y khoa lớn gửi thư mời nhập học. Đường Mặc Trầm cố ý tặng một cái laptop, còn đưa cô đi chơi.

Thấy mình yêu thích cái cung bắn không muốn buông tay, anh liền hứa hẹn, chờ đến sinh nhật năm cô 20 tuổi, sẽ tặng cho Bùi Vân Khinh một cái cung để chúc mừng.

Nhưng không bao lâu sau, Đường Mặc Trầm đột nhiên ra lệnh sẽ đưa cô đến La gia.

Bùi Vân khinh luyến tiếc người đàn ông này, tất nhiên không chịu nhún hời độ anh lại cương ngạnh, nhất quyết không cho mình ở đây.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Cô gái này, tâm tư thật ghê gớm

Bùi Vân khinh vẫn cho rằng, anh sẽ không bao giờ để ý đến mình nữa. không nghĩ rằng Đường Mặc Trầm vẫn nhớ tặng quà cho cô.

Còn đang ngẩn người, có ai đó đã gõ cửa phòng.

Bùi Vân Khinh cầm cung tên đi ra mở cửa. Là Đường Mặc Trầm ăn mặc chỉnh tề đang đứng ở ngoài.

Người đàn ông cao lớn chân dài, trời sinh làm móc treo quần áo. Mặc áo sơ mi quân trang mùa hè, sơ - vịn thẳng thắn vào trong quần, hai chân càng thêm dài.

Đứng trong hành lang, anh vẫn khí phách mà trầm ổn như xưa. Từ đầu đến chân đều lộ ra hơi thở cao quý của người đứng đầu. So với ấn tượng trong kí ức của cô càng thêm tốt đẹp.

Mặc kệ đã nhìn anh bao nhiêu lần, trái tim vẫn đập loạn nhịp như cũ.

Ánh mắt đảo qua cái cung trong tay Bùi Vân Khinh, dừng lại ở khăn tắm trên người thiếu nữ, Đường Mặc Trầm khẽ nhún mày.

đã nửa ngày rồi, cô vẫn chưa mặc quần áo sal?

Tầm mắt lại đảo da thịt ẩm ướt, chú ý tới dấu ấn rõ ràng nơi bả vai, lông mày anh hung hăng dựng lên.

"sấy khô tóc, thay quần áo, ăn cơm"

"Ok, em lập tức xong ngay."

Đường Mặc Trầm xoay người đi ra cầu thang.

"Chú nhỏ!" Bùi Vân Khinh đuổi theo, "Cung này là tặng em?"

Vị bộ trưởng nào đó dừng lại, môi nhấp nhấp.

"không phải!"

Đúng là đồ khẩu thị tâm phi!

rõ ràng trên đó viết chữ "Văn" rồi, còn không chịu thừa nhận.

Bùi Văn Khinh bĩu môi, "em mặc kệ, ở trong phòng em chính là của em, người ta muốn muốn cái cung này! Cảm ơn anh, em rất thích!"

Ôm cung, cô vui vẻ trở về phòng.

Đường Mặc Trầm không biểu cảm gì, đôi mắt đen như mực không rõ thần sắc cũng đã không tự chủ được mà nhu hòa đi vài phần.

Chờ ở dưới lầu, thư ký Ôn nhìn thấy anh, lập tức bước nhanh đến, "Bộ trưởng, đã chuẩn bị xong máy bay, khi nào thì sẽ đưa tiểu thư ra sân bay?"

"không cần."

không cần?

Ôn thư ký kinh ngạc, lông mày cong lên.

Đêm qua, Đường Mặc Trầm gọi điện, hạ lệnh mình phải chuẩn bị để đưa tiểu thư vào trường quân đội. Còn dặn dò phải làm thật tốt, anh ta gọi vô số điện thoại, cuối cùng cũng làm xong thủ tục, bây giờ lại không cần nữa rồi?

"Thiếu gia!" Chu quản gia đi tới, "Bữa sáng đã chuẩn bị xong."

Hiện giờ Đường Mặc Trầm đã làm thượng tướng, còn là bộ trưởng, nhưng mà ở nhà, quản gia vẫn như thói quen gọi anh là thiếu gia.

Đường Mặc Trầm gật gù đầu, đi về phía nhà ăn, thản nhiên hạ lệnh.

"Đội lát nữa, chuẩn bị tài xế đưa cô ấy đi học."

Bác Chu nghiêng mắt, liếc mắt nhìn thư ký Ôn, Ôn thư ký cũng đang nhìn lại.

Hai bên trao đổi ánh mắt, quản gia Chu bình tĩnh đáp lại.

"Dạ!"

Đường Mặc Trầm đi vào nhà ăn, ngồi vào ghế chủ vị, ánh mắt rất tự nhiên xẹt qua bộ đồ ăn phía bên phải mình. anh dựa người vào ghế bên phải.

Đường Cung xây vài năm trước, là Đường gia xây mới.

Cha Đường nay đã lớn tuổi, đi lên cao lâu không tiện, hiện tại đang sống ở tư hợp viện trong nhà cũ nhà họ Đường.

Phòng ở ở đây, ngoài quản gia, nữ giúp việc, tài xế ở ngoài, chỉ có một mình anh.

Từ lúc đón Bùi Văn Khinh vào Đường cung, chỗ ngồi này dành riêng cho cô đến tận khi mình đuổi cô đi.

Nghe được tiếng đi thanh nhả trên cầu thang, Đường Mặc Trầm thu hồi tầm mắt.

Nhìn quản gia và Ôn thư ký, Bùi Văn Khinh lập tức vui vẻ cùng hai người chào hỏi.

"Ôn thư ký, bác Chu, buổi sáng tốt lành!"

Lúc trước cô ở Đường gia, hai người nay rất quan tâm đến mình. Mười năm không gặp, lúc gặp lại tự nhiên khó tránh khỏi vui sướng.

"Tiểu thư, buổi sáng tốt lành!"

Bác Chu và Ôn thư ký cùng lên tiếng đáp lại, trên mặt đều không có biểu cảm nhưng trong lòng lại là một trận thổn thức.

Đêm qua muốn sống muốn chết, thậm chí còn bắn Đường Mặc Trầm, lúc này vẫn có thể cười được?!

cô gái này... Tâm tư ghê gớm thật!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Còn nói cô lẽ mề, vậy cách ăn của anh còn chậm chạp đến đâu?

Bắt đầu một ngày mới thật tốt, là bắt đầu từ nụ cười của cô – Đường Mặc Trầm

...

...

“Khụ!”

Trong phòng ăn, truyền đến tiếng ho khan của Đường Mặc Trầm

Biết anh là đang ám chỉ mình nên nhanh lên, Bùi Văn Khinh bước nhanh hơn vào nhà ăn, thấy có ghế trống ở bên cạnh anh nên ngồi xuống, tầm mắt tự nhiên dừng ở trên người Đường Mặc Trầm

Xa cách mười năm Đường cung giấc mộng của Bùi Văn Khinh trong vô số đêm, hiện tại đã thực sự quay về đương nhiên cô muốn nhìn anh thật kĩ.

Đường Mặc Trầm tay trái nâng chén, tay phải cầm thìa chỉ là ở nhà ăn sáng, nhưng thất lung vẫn thẳng như từng.

Đương nhiên, cũng không cứng nhắc giống quân nhân bình thường, mà trong các động tác của anh lộ ra nét tao nhã của con em giới quý tộc phát ra từ tận xương tủy.

Đường gia vốn là danh môn, mấy trăm năm trước chính là thế gia, ba đời đơn truyền, Đường Mặc Trầm là quý tộc chân chính.

Màu vàng của nắng sớm từ cửa sổ sát đất theo vào, trên nửa người anh đều có một vầng sáng màu vàng nhạt, ngồi ở cạnh bàn Đường Mặc Trầm tựa như một bức tranh sống động được khắc họa từ nghệ nhân xuất sắc nhất, lóa mắt.

Cảm giác được tầm mắt của Bùi Văn Khinh, mày cong của Đường Mặc Trầm nhú lại.

“Còn lẽ mề?”

“Chỉ là đã lâu không có cùng anh ăn cơm chung...” Bùi Văn Khinh bưng lên chén cháo, cắn môi lấy dũng khí “Em rất nhớ anh.”

đã sống hai đời người, lần này cô tuyệt đối không thể lùi bước.

anh làm sao không giống như cô chứ?

Bùi Văn Khinh đến Đường cung ba năm, sớm chiều ở chung anh đã thành thói quen với sự tồn tại của cô, mỗi lần ăn cơm nhìn cái ghế trống rỗng trong lòng liền vắng vẻ.

Nắm lấy cái muỗng ở tay phải không gian xung quang cứng lại một giây, Đường Mặc Trầm rất bình tĩnh đem cháo đến miệng ưu nhã nuốt xuống.

“Ăn đi, không lát nữa nguội.”

trên mặt vẫn là bộ dạng thường ngày với biểu tình lãnh đạm với ngữ khí không gọi là thân thiết so với vừa mới rõ ràng là ôn hòa.

“Vâng!”

Bùi Văn Khinh khéo léo đáp lời, nâng bát lên ăn thật ngon lành.

Đêm qua không ăn cái gì hơn nữa cả đêm bị anh ép buộc, lúc này cô thật sự rất đói, một chén cháo đảo mắt là thấy đầy.

Bác Chu tiến lên một bước chủ động mở miệng “Thêm một chén cháo nữa cho tiểu thư nhé?”

“Được.”

Bùi Văn Khinh nghiêng mắt dừng ở cái chén trong tay Đường Mặc Trầm.

Lúc cô đến trong chén anh là chén đầy, cô ăn xong một chén thì trong chén hẵn còn nửa chén cháo.

Còn nói cô lẽ mề, vậy cách ăn của anh ta còn chậm chạp đến đâu?!

“Thiếu gia!” Quân gia đưa chén của Bùi Văn Khinh của giúp việc “Ngài cũng thêm một chén?”

Bùi Văn Khinh không nhìn ra manh mối, quân gia cũng tinh mắt nhìn ra vài phần.

Gần một năm nay thời gian dùng bữa sáng của thiếu gia chưa bao giờ vượt quá 10 phút, hôm nay anh đã ăn hết 15 phút.

anh thân là bộ trưởng, thời gian trân quý đến mức nào không cần hỏi cũng biết, vì Bùi Văn Khinh ở đây anh mới kéo dài thời gian.

“không cần.” Đường Mặc Trầm buông chén “Phía La gia để tôi nói cho.”

La gia là nhà mẹ đẻ của Bùi Văn Khinh.

Lúc trước, La Yên gả cho cha Bùi, La gia không đồng ý.

Cái này cũng khó trách, La gia có một công ty dược phẩm ở Long Thành không phải là giàu có đứng đầu nhưng cũng được cho là giàu sang, Bùi Phàm là cha của Bùi Văn Khinh, là lính nghèo ở một thị trấn nhỏ.

Hôn sự như vậy thật sự không môn đăng hộ đối, La gia đương nhiên không đồng ý.

Bất đắc dĩ người trong nhà phản đối, La Yên tính tình cương liệt cùng Bùi Phàm vụng trộm đi lĩnh chứng gạo nấu thành cơm, La gia cũng chỉ đành coi như không có đứa con gái này.

Bùi Văn Khinh trước kia cũng không biết chuyện, sau này ở cùng Đường Mặc Trầm cô mới biết mẹ cô là tiểu thư khuê các.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trong lòng có chút buồn bực

Nhưng từ trước đến giờ không qua lại với La gia, Bùi Văn Khinh không quan tâm cũng không muốn đến sự giàu sang đó, vì thế cũng không có ý định nhận người thân.

Sau này bị Đường Mặc Trầm đuổi ra Đường gia, cứng rắn đuổi về La gia, Bùi Văn Khinh mới bất đắc dĩ ăn nhờ ở đậu.

“Được.”

Bùi Văn Khinh rất ngoan.

Thời gian này, Đường Mặc Trầm từ trên ghế đứng lên.

“Em đưa anh.”

Bùi Văn Khinh thẳng người lần tới, bàn tay Đường Mặc Trầm liền rơi xuống bờ vai cô.

Biết tính tình của anh không thích người khác làm trái ý nên cô không kiên trì chỉ quay sang nhìn anh cười ngọt ngào.

“Chú à, buổi tối gặp lại.”

Mái tóc dài của cô buộc cao, ánh nắng sáng sớm chiếu vào gương mặt tươi trẻ, lớp lông tơ bên gò má bị ánh sáng nhuộm thành màu vàng nhè nhẹ, khóe môi cong lên có vẻ cực kỳ nhu thuận.

Hoảng hốt, thời gian như quay lại một năm trước.

Thời điểm anh không làm nhiệm vụ, mỗi sáng bọn họ sẽ cùng nhau ăn cơm.

anh công tác, cô đến trường cô vẫn luôn cười và nói lời tạm biệt với anh.

"Chú à, buổi tối gặp lại."

Khi đó, mỗi ngày của anh đều bắt đầu từ nụ cười của cô.

"Ừ!"

nhẹ đáp một tiếng, anh bước ra nhà ăn, qua phòng khách đi vào ngoài cửa trong ánh mặt trời.

Thư kí Ôn chạy đến mở cửa xe giúp Đường Mặc Trầm, anh nghiêng người ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe.

Khởi động xe, theo bản năng anh nghiêng mắt, một cái liếc mắt chỉ thấy cô đứng ở bên trong cửa sổ sát đất, đang ở hướng anh phát tay.

Trong lòng Đường Mặc Trầm đột nhiên toát ra một ý nghĩa – nếu hai người bọn họ có thể tiếp tục như vậy...

Điều này sao có thể rồi! Bùi Văn Khinh sẽ trưởng thành, một ngày nào đó sẽ gả cho chàng trai mà cô yêu mến.

không biết sau này, bạn trai của cô có ghét bỏ cô không còn trinh trắng hay không?

Gã đó dám!

Nghĩ đến chuyện cô cùng người đàn ông khác tình chàng ý thiếp, trong lòng Đường Mặc Trầm không khỏi bực bội.

Thu hồi tầm mắt, anh nhiu mày nhìn thẳng tài xế, nói ra hai chữ.

"Lái xe!"

...

...

Trong phòng ăn.

Vẫn liên tục đưa mắt nhìn xe Đường Mặc Trầm chạy ra khỏi con hẻm, Bùi Văn Khinh này mới thu hồi tầm mắt.

"Tiểu thư!" Bác Chu ở một bên nhẹ giọng mở miệng, "Con có muốn ăn chút món bánh ngọt hay không?"

Sáng sớm, vừa ăn điểm tâm xong liền ăn thêm bánh ngọt?

Bùi Văn Khinh nghi hoặc nghiêng mắt, chỉ thấy bác Chu mỉm cười giải thích, "Hôm qua, thiếu gia mang về một cái bánh ngọt, bác nhớ tiểu thư thích ăn nhất bánh ngọt caramen."

Bánh ngọt caramen?

Chú nhỏ lại không ăn đồ ngọt, mua thứ này làm cái gì?

"Chú mua?"

"Bác có nhìn qua cái hộp, là bánh ngọt số lượng có hạn ở tiệm Betty."

Betty là tiệm bánh ngọt cao cấp của tiệm bánh Long Thành, sinh nhật lần đầu tiên của cô ăn bánh ngọt caramen chính là Đường Mặc Trầm mua ở cửa tiệm kia.

Từ nay về sau, cô rất mê bánh ngọt caramen nơi đó.

Sau này mỗi lần Bùi Văn Khinh sinh nhật, anh đều đặt một cái ở nơi đó để chúc mừng cô.

Hay là...

Bùi Văn Khinh chạy nhanh vào phòng bếp, mở tủ lạnh ra.

Quả nhiên, có một hộp bánh hình vuông vẫn chưa mở bao bì, cô dè dặt bung ra ngoài, đặt lên bàn bắt đầu tháo nơ, mở hộp ra.

Hương thơm bánh ngọt mê người đưa vào mũi, trang trí tinh xảo trên bánh, có dòng chữ "Sinh nhật vui vẻ".

"Bác Chu!" Bùi Văn Khinh quay sang, "Chú ấy chuẩn bị sinh nhật cho con sao?"

"Chuyện này tôi cũng không rõ lắm, chỉ là..." Bác Chu rũ xuống rèm mắt, "Hôm qua thiếu gia về nhà rất sớm, ngoài bánh ngọt ra, còn mang về một hộp quà thật lớn."

Bác Chu từ nhỏ đã nhìn Đường Mặc Trầm lớn lên, không khó đoán được tâm tư của anh, biết trong lòng anh là luyến tiếc nha đầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Hoa khôi bảy con “0” của ngành

Thiếu gia nhà mình không chịu nói, Bác Chu cũng không dám nói chỉ có thể ám chỉ, bằng không sáng sớm sao cho Bùi Văn Khanh ăn bánh ngọt.

Nhìn chằm chằm vào bánh ngọt trước mặt, Bùi Văn Khanh vừa cảm động vừa bất đắc dĩ.

Đường Mặc Trầm này trong lòng anh rõ ràng quan tâm cô vậy tại sao phải cô đuổi đi?

Ngón tay cô đưa tới cái bánh rồi nâng tay đưa đến bên miệng, nghĩ nghĩ rồi cẩn thận đưa về chỗ cũ.

"Bác Chu, lúc tối chuẩn bị thêm vài món ăn, con muốn làm sinh nhật."

"Được." Bác Chu cười đáp lại, "Vừa vặn ngày hôm qua Mục trưởng Tây Giao đưa tới hai cái chân nai, chốc lát nữa bác đi mua một ít đồ ăn."

"Con đi trường học trước đây."

Đem hộp bánh ngọt sữa sang một lần nữa rồi cho vào lại tủ lạnh, Bùi Văn Khanh bước ra khỏi nhà ăn.

Bác Chu đưa cô ra đến cửa, vài lần do dự, rốt cục vẫn phải mở miệng.

"Tiểu thư, bác biết có vài lời bác không nên nói. Bác chỉ là hy vọng con hiểu được, thiếu gia làm tất cả là vì con."

Bùi Văn Khanh cười quay sang, "Bác Chu, bác yên tâm đi, từ hôm nay trở đi, con sẽ không bao giờ càn quấy nữa."

Chống lại ánh mắt sáng ngời của cô, khóe môi trên khuôn mặt già nua của bác Chu lộ ra nụ cười sùng nịnh.

"Vậy con đi trên đường cẩn thận, buổi tối trở về sớm một chút."

"Vâng."

Hướng Bác Chu gật gật đầu, Bùi Văn Khanh tiến vào chỗ ngồi phía sau xe.

Tài xế nổ máy xe hướng đi trong thành phố, cô tựa lưng vào ghế, người liền rơi vào trầm tư.

Trước kia cô tuy rằng càn quấy, nhưng cũng không phải là không biết nặng nhẹ, còn không đến mức ngốc nghếch đến đi hít thuốc phiện, tối hôm qua thuốc phiện rốt cuộc là từ đâu mà có?

"Tiểu thư, mình ở cầu vượt, vẫn là đưa cô đến cửa?"

Thanh âm tài xế đánh gãy suy nghĩ của cô, Bùi Văn Khanh quay mặt nhìn ngoài cửa sổ một chút, liếc mắt đối diện liền thấy cửa khoa y đại học Long Thành.

"Cầu vượt là được rồi."

Ở trường học cô luôn luôn kết giao ít, trừ bỏ những người chơi cùng cô là mấy người phú đại nhị kia thì không có người biết cô là người La gia và cùng Đường Mặc Trầm có quan hệ bí mật.

Đi xuống xe, Bùi Văn Khanh một đường chạy vọt vào lớp học.

Liếc một cái trong phòng thi, cô xoay người hướng lên lầu, đi vào phòng học 301.

Rón rén đẩy cửa phòng học ra, Bùi Văn Khanh vừa mới bước vào, trên giảng đài liền truyền đến một tiếng quát chói tai.

"đang làm gì?!"

Từ trên giảng đường âm thanh từ lão sư giải phẫu học Hoàng Uyển Oánh, cô là một trong những giám thị hôm nay.

Bùi Văn Khanh biết mình đến muộn đuối lý, đưa khuôn mặt tươi cười, "Hoàng lão sư, ngưng ngưng, em có chút việc đến muộn."

Lúc này bài thi còn không có phát đang nhàm chán chờ, nghe được thanh âm bên này, đồng loạt đưa tầm mắt qua.

Bởi vì hòn dỗi Đường Mặc Trầm, trong giờ học Bùi Văn Khanh chơi game, quấy phá các thứ mà thi cuối lại không biết một chữ, với thành tích ‘bảy điểm 0’ của môn học nên nổi tiếng toàn trường.

Nhìn cô xuất hiện, mọi người đều là hiện ra biểu tình "xem kịch vui", có người cười trên ghẹo.

"A, hoa khôi ‘bảy con không’ của ngành chúng ta đến đây!"

"Lúc này sẽ không ngay cả tên đã quên viết chứ?"

...

Bên trong phòng học, lập tức một mảnh cười vang.

Hoàng Uyển Oánh cũng không bị khuôn mặt tươi cười Bùi Văn Khinh đã động, sắc mặt nghiêm khắc, một chút cũng không có ý thỏa hiệp, "Đến trễ không thể vào thi được hoặc là thi lại hoặc là học lại!"

Suốt học kỳ, trong lớp của Hoàng Uyển Oánh cô chỉ xuất hiện một lần, đối với cô ta tự nhiên là ghét đến mức không muốn nhìn thấy Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh thu lại tươi cười, vừa định phản bác, phòng học một bên kia đã truyền tới một giọng nam ôn hòa.

"Lão sư Hoàng, cho em ấy đi vào nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Hoa khô của ngành – đá xanh và bùn

Bùn?

Đúng vậy, nơi bốn cô nương đi qua, hoang tàn!

- - Bùi Văn Khinh

...

...

Bùi Văn Khinh quay sang phòng học bên cạnh cầu thang, một người đàn ông đang nhìn cô nở nụ cười.

Đối phương đại khái khoảng 27 28 tuổi, thân hình cao gầy, sắc mặt ôn nhuận, áo sơ mi đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, cười lên làm cho người ta một cảm giác như gió xuân.

Khuôn mặt kia nhìn rất quen mắt, Bùi Văn khinh dừng một chút lập tức nhớ tới thân phận đối phương – lão sư được lý học Chu Đình An.

Vị này từ nhỏ là học bá, mười sáu tuổi đã tuyển vào đại học y khoa đến hai mươi bảy tuổi lấy được học bổng nước ngoài để học tiến sĩ đầu năm nay mới trở về, vừa làm nghiên cứu vừa dạy học ở khoa y, trong đại học y khoa vẫn là nhân vật truyền kỳ.

Đương nhiên, chỉ mình Bùi Văn Khinh biết – sáu năm sau, Chu Đình An được giải Nobel y học.

Hoàng Uyển Oánh nghiêng mắt, ánh mắt dừng trên thân Chu Đình An, trên mặt tươi cười “Nhưng mà Chu lão sư đã gần 15 phút!”

Dựa theo quy định của trường học, đến trễ quá 15 phút trong giờ thi thì không thể ở lại trong trường thi.

Chu Đình An cười “không phải còn có nửa phút sao?”

Đối phương cũng là lão sư nên Hoàng Uyển Oánh không tiện phản bác, quay sang hướng Bùi Văn Khinh ngao mạn hất cằm “Còn không mau đi vào.”

Bùi Văn Khinh bước nhanh đi lên bậc thang.

"Di động!"

Hoàng Uyển Oánh nhú mày nhíu nhíu.

Bùi Văn Khinh không để ý đến Hoàng Uyển Oánh móc điện thoại di động ra đưa tới Chu Đình An “Cám ơn Chu lão sư.”

Chu Đình An nhận lấy di động “Đừng khách sáo, mau ngồi đi.”

Bùi Văn Khinh gạt đầu, liếc trái phải, thấy bên cạnh Thu Thụ Dao không có ai, nên đi tới ngồi xuống.

Thu Thư Dao là người có điểm số cao nhất khi thi vào năm ngoái ở trường Long Thành, nhập học liền được học bổng.

Bởi vì hai người đều là mỹ nhân, cùng tuổi càng trùng hợp là học cùng lớp cùng kí túc xá, mới vào học đã được chọn là hoa khôi của ngành khó tránh khỏi bị mọi người đem ra so sánh.

Dùng lời nói “Thu Thư Dao là người đá xanh, Bùi Văn Khinh là bùn đất.”

Nhìn Bùi Văn Khinh, trong mắt Thu Thư Dao cũng không hề che dấu vẻ chán ghét.

Thu Thư Dao chướng mắt Bùi Văn Khinh vì luôn làm theo ý mình, phóng túng, long bông, còn cô cũng chướng mắt Thu Thư Dao giả tạo, hai người không hòa đồng với nhau.

Mãi cho đến học kỳ thứ hai, Thu Thư Dao liên hệ giáo viên đổi ký túc xá mới, tranh đấu của hai người mới dừng lại.

Hai vị giám khảo bắt đầu phát bài thi, Bùi Văn Khinh cũng không gấp mà xem trước đề bài.

Ngồi bên cạnh cô, Thu Thư Dao đã nhanh chóng viết, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái Thu Thư Dao giơ bàn tay lên che lại phần giải đáp vừa viết xong.

Đem động tác của cô ta thu vào trong mắt, Bùi Văn Khinh chỉ cười lạnh.

Kiếp trước đã đến trường quân y làm và lấy được bằng Thạc sĩ, lại có kinh nghiệm lâm sàng phong phú loại đề bài đối với cô mà nói dễ như trở bàn tay, sao phải nhìn bài làm của Thu Thư Dao sao?

Và lại, cô ta đã sai ngay từ câu hỏi đầu tiên!

Lấy bút ra viết lên, Bùi Văn Khinh nghiêm túc làm bài.

Khác với bạn học đang cắn bút trầm tư suy nghĩ cô đã làm xong.

Cho dù đề thi này đối với cô chỉ là trò trẻ con nhưng cô vẫn là cực kì nghiêm túc từ đầu đến cuối kiểm tra lại một lần để xác định đáp án không có sai lầm.

Thành tích cô không để bụng nhưng mà cô để ý biểu cảm khi Đường Mặc Trầm biết thành tích của cô.

Kiểm tra xong bài thi xác định không có bất cứ vấn đề gì cô đang chuẩn bị đứng dậy nộp bài thi chỉ thấy Thu Thư Dao đã đứng lên một bước với tư thế ngạo mạn liếc mắt không tốt với cô, đi đến bàn giáo viên trước.

“Lão sư, em nộp bài”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Bạch liên hoa ngậm máu phun người

Nhân nhật năm chữ, âm thanh giống như không cao nhưng đủ làm cho người bên trong phòng học nghe được, hiểu được ý không nói cũng hiểu.

Nhìn trên bàn thi tờ nào chữ viết cũng thanh tú, Hoàng Uyển Oánh gật đầu.

“Xem ra học bổng học kỳ này giành cho em rồi, chúc mừng em, Thư Dao.”

Bùi Văn Khinh bĩu môi, từ trên ghế đứng lên.

“Em cũng nộp bài.”

Bốn chữ này làm hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Hoàng Uyển Oánh liếc cô một cái giễu cợt giật nhẹ khóe miệng “Viết cái tên thôi mà cũng cần thời gian dài như vậy?!”

Bên trong phòng học lại là một mảnh cười vang, ý cười trên mặt Thu Thư Dao lại càng tươi hơn.

Bùi Văn Khinh cũng cười cất bước đi tới, cô thản nhiên đem bài thi đặt lên bàn.

“Hoàng lão sư, em không chỉ viết tên, mà còn viết đáp án!”

Đáp án?

Hoàng Uyển Oánh khinh thường nhìn lướt qua trên bài thi, trên đầy đầy chữ viết xinh đẹp và không còn chỗ trống nào cả.

cô ta kinh ngạc đã cầm bài thi, tùy tiện nhìn vài đáp án và một số đáp án làm cho ánh mắt của lão sư hoàng tròn tròn mắt.

Đáp án đúng hết!

Thu Thụ Dao đứng bên cạnh cũng đang liếc nhìn bản tay mình, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng Uyển Oánh tò mò dời tầm mắt qua chú ý đến bài làm của Bùi Văn Khinh cũng cảm thấy thất kinh.

Toàn bộ học kỳ chỉ ngủ trong học giờ không thì chơi game trong lớp, ngay cả tỉnh mạch chủ trên của tim cùng động mạch phổi còn không biết rõ, nay không chỉ có thể làm hết mà còn chính xác nữa.

Điều này sao có thể?

Thu Thụ Dao ngược mắt nhìn về phía Bùi Văn Khinh chỉ thấy đối phương đang như rồng mây, khóe miệng hướng cô khiêu khích.

Nhất định cô ta đã copy bài!

“Lão sư” Thu Thụ Dao hít nhẹ một hơi, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khinh “cô ta gian lận.”

Hoàng Uyển Oánh vốn dĩ đang còn giật mình nghe được câu này lập tức ngẩng mặt lên.

“Gian lận?”

“cô ấy copy đáp án của em!”

Thu Thụ Dao vừa nói, vừa liếc mắt về vị trí cô ta đang ngồi, không nói gì thêm, cũng đã dùng ánh mắt ám chỉ tất cả.

một là học bá, một là học tra hai người lại đứng ngồi cùng một chỗ.

Bùi Văn Khinh cười lạnh.

Vị này thật đúng là có cơ hội sẽ đâm cô vài cái.

“Hoàng lão sư.” Chu Đình An bước lại đây “Có phải hay không thì phải điều tra rõ ràng trước?”

Khoa y có nguồn gốc trăm năm, luôn theo quy tắc chung ‘Cứu người trên hết, trung thực đứng đầu.’ căm thù gian lận đến tận xương tủy, nếu quả thật chứng minh Bùi Văn Khinh gian lận thật thì phải khai trừ.

Mặt Thu Thụ Dao đầy vẻ nghiêm túc chính trực “Danh dự trăm năm của khoa y chúng ta là không thể hủy ở trong tay cô gái này, không bằng xử lý ngay tại hiện trường, hãy để sự thật lên tiếng.”

thật là một đóa Bạch Liên Hoa.

rõ ràng cô ý trả thù còn muốn giương cao lá cờ chính nghĩa.

Bùi Văn Khinh cố ý làm ra bộ dáng nôn nóng “Thu Thụ Dao, cậu đừng nói bậy bạ.”

“Cậu có tạt giạt mình chứ gì?”

“Nếu điểm của mình cao hơn của cậu, thì cậu tính sao?” Bùi Văn Khinh hỏi lại.

Điểm cao hơn cô?

Thu Thụ Dao hừ nhẹ một tiếng, khinh bỉ giật nhẹ khóe môi “Nếu điểm của cậu cao hơn của mình dù chỉ 1 điểm, thì mình sẽ ăn quyền sách giải phẫu này.”

“Đây chính cậu nói.” Bùi Văn Khinh ôm lấy cánh tay “Vậy thì mời Chu lão sư cùng các vị bạn học làm chứng, nếu số điểm của mình thua Thu Thụ Dao thì mình chấp nhận thôi học. Hoàng lão sư, thấy thế nào?

Lúc này thời gian làm bài đã kết thúc, các sinh viên khác đem bài thi nộp lên, về mặt hưng phấn chờ xem kịch vui.

Hoàng Uyển Oánh đã sớm chường mắt Bùi Văn Khinh, lúc này cầm lấy bút đỏ bắt đầu chấm bài.

cô ta chấm bài thi của Thu Thụ Dao trước, chấm điểm từng câu từng câu, tờ thứ nhất chỉ sai một câu, tờ thứ hai có một câu hiểu lầm nên sai hai câu.

Chương 16: Về mặt khí phách của Bùi Văn Khinh

Hoàng Uyển Oánh đưa bút vung lên, trên cùng góc bên phải viết con số - 96 điểm.

Nhìn thành tích của mình, Thu Thư Dao hất cằm kiêu ngạo.

“Bùi Văn Khinh, tự cậu đến văn phòng khoa hay muốn mình đi với cậu?”

Đối với Bùi Văn Khinh, Thu Thư Dao luôn hận thấu xương, nếu có thể đuổi cô gái này ra đại học y khoa coi như là trút được con giận.

Bùi Văn Khinh nhún nhún vai “Bài thi còn chưa chấm xong, cậu gấp cái gì?”

Thu Thư Dao hừ lạnh một tiếng, ngạo mạn hất cằm lên, mấy bài giải phía sau, cô ta đều đã dùng tay che lại, Bùi Văn Khinh sao có khả năng vượt qua điểm cô ta được chứ.

một nhóm bạn học chung quanh đều đang chờ chế giễu, tất cả mọi người nhìn lại Bùi Văn Khinh lúc này đây thua là không thể ngờ được, thậm chí bao gồm cả Hoàng Uyển Oánh.

Tờ thứ nhất, đúng hết.

Tờ thứ hai, đúng hết.

.....

Hoàng Uyển Oánh liếc bài thi Thu Thư Dao một lần nữa, đưa mắt liếc xéo Bùi Văn Khinh một cái, lắc lắc đầu.

Tất cả các đáp án của Bùi Văn Khinh đều giống Thu Thư Dao, cô còn dám nói không nhìn sao.

Chỉ là...

Thời điểm nhìn đề trắc nghiệm kia, Hoàng Uyển Oánh nao nao.

Câu này Thu Thư Dao sai nhưng Bùi Văn Khinh lại đúng.

Hừ!

Nhất định là sao chổi, mèo mù đụng phải chuột chết.

cô ta lật tới tờ thứ hai, đảo qua trên mặt chữ viết xinh đẹp chỉnh tề, Hoàng Uyển Oánh dần dần đổi sắc mặt.

Phía sau đây chính là đề luận chứng, đáp án của Bùi Văn Khinh cùng Thu Thư Dao không giống nhau, mà là càng ngắn gọn và chính xác hơn Thu Thư Dao, cho dù cô ta cố ý xoai mói cũng không khơi ra điểm sai thậm chí lỗi chính tả còn không có.

“Hoàng lão sư” Bùi Văn Khinh mỉm cười “Em bao nhiêu điểm?”

Mọi ánh mắt đều dừng trên người Hoàng Uyển Oánh, cây bút đỏ trên tay cô ta rốt cục cũng phải đánh đáp án đó là chính xác.

Nhiều người nhìn chăm chú như vậy, cô ta không thể xử tùy tiện được.

cô ta không lên tiếng, chỉ yên lặng viết lên bài làm ba chữ số.

100 điểm.

Nhìn con số màu đỏ chói mắt kia tất cả mọi người đều ngừng thở, toàn bộ phòng học nháy mắt đều yên tĩnh đến mức kim roi có thể nghe, ngay cả Thu Thư Dao cũng làm sai đề bài, thế nhưng Bùi Văn Khinh lại được điểm tuyệt đối?

“Lão sư, cô chấm sai không?” Thu Thư Dao quát lên đầu tiên.

Bùi Văn Khinh tiếp lời “Ý của cậu nói Hoàng lão sư chấm sai?”

“Minh không có ý đó!” Thu Thư Dao ý thức được mình lỡ lời, đưa tay chỉ thẳng vào Bùi Văn Khánh “Nhất định ở trên người cậu có giấu đáp án, nếu không thì chắc chắn đã dùng phương pháp gian lận gì đó, người mà ngay cả tình mạch chủ trên cùng động mạch phổi còn không phân rõ, làm sao có thể được điểm tuyệt đối?”

Vị này thật là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Bùi Văn Khánh cười nhẹ.

Đối phương chủ động đem mặt lại gần, cô không đánh không phải là không cho đối phương mặt mũi sao?

Cất bước đi lên bục giảng, cô cầm viên phấn phác họa trên bảng đen.

Theo động tác của cô, trên bảng xuất hiện rõ ràng một bản vẽ cấu trúc mạch máu trái tim rõ ràng, không cần nói đến đám bạn học ngay cả Hoàng Uyên Oánh cũng cả kinh trợn mắt há mồm.

Bất kể đường cong trái tim hay vị trí hoặc tên mạch máu đều vô cùng rõ ràng.

Làm sao vẽ ra được, đây rõ ràng là máy in ra.

Đem tên mạch máu cuối cùng viết xong, Bùi Văn Khánh quay sang đem phấn bỏ trên bàn vuốt phết phấn trên tay ra.

“Nếu mọi người vẫn còn nghi ngờ mình, mình đồng ý thi hỏi đáp ở trước mặt mọi người, đề thi mọi người có thể ra đề. Nếu đáp sai một câu thôi, mình chấp nhận bị đuổi học lập tức, nhưng nếu mình thông qua cuộc thi...” cô nghiêng mắt nhìn về phía Thu Thư Dao, đôi môi anh đào khẽ mở chậm rãi phun ra năm chữ “Minh muốn cô ấy bị đuổi học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đại cát đại lợi, hôm nay được ăn gà

Nếu làm gì sai mà chỉ cần nói xin lỗi à đủ thì cần cảnh sát làm cái gì? – Bùi Văn Khánh.

....

....

Đứng trên bục giảng, âm thanh cô không cao nhưng vẻ mặt bình tĩnh với chữ viết chắc chắn và đôi mắt vô cùng tự tin.

Thu Thư Dao nhìn vào mắt Bùi Văn Khánh, khiếp đảm nuốt từng ngụm nước bọt.

Thu Thư Dao cũng không thừa nhận Bùi Văn Khánh thật sự có năng lực như thế, nhưng lấy học vấn cùng tương lai của mình làm tiền đặt cược cô ta lại không hạ được quyết tâm.

Dù sao, ai biết được chữ ngờ chứ!

“Như thế nào?” Bùi Văn Khánh nhếch môi lên “Sợ rồi à?”

Đối mặt với kẻ địch, không thể nhượng nhịn, người can đảm sẽ thắng.

cô sớm biết Thu Thư Dao không có can đảm này.

Bốn phía đều là bạn học với vẻ mặt hưng phấn.

Dù sao bọn họ xem náo nhiệt cũng không sợ lớn chuyện hay mất mát gì thậm chí có người chủ động giật giấy nữa.

“Thư Dao, sợ cô ta làm gì, tôi không tin, cô ta thật sự có thể đáp đúng tất cả các câu hỏi?”

“Đúng vậy, đánh cược với cô ta đi!”

...

“Các em im lặng.” Chu Đình An bước đến bục giảng “Nếu chuyện này là hiểu lầm, trò Thu Thư Dao, sao không nói lời xin lỗi với bạn học Bùi đi?”

Biết đây là Chu Đình An cho mình một bậc thang để bước xuống, Thu Thư Dao cảm kích nhìn Chu Đình An, bước đến trước mặt Bùi Văn Khinh.

“Bùi Văn Khinh...”

“Dừng.” Bùi Văn Khinh đưa tay lên “Tôi không nhận lời xin lỗi.”

Thu Thư Dao nhú mày “Cậu có ý gì?”

“Cậu chấp nhận thua cuộc.” Bùi Văn Khinh thuận tay cầm lấy quyển giải phẫu trên bài giáo viên học xé trang tiếp theo vỗ vào ngực Thu Thư Dao “Nếu ăn một quyển sách thì quá khó cho cậu, tôi nể mặt giáo sư Chu nên hào phóng một chút, cậu chỉ cần ăn một trang này là được.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên hình ảnh trên ngực Thu Thư Dao, liền thấy màu sắc và hình ảnh rực rỡ minh họa của hệ thống sinh sản nam giới.

“Oa nga... May mắn, may mắn rồi, hôm nay được ăn ‘gà’.”

không biết ai ở phía sau không phúc hậu nói một câu.

Nháy mắt cả lớp cười vang.

Mấy nam sinh không khách khí huyết sáo.

Thu Thư Dao cảm thấy chuyện không ổn, vội cầm lấy vật kia lên nhìn qua, gương mặt xinh đẹp lập tức biến sắc.

“Bùi Văn Khinh, cô ...cô quá đáng lắm!”

Đem vật trong tay vứt xuống mặt đất, Thu Thư Dao đưa tay lau nước mắt chạy ra khỏi phòng học.

“Xin lỗi đã làm chậm trễ thời gian của mọi người.”

Bùi Văn Khinh lấy điện thoại trong hộp đựng, hướng mọi người cười cười rồi xoay người ra khỏi phòng.

đi thẳng xuống cầu thang, cô tùy tiện mở di động lên.

Đình, đình, đình...

Trong nháy mắt vài biểu tượng gửi từ Ninh Trạch Thiên.

Ninh Trạch Thiên là cháu trai của Ninh gia, lớn hơn cô hai tuổi, là phú tam đại chỉ biết ăn chơi, vốn không thi đại học nhưng trong nhà tài trợ thư viện của trường nên được nhận.

Bởi vì “Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã” mà hai người thường xuyên cùng nhau chơi đùa.

không biết như thế nào mà Đường Mặc Trầm biết được, anh còn cố ý bảo thư kí Ôn nhắc nhở cô không được lui tới với Ninh Trạch Thiên.

Bùi Văn Khinh vẫn cố ý không nghe lời, vẫn chơi thân với Ninh Trạch Thiên.

Tuy bên ngoài hai người là người yêu của nhau nhưng thực tế là ngụy trang – Ninh Trạch Thiên thích người cùng giới, nói ra hai người chỉ là chị em tốt.

Hôm qua đến quán ăn đêm mừng sinh nhật cũng chính là do Ninh Trạch Thiên bỏ tiền.

Nội dung nói chuyện của hai người thực chất đều hỏi cô “Thế nào”, “Ở đâu”

Bùi Văn Khinh lười nhắn tin, trực tiếp gọi điện cho hắn.

Điện thoại vừa gọi đã nghe được âm thanh vội vàng của Ninh Trạch Thiên vang lên.

“Văn Khinh, cậu đang ở đâu?”

“Trường học.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: “CHỊ gái HIẾU CHUYỆN” TRÀ XANH BIỂU

“Vậy là tốt rồi, ngày hôm qua cậu làm mình sợ muốn chết, mình còn tưởng cậu còn ở trong sở cảnh sát chứ.”

Đêm qua, tất cả bọn họ đều bị mang đi, Ninh Trạch Thiên đương nhiên cũng không ngoại lệ.

“Cậu không sao chứ?”

“Không có việc gì là không có việc gì mà, nhưng ba mình đã hạ thông điệp cuối cùng cho mình, nói nếu mình còn chơi chung với cậu một lần nữa sẽ tịch thu hết tất cả tiền của mình.”

Nghe nói không đúng, Bùi Văn Khinh nhú mồm “Thuốc phiện rốt cuộc là của ai mang theo?”

“Văn Khinh, không phải cậu nghi ngờ mình đấy chứ?” trong giọng nói của Ninh Trạch Thiên mang theo kinh ngạc “Bọn họ lục soát lấy ra trong túi của cậu. Mình nghe cha mình nói, sau khi ông ngoại cậu biết được thiếu chút nữa lên cơn đau tim, còn muốn đuổi cậu ra khỏi La gia nữa. ... Cậu sao rồi Văn Khinh. ... Alo. ... Văn Khinh. ...”

Bùi Văn Khinh cau mày không lên tiếng.

Bùi Văn Khinh vốn nghĩ rằng thuốc phiện là Ninh Trạch Thiên hoặc bạn hắn mang đến rồi liên lụy đến cô, làm cô chịu tiếng xấu của người khác.

Nhưng không nghĩ đến tìm ra được trong túi của cô.

Trách không được cô cảm thấy tình huống không phù hợp, quả nhiên còn chuyện đằng sau nó.

Có lẽ, có người thừa dịp cô không chú ý đến liền đem thuốc bỏ vào túi của cô.

Ngày hôm qua là cuối tuần Bùi Văn Khinh không ở trường học, có cơ hội đụng vào túi cô nhất định là người trong nhà.

không vừa mắt với cô có mợ cả, hoặc mợ hai luôn tươi cười hoặc là ...

cô nhớ ra rồi, hôm qua cô rời giường đã trễ, xuống lầu ăn xong bữa tối, lúc lên lầu thấy chị họ La Gia Tuệ ở trong phòng cô, cô hỏi đối phương làm gì ở đó thì cô ta nói đang tìm mèo.

Thời điểm Ninh Trạch Thiên đến nhà đón cô La Gia Tuệ cũng ở đấy, lúc ấy Ninh Trạch Thiên đã rủ cô ta có muốn đi hay không, cô ta còn giả mù sau mưa rồi tỏ vẻ mình muốn ở nhà ôn tập để chuẩn bị cho kỳ thi.

Bùi Văn Khinh cười lạnh một tiếng rồi cầm điện thoại xoay người lên lầu.

trên lầu 4, một cô gái đáng vẻ ngoan hiền, ăn mặc trang nhã với mái tóc dài phát phối, đây là chị họ La gia Tuệ cùng học chung khoa y với Bùi Văn Khinh, đang cùng mấy vị bạn học đi xuống đây còn đang bàn tán về bài làm vừa rồi.

Bùi Văn Khinh bước đến vài bước, nở một nụ cười với cô ta.

“Chị họ.”

La Gia Tuệ nhìn cô trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc.

“Sao em ở đây?”

Lẽ ra cô ta phải ở trong sở cảnh sát chứ?

“Hôm nay là thi cuối kì, em không ở nơi này thi ở đâu?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

La Gia Tuệ cười cười, nhanh chóng che dấu xấu hổ trong mắt “Chị còn tưởng em không đến thi chứ.”

Bùi Văn Khinh nheo mắt.

Quả nhiên lợi hại, đem thuốc phiện trong túi cô rồi gọi điện tố cáo, sau đó hãm hại cô là hít thuốc phiện để cho ông ngoại không yêu thương cô nữa, thứ hai còn có thể ngăn cản cô không đến thi.

Nếu không đến thi ở học kì này nữa sẽ bị đình chỉ học, nếu học kì này bị đình chỉ nữa thì sẽ bị đuổi học.

‘Chị họ tốt’ này của cô là học bá không chỉ học tập lợi hại, mà hãm hại người khác cũng độc ác thật!

“Văn Khinh” La Gia Tuệ nhú mồm này thờ dài, trên mặt lộ ra bộ dáng chị họ tốt “Đêm qua em làm ông ngoại rất giận, chờ thi xong thì về nhà xin lỗi ông ngoại, biết không?”

Bùi Văn Khanh cười còn nhu thuận hơn cô ta.

“Vâng, em sẽ nghe lời chị dạy.”

La Gia Tuệ xoay người xuống lầu, đi đến góc cầu thang, xoay mặt lại nhìn Bùi Văn Khanh, giờ tay chào tạm biệt cô, nhưng trong ánh mắt hiện lên vẻ mặt lạnh lùng.

Đêm qua, lúc ông cụ La nghe được tin tức này thì giận đến mức suýt chút nữa bệnh tim tái phát và lúc ấy cũng đã ra lệnh là không cho phép ai đứng ra bảo lãnh cho Bùi Văn Khanh, nói rằng để cho cô ở trong cục cảnh sát tự kiểm điểm lại bản thân mình cho tốt, nhưng sao con nhóc này lại có thể ra ngoài đi thi được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: CHƠI TRÒ PHÚC HẮC VỚI cô, VẬY XEM THỦ AI PHÚC HẮC HƠI?

“Các bạn đi trước, mình đi toilet.”

Ý bảo các bạn học đi trước, La Gia Tuệ đi nhanh đến toilet nữ, đi đến một phòng lấy di động bấm số điện thoại của mẹ mình.

“Con là Gia Tuệ, vừa rồi con mới gặp Bùi Văn Khanh ở trong trường, ông ngoại không phải nói sẽ không cho người đi bảo lãnh cô ta ra sao, vậy ai bảo lãnh cô ta ra vậy... Mẹ cũng không biết à, kỳ lạ thật... Buổi chiều con còn chủ trì hoạt động trong trường, con cúp trước nha về nhà nói sau.”

Bùi Văn Khanh ở phòng kế bên, nghe La Gia Tuệ gọi cho mẹ cô ta, cô liền cong khóe môi.

Cùng chơi trò phúc hắc với cô vậy hãy cho các người xem ai phúc hắc hơn!

Cách khe cửa nhìn thấy La Gia Tuệ bước ra khỏi toilet nữ, Bùi Văn Khanh cũng bước ra theo, đi thẳng đến tiệm thuốc trong trường học mua hai hộp thuốc.

một hộp là thuốc tránh thai khẩn cấp phòng ngừa ngoài ý muốn – cô cũng không ngại mình có thai con của Đường Mặc Trầm nhưng giờ không phải là lúc thích hợp.

một hộp khác là cô đặc biệt chuẩn bị cho La Gia Tuệ.

Đời trước cũng vì La Gia Tuệ đặt thuốc phiện trong túi cô làm cho Đường Mặc Trầm hiểu lầm cô và đưa cô vào trường quân đội.

Làm cho hai người xa nhau 10 năm, Bùi Văn Khanh cũng vì vậy bị hủy dung nên cô đương nhiên không bỏ qua cho người “chị tốt” này.

Nghĩ đến Đường Mặc Trầm trong bụng cô lại lo lắng, móc điện thoại ra bấm số điện thoại của anh.

Điện thoại reo chuông, âm thanh thư kí Ôn vang lên.

“Tiểu thư, Bộ Trưởng đang họp, không thể nghe được điện thoại, cô có chuyện gì sao?”

“Tôi chỉ là muốn hỏi Bộ Trưởng xem có uống thuốc hạ sốt chưa và có phát sốt lại không?”

“Đã uống là tốt rồi.” ánh mắt Bùi Văn Khanh dừng lại cách sân thể dục không xa, cô âm thầm thở nhẹ một hơi trong lòng cô chợt nảy ra một ý.
“Chờ anh ấy họp xong thì nhắc nhở Bộ trưởng xem quỹ tích di chuyển trên điện thoại.”

“Được, tôi sẽ nhắc nhở Bộ Trưởng.”

Thư kí Ôn vừa cúp điện thoại thì hội nghị của Đường Mặc Trầm vừa chấm dứt và trở lại văn phòng.

Thấy anh bước vào thư kí Ôn lập tức nói lại “Dựa theo phân phó của Ngài, cách 15 phút tôi xác định vị trí của tiểu thư ở đâu một lần, cô ấy vẫn tiếp tục ngồi ở trường mà không có rời đi.”

Con bé này coi như cũng thông minh!

Đường Mặc Trầm ngồi ở trên ghế vừa lòng gật đầu, chợt nghe thư kí Ôn nói tiếp “Chỉ là vừa mới đến nhà thuốc.”

Nhà thuốc?

Nghe được câu nói này, người đàn ông vừa mới thả lỏng liền lập tức cau mày.

“Em ấy làm sao vậy?”

Bị bệnh sao?

không thoải mái?

Hay ngày hôm nay anh đã dùng quá sức làm cô bị thương...

“Chuyện này...” Thư ký Ôn ngăn ra “Cũng không rõ ràng lắm.”

Biết cô đi nhà thuốc nhưng anh lại không biết cô khó chịu ở chỗ nào?

Đôi mắt đen nhánh của Đường Mặc Trầm ngược lên nhuộm lạnh giá.

không khí bên trong phòng làm việc chợt giảm xuống vài độ.

Thư ký Ôn cảm nhận được sự tức giận của anh, sau lưng không khỏi phát lạnh.

“Tiểu thư mới vừa gọi điện qua, tôi nghe âm thanh của cô ấy tràn đầy sức sống, không hẳn là có đại sự gì, Ngài đừng nóng giận, tôi lập tức đi tìm hiểu.”

“Chờ một chút.” Đường Mặc Trầm gọi anh lại “Em ấy gọi điện thoại nói cái gì?”

“Tiểu thư hỏi ngài có uống thuốc hạ sốt chưa, có phát sốt hay không, còn bảo tôi nhắc ngài xem quỹ tích chuyển động trên điện thoại.”

Đường Mặc Trầm đưa tay qua, màn hình sáng lên.

trên màn hình lập tức hiện lên GPS, tượng trưng cho Bùi Văn Khinh là chấm nhỏ màu đỏ, cô ấy đang ở sân thể dục của khoa y, chuyển động nhanh chóng.

Chạy bộ?

không giống.

Chạy bộ thì chuyển động sẽ đều đặn nhịp nhàng, nhưng khi cô chạy thì lúc lên lúc xuống, đang làm cái quỷ gì đây!

...

...

Các bạn có thể đoán, cô nhóc Bùi này làm gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chuyện lúng túng trong cuộc sống cùng lắm như này thôi

Châm ngôn theo đuổi nam thần là trêu ghẹo!

một lần không được thì hai lần, hai lần không được thì ba lần... Đến chừng nào anh động tâm mới thôi.

Bùi Văn Khinh

...

...

Đường Mặc Trầm nhú mảy nghi ngờ, đưa ngón tay phải lên chỉ vào chỗ hiển thị chi tiết hành động.”

Điểm đỏ vẫn đang chuyển động như trước, theo nó đi động, tự động biến thành một đường màu xanh đi động, trước là một chữ “S”, sau đó quay trở lại, tiếp theo xoay quanh hướng bên phải lại đi trở lại...

Bùi Vân Khanh chuyển động nhanh chóng, một từ tiếng anh thật to ở trên màn hình chậm rãi thành hình –

Sorry!

Nhìn chăm chú vào chữ tiếng anh trên màn hình điện thoại, hàng mảy đang cau lại của Đường Mặc Trầm chậm rãi giãn ra, đôi môi mỏng bất chợt cong lên nhẹ nhàng khó có thể phát hiện.

...

...

Khoa y Đại học Long Thành.

Đoàn xe chậm rãi chạy lái vào, dừng lại trước cổng trường.

trên xe là đoàn đại học ở nước ngoài đến đại học Long Thành để trao đổi khảo sát, Long Thành nổi tiếng nhất là khoa y, cũng là hoạt động chủ yếu cho chuyển viện thăm.

đi cùng với đoàn khảo sát còn có lãnh đạo của Bộ giáo dục, hoạt động lần này đúng là cực kì quan trọng đối với trường.

Hiệu trưởng và chủ tịch Hội sinh viên La Gia Tuệ đang dẫn đầu còn dưới bậc thang chủ yếu thành viên hội sinh viên.

Bởi vì hình tượng xuất chúng và vốn ngoại ngữ khá của La Gia Tuệ, nên trường học đặc biệt sắp xếp cho cô ta đến phụ trách cho đoàn khảo sát vì chủ yếu thành viên đều là người ngoại quốc.

Mọi người bước xuống, hiệu trưởng lập tức đi đầu phía trước nghênh đón, nở nụ cười lớn và giới thiệu.

“Đây là hội trường hội sinh viên – đại học năm thứ tư La Gia Tuệ, hôm nay em ấy đến đây để hướng dẫn cho mọi người.”

La Gia Tuệ thoải mái đến trước mặt mọi người dùng tiếng anh nói chuyện “Hoan nghênh các vị khôngngai đường xa đã đến đây, bản thân tôi cực kì vinh hạnh vì có thể giới thiệu mọi người lịch sử lâu đời của khoa y, hiện tại mời mọi người cùng nhau viếng thăm ngôi trường cô kính đã dạy chúng tôi.”

Nữ sinh mặc chiếc váy trắng, mái tóc dài thắt tha cùng với khí chất thanh lịch phương đông lập tức thu hút ánh mắt của mọi người.

Nhìn biểu hiện xuất sắc của cô, không riêng gì hiệu trưởng và lãnh đạo trường, ngay cả các khách quý cũng vừa lòng gật đầu.

Mọi người cùng nhau đi, La Gia Tuệ liền giới thiệu cho mọi người về lịch sử của khoa y.

Vừa nói xong, cô ta cảm giác trong bụng đột nhiên có một trận khác thường, hơi đau đau.

Đưa tay lên che bụng lại, cô ta cố gắng đè nén sự không khỏe vẫn duy trì nụ cười trên mặt.

“Bức tường được chạm trổ trước mắt mọi người đây, hoa văn được khắc trên đó chính là lịch sử huy hiệu của khoa...” cô ta xoay người đứng ở mặt trước của bảng điều khiển “Ngay bây giờ, tôi đặc biệt muốn giới thiệu với mọi người, đây không chỉ là bức tường được khắc hoa văn, mà bản thân nó còn là bức tường vọng âm. Ở đây, chỉ cần mọi người phát ra một âm thanh rất nhẹ sẽ có tiếng vọng du dương lại. Có vị nào muốn thử một lần không?”

cô ta mỉm cười hỏi, lập tức có vài người đưa tay lên nóng lòng muốn thử.

La Gia Tuệ đang muốn mời một người lên thử, bụng đột nhiên quặn lên cuộn cuộn, một cái gì đó mạnh mẽ tuôn ra không thể khống chế được.

cô ta muốn khống chế nhưng đã quá chậm, chỉ nghe một tiếng “Phốc”, một làn hơi vừa phát ra khỏi làn váy cô ta.

Được vách tường vọng âm vọng lại, nháy mắt hóa thành một âm điệu dài uyển chuyển du dương.

Xi hơi trước mặt mọi người, chắc là chuyện mất mặt nhất trong cuộc sống này!

Lập tức, tất cả ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người cô ta.

Mặt La Gia Tuệ đỏ như lửa, hận không thể tìm chỗ nào chui xuống.

“thật lòng xin lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Nữ thần học bá trong chớp mắt thành nữ thần kinh

"À...." Hiệu trưởng cũng xấu hổ theo, vội vàng hoà giải, "Mời mọi người theo tôi vào bên trong xem một chút!"

"Đứng đứng đứng."

Mặt La Gia Tuệ đỏ bừng, bước lên cầu thang, cố gắng duy trì sự tao nhã

"Chúng tôi xây dựng theo phong cách âm dương ngũ hành. Đại sảnh này cũng mang đặc trưng riêng của phong cách Trung Quốc. Chính giữa chỗ ngồi này điêu khắc một vị nổi danh khắp thiên hạ thời xưa. Nghe đồn năm đó, nhân vật kia đi khắp thiên hạ, nếm bách thảo, vì dân chúng mà phân biệt ra thức ăn và dược liệu. Người nổi danh đó chính là thần thị nông. Chúng tôi dùng loại hương bồ cùi khi điêu khắc, nếu mọi người cẩn thận ngửi kĩ, có thể ngửi thấy mùi đàn hương thoảng thoảng quanh đây, các vị có thể thử xem."

Mọi người nhìn chỗ ngồi được điêu khắc tinh tế trước mặt, lại ngửi thấy mùi đàn hương ưu nhã, tất cả đều khen ngợi.

Hiện tại, bụng La Gia Tuệ lại quặn đau mãnh liệt, chỉ có hơn chứ không kém lúc trước.

cô ta đau đến nhàu mảy, đè lại bụng, chỉ cảm thấy có thứ gì đó trong bụng muốn trào ra.

"thật sự xin lỗi, em không thể đón tiếp được!" nói hết câu, hốt hoảng chạy về

Đúng lúc có một người trong đoàn khảo sát đi tới, muốn đến gần xem điêu khắc một chút, La Gia Tuệ tránh không kịp, va phải đối phương.

Thân thể cô ta lao đảo một cái, ngã nhào trên đất. Phía dưới, tinh hoa chảy ra.

"Sorry!"

Nam sinh ngoại quốc cao lớn anh tuấn đỡ La Gia Tuệ dậy, lại ngửi được thứ mùi khác thường hôi thối. Nhìn đến váy người đối diện, anh ta hốt hoảng lùi hai bước, che mũi lại.

Mọi người nghi ngờ nhìn qua, chỉ thấy trên váy trắng như tuyết của tiểu thư La gia ướt nhẹp một mảnh màu vàng ố vật. Làm sao La Gia Tuệ còn có nửa điểm nữ thần nữa?

"OH, MY GOD! (Chúa ơi) "

"Juses! (trời ạ) "

...Tất cả mọi người trong đoàn khảo sát kinh hãi thành tiếng, che mũi lùi lại mấy bước.

"La Gia Tuệ!" Hiệu trưởng tức giận tái mặt, "cô... Còn không nhanh chóng vào nhà vệ sinh!"

" Vâng... Em thật sự xin lỗi!"

La gia tuệ xấu hổ khóc lóc, ôm bụng quật cường đứng lên. Tuy nhiên giày cao gót trượt phải đám ố vật, cả người ngã nhào trên mặt đất, vội vàng đứng lên, cũng không để ý đến giày cao gót, khập khễnh chạy vào toilet.

Bộ dáng kia, thật sự vừa ghê tởm vừa buồn cười.

Hai vị trong đoàn khảo sát sớm đã không nhìn được, chạy ra ngoài đại sảnh nôn ra một trận.

"thật sự xin lỗi." Hiệu trưởng tức giận đến sắp học máu lại không tiện phát tác, chỉ có thể xấu hổ đề nghị, "Chúng ta đổi chỗ khác đi thăm quan nhé các vị!"

Mọi người đương nhiên đều hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, một đám vội vã lao ra cửa.

Trong đại sảnh một lần nữa an tĩnh lại, Bùi Văn Khinh đang ở chỗ nép mình, che mũi đi ra.

Cầm điện thoại di động đăng tải danh clip lên trang web BBS của trường, Bùi Văn Khinh lạnh lùng cong môi.

"Học bá nữ thần sao? Lần này tôi muốn cô trải qua cảm giác khác của nữ thần!"

Cảm giác từ nữ thần học bá thành nữ thần kinh!

Tag này vừa được up lên, lập tức hấp dẫn mọi ánh mắt. Trong phút chốc một truyền mười, mười truyền một trăm...

Bùi Vân Khanh ngồi trong thư viện, chuẩn bị mượn vài cuốn sách ôn tập. Lúc này tag đã sớm thành hotsearch.

Ngồi đối diện là hai nữ sinh đồng học, nhìn tag không thể không chế được mà cười ra tiếng.

"Má ơi, điều này cũng thật là ác!"

"Nhưng mà rất buồn cười, haha..."

"Đúng vậy, haha..."

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Thiếu nữ xinh đẹp uống rượu ngon trêu ghẹo chú nhỏ

"Các em nhỏ tiếng lại!" Quản thư đi tới, nhẹ giọng nhắc nhở hai người. Chú ý tới clip đang phát trên điện thoại, tò mò lại gần trộm liếc xem một cái, lập tức cũng cười to lên

"Trời ạ, khẩu vị cũng nặng quá đi!"

âm thanh mấy người lập tức hấp dẫn lực chú ý của mọi người

"Sao thế?"

"trên trang web BBS của trường, hotsearch về học bá năm tư đại học - nữ thần La Gia Tuệ. một lời khó nói hết, tự mọi người xem đi!"

Trong thư viện luôn yên tĩnh, lập tức bộc phát từng đợt cười vang.

...

trên mặt Bùi Vân Khanh gọn sóng không chút sợ hãi, bình tĩnh lấy quyển "Hội chứng đuôi ngựa" trong giá sách xuống.

Bài chuyên ngành và giờ tiếng anh đối với cô đều không có khó khăn, cô hoàn toàn không lo lắng gì. Nhưng nếu liên quan đến "hội chứng đuôi ngựa" có khả năng khiến người ta liệt, cô vẫn muốn ôn tập thật tốt. Dù sao không thể tiếp tục trượt môn.

Ôm mấy quyển sách mượn trong thư viện về ôn tập trong ngực, Bùi Vân Khanh lững thững đi về nhưng không lập tức về La gia mà ngồi ở ngoại ô.

Bây giờ ông ngoại vẫn đang tức giận, trở về cũng bị mắng, tính cách ông ngoại cương liệt. Tuy rất muốn cô ra ngoài trải nghiệm nguy hiểm nhưng nếu xảy ra, ngược lại lại thành lỗi của cô.

Dù sao, ở La gia, chỉ có ông là đối xử tốt với cô.

Nếu giờ đi về, không bằng để ông ấy tỉnh táo lại một chút. Chờ đến khi thi xong, đi về giải thích thật tốt, bảng điểm lại chói lọi, cũng sẽ có chút sức thuyết phục.

Quản gia đang ở trong phòng bếp phân phó nữ giúp việc chuẩn bị bữa tối, nhìn thấy Bùi Vân Khanh ôm sách vào nhà, vội vàng ra đón: "Sao tiểu thư không gọi điện thoại, tôi sẽ bảo tài xế tới đón?!"

"Dù sao cách chỗ này cũng không xa lắm, coi như là cháu tản bộ." Bùi Vân Khanh để sách xuống, "Bác Chu, đã chuẩn bị đồ ăn xong chưa?"

"Yên tâm, đã chuẩn bị xong xuôi. Tất cả đều là những món mà cháu và thiếu gia thích. Chân nai cũng nướng hoàn hảo." Chu quản gia cười âm áp, "Cháu cứ ôn tập cho thật tốt đi. Lát nữa, bác sẽ cho người bê hoa quả lên."

Rốt cục có thể thấy cô gái này "Cải tà quy chính", ông cảm thấy thật sung sướng.

"Bác bận rộn như vậy, không làm phiền quản gia nữa, cháu xin phép lên lầu trước."

Ôm sách vào phòng ngủ của mình, Bùi Vân Khanh nhìn thời gian một chút, xoay người đến tủ quần áo trước mặt. Nhìn quần áo trong ngăn tủ không khỏi cau mày.

Những trang phục này đều là quần áo một năm trước. Khi đó cô vẫn là học sinh trung học, để tiện đến trường, hầu như quần áo Đường Mặc Trầm mua đều là T-shirt, quần đùi, kiểu dáng đều tương đối bảo thủ.

Bình thường mặc những đồ này đến trường còn tạm được. Nếu sinh nhật mà mặc sẽ khiến mọi người cảm thấy mất hứng.

Để ý túi túi đồ được bọc kĩ dưới góc tủ, lập tức hai mắt sáng ngời.

Cái quần này là cô dùng tiền lương làm thuê mua. Vốn chuẩn bị khi cùng Đường Mặc Trầm về phía nam vào tết âm lịch mặc, ai ngờ hôm sau anh đuổi cô ra khỏi Đường cung. Cái quần này chưa một lần mặc qua bị vứt xó dưới đáy tủ.

Đặt quần trên giường, Bùi Văn Khinh bước nhanh vào phòng tắm, cẩn thận tắm rửa, đem tóc dài sấy khô, thay váy, lấy mỹ phẩm trong túi xách make up đơn giản.

Nhìn chăm chú mình trong kính, cô gái hài lòng ngoác ngoác khóe môi.

Nâng cổ tay nhìn thời gian một chút, đoán chừng Đường Mặc Trầm sẽ nhanh chóng tan tằm về nhà, cô cầm lấy một nửa sách trên bàn, bước nhanh xuống lầu.

Người giúp việc đã trộn salad xong, Bùi Văn Khinh lấy bánh ngọt trong tủ lạnh ra đặt lên bàn. Lại lấy một bình rượu đỏ trong quầy bar, đổ vào ly thủy tinh.

Trải phẳng phiu khăn ăn, cô hài lòng nhìn lại số thức ăn trên bàn, xoay người trở lại sofa, trong tay ôm sách vở, ánh mắt lại qua cửa sổ sát mặt đất nhìn về phía ngoài cửa sổ.

...

...

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Váy chỉ dài miễn cưỡng đến bắp đùi

cô bé ấy mặc quần trắng tinh khôi... thế nhưng trên đó lại đan xen màu đỏ tươi của máu.... Thiên sứ gãy cánh sao?

Lúc ấy, tôi nắm chặt tay lại, tận đáy lòng đã thề.. cô bé này, tôi sẽ bảo vệ em cả đời

- - Đường Mặc Trầm

...

...

Xe Bentley màu đen đi vào Đường cung, trước cổng lớn thì dừng lại.

Đường Mặc Trầm mở cửa xe bước ra, cầm lấy máy tính cứng nhắc mà Ôn thư ký đưa, đi vào phòng khách, liếc mắt đã thấy ngay Bùi Văn Khinh trên ghế sofa.

cô bé nằm nghiêng, cuộn tròn người lại, thật giống như một con mèo.

Sách đã rơi trên thảm, tay phải vẫn đang cầm bút. Chiếc váy màu xanh lam như sóng biển, bao quanh thân hình trắng nõn gầy gò, miễn cưỡng được coi là dài đến bắp đùi.

Chân dài của người đàn ông bước tới, không để ý mà đi nhẹ nhàng hơn bình thường.

Khom người nhặt sách rơi trên đất đặt lên bàn trà, ánh mắt lại dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé, không khỏi thất thần.

Mái tóc đen bóng như tơ lụa rơi tung ở đầu vai, khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ an tường, lông mi thật dài buông xuống nhàn nhạt in bóng trên gò má non mềm càng thêm nõn nà dưới ánh đèn, vài tia tóc rũ xuống sườn mũi, theo hô hấp Bùi Văn khinh đang đưa lên xuống.

Tư thái mang thêm mấy phần khả ái, càng nhiều hơn là mê hoặc lòng người.

Trong trí nhớ của Đường Mặc Trầm, hình như lúc mình không để ý, cô bé đã lặng lẽ trưởng thành.

Có tiếng bước chân mang lên nho nhỏ, quần gia Chu khoác quần áo cùng người giúp việc đi tới.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng nâng tay phải lên, cầm lấy thảm ghế salon đắp lên người Bùi Văn Khinh, che lại bả vai và hai chân bị lộ ra... anh cũng không hy vọng sẽ có người đàn ông khác nhìn thấy dáng vẻ này của cô.

"Sai lại để cho cho em ấy ngủ ở đây?"

Giọng người đàn ông đã đề rất thấp lại, dù cố che giấu nhưng vẫn nghe ra sự không vui.

Mặc dù bây giờ là tháng Sáu nhưng buổi đêm trên núi vẫn rất lạnh, cô ngủ ở đây mà bị cảm lạnh thì làm sao bây giờ?

Quần gia Chu đứng ở bên cạnh ghế Soffa, nhỏ giọng mở miệng, "Tôi đã thúc giục tiểu thư vài lần nhưng cô bé nói phải đợi ngài trở về, cùng nhau đón sinh nhật."

Sinh nhật sao?

Đường Mặc Trầm khẽ cau mày, nghiêng mắt nhìn về phía nhà bếp. Nhìn thấy bánh ngọt và rượu vang đỏ trong một góc bàn ăn.

nói như vậy, cô còn chưa ăn cơm?

Đảo mắt về, Đường Mặc Trầm đưa tay đỡ bờ vai của Bùi Văn Khinh, cẩn thận dùng một tay ôm vai cô, cánh tay còn lại duỗi ra đỡ gáy của người trong lòng...

Bác Chu nhận ra thiếu gia nhà mình muốn ôm Bùi Văn Khinh lên lầu, lo lắng tiến lên một bước.

"Thiếu gia, trên người ngài bị thương, để tôi ôm cô bé đi!"

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn quần gia, ánh mắt sắc bén như vị chúa tể mãnh thú đang bị người khác xâm phạm vào lãnh địa của mình.

Chỉ liếc mắt một cái đã khiến lưng Chu quần gia lạnh lẽo, cả người hoảng sợ, vội vàng cúi người lui ra ngoài.

Đưa cánh tay bị thương nâng chân Bùi Văn Khinh lên, Đường Mặc Trầm chậm rãi đứng dậy, đem cô ôm lấy, bước lên lầu.

Bị kinh động, Bùi Văn Khinh mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn đến gương mặt quen thuộc trước mắt, lập tức tỉnh táo hơn phân nửa.

Đường Mặc Trầm?

anh đã trở lại, hơn nữa... đang ôm mình lên lầu.

không phải tay anh đang có vết thương sao, sao lại dùng sức?!

Phản ứng đầu tiên của Bùi Văn Khinh chính là mình phải nhảy xuống. Nhưng người đàn ông hoài bão to lớn lại ảm áp, khiến bản thân không kìm được mà tham lam luyện tiếu

Nếu không phải cô ngủ, không biết anh phải đắn đo bao lâu mới bằng lòng ôm mình.

Cánh tay đang khoác trên bả vai Đường Mặc Trầm lặng lẽ ôm chặt, Bùi Văn Khinh không dấu vết nhích lại gần anh, đem mặt giấu trong cổ của người đàn ông. Đường Mặc Trầm có làn da ảm áp mà bóng loáng, trên người lại có mùi đàn hương nhàn nhạt.

thật hy vọng cầu thang này vĩnh viễn không đi hết, bản thân có thể ở trong lòng anh cả đời!

Theo từng động tác bước đi của Đường Mặc Trầm, mặt cô từng chút từng chút nhẹ lướt qua cổ của người đàn ông, tóc dài lạnh lạnh như sợi tơ bươm bươm theo cổ áo người bên cạnh luồn vào. Giống như cánh tay lạnh giá nhỏ bé nhẹ nhàng mà vuốt ve da thịt của anh, chỗ nào cũng quạt gió đốt lửa.

một chút tỉnh táo dâng lên trong lòng, Đường Mặc Trầm nhẹ hít một hơi, bước nhanh hơn vào phòng ngủ của cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thiếu

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Thẩm vấn và phán quyết

Đường Mặc Trầm dời tầm mắt, "Ai bảo em mặc loại quần áo kiểu này, đắp kị thẩm vào!"

Bùi Văn Khanh đánh phải đem tấm thẩm mình để hờ hững khoác lên bả vai. Vênh cái miệng nhỏ nhắn lên, nhỏ giọng than thở.

"Em cảm thấy rất đẹp mà!"

Người đàn ông nào cũng đều hy vọng cô ăn mặc càng mát mẻ càng tốt. Bất mình quán kìn thế này, chắc chỉ có Đường Mặc Trầm lớn lên đầu gối!

Nhìn cô bé chu môi, Đường Mặc Trầm âm thầm cảm thấy có chút hối hận.

Nhủu mảy, anh lại ra ngoài. Bùi Văn Khanh chỉ coi như anh đang giận dỗi, chân trần đuổi theo tới hành lang.

"Chú nhỏ, anh đừng nóng giận mà. Nếu anh không thích lần sau em sẽ không mặc nữa..."

Đường Mặc Trầm quay người lại, để ý cô đang chân không giẫm trên đất, lại cau mày lại.

Mỗi lần đến kì đều đau bụng kinh, thế mà còn chân không chạy loạn.

"Lên giường đi!"

Bùi Văn Khanh không dám phản kháng, đành phải xoay người trở về, làm ổ trong chăn ấm áp.

Hừ!

Lên thì lên, chỉ mong sau này đừng có mà thích người ta nhé!

Đồ lớn rồi mà còn ngu ngốc, lớn lên mà còn đầu gối...

Nếu không phải vì anh, mình sẽ ăn mặc ít như thế sao?

Đúng lúc này, bụng cô vang lên mấy tiếng "lỗ lỗ". Theo bản năng, Bùi Văn Khanh liếc mắt đến cái bánh ngọt trên bàn, lại bắt buộc bản thân thu hồi tầm mắt.

"Cho rằng mình là bộ trưởng thì rất giỏi à? Chờ ai đó về đến tận bây giờ, đói bụng muốn chết mà chỉ biết mắng nhiếc người ta!"

Cầm chặt một cái gối, cô phát tiết ném nó ra cửa.

Cửa phòng mở ra, Đường Mặc Trầm đi ra ngoài đã quay lại, trong tay còn cầm chai rượu đỏ cùng hai cái ly.

Nhìn cái gối đầu đang bay một vòng cung đẹp mắt, Bùi Văn Khanh hóa đá ở tại chỗ.

Người đàn ông nhanh tay nhanh mắt, hơi dịch sang bên cạnh, tránh né thành công "âm khí" đang bay tới. Gối đầu bay thẳng ra cửa, gây ra một tiếng vang nặng nề ở hành lang.

Cứ nghĩ rằng Đường Mặc Trầm tức giận bỏ đi, ai mà biết được anh chỉ đi ra ngoài lấy rượu chứ?

Bùi Văn Khanh ngồi ở đầu giường, khóc không ra nước mắt, gục đầu xuống không dám nhìn về mặt kia.

"Chú nhỏ, Em... Người ta không phải cố ý, em không phải nhưng mà anh, không phải... Em không nghĩ là anh... không phải, em..."

Tiếng bước chân từng bước từng bước tới gần, làm tim cô cũng từng chút từng chút sợ hãi theo.

Xong rồi xong rồi, lần này nhất định anh sẽ đem mình đuổi ra ngoài.

không khí dường như cô đọng lại, Bùi Văn Khinh nắm chặt hai tay, chờ sự thăm vấn và phán quyết của bộ trưởng nhà mình.

"Sinh nhật vui về!"

trên đỉnh đầu, giọng người đàn ông giống như tiếng đàn công-bat du dương, thậm chí còn có chút ôn nhu.

Bùi Văn Khinh kinh ngạc ngược mắt, ánh mắt xẹt qua bánh ngọt trong tay anh, lại nhìn qua ánh nến chập chòn, dừng ở khuôn mặt anh tuần kia.

"anh... không đuổi em đi sao?"

Đồng tử Đường Mặc Trầm co lại, "Sao em lại cho rằng anh đuổi em đi?"

"Mới là lạ đó!" Khóe môi thiếu nữ cong lên, "Em cũng muốn ước trước nến."

Ánh mắt một lần nữa dừng lại trên bánh sinh nhật. Hai tay Bùi Văn Khinh tạo thành hình chữ thập ở trước ngực, nhắm mắt lại.

Trước kia nói hứa hẹn ước nguyện gì đó, đều cảm thấy thật viễn vông không có thật. Nhưng ngay cả mình cũng có thể sống lại, cô tin tưởng trên thế giới này chuyện kỳ diệu gì cũng có thể xảy ra. Vì thế phá lệ trịnh trọng thành kính.

Đường Mặc Trầm đang cầm bánh kem, nhìn ánh nến hắt lại ánh sáng trên mặt cô bé, không khỏi sinh ra vài phần tò mò.

Thành kính như vậy sao, em ấy đang ước nguyện gì vậy?

"Được rồi!" Bùi Văn Khinh đã mở mắt. Cố gắng thổi "phù phù" thổi nến.

"Giờ chúng ta vừa ăn bánh vừa uống rượu được không?"

Nhìn dáng vẻ vui vẻ của cô, Đường Mặc Trầm đương nhiên sẽ không cự tuyệt. Rót đầy hai ly rượu, anh nâng ly, ly còn lại đưa cho cô.

Bùi Văn Khinh nâng ly rượu lên, đôi mắt sáng trong chống lại tầm mắt đối diện.

"một ly này, em thật lòng nói xin lỗi chú nhỏ. Mọi chuyện lúc trước đều là do em không tốt. Về sau em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh nói!"

...

...

Ngủ ngon

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cục cưng chỉ biết là chú nhỏ hiểu rõ người ta nhất thôi!

Rượu đỏ mà em ấy uống như vậy sao?

Bụng rỗng uống rượu, cô còn cần dạ dày nữa không vậy!

Đường Mặc Trầm nhú mày đưa tay qua, lấy ly rượu của Bùi Văn Khinh đi, cắt một miếng bánh đưa đến cho cô bé.

"Ăn một chút đi."

"Cám ơn chú nhỏ!"

cô cầm lấy miếng bánh ngọt, quay về phía anh cười ngọt ngào. Xắn một miếng bánh vào miệng, hưởng thụ nheo hai mắt lại.

Từ trong trường quân đội đến chiến trường, một miếng bánh ngọt nhất định là thứ xa xỉ, chưa cần nói đến mỹ thực cao lương.

Đường Mặc Trầm ngồi ở ghế sofa nhìn qua, thiếu nữ cầm một miếng bánh ngọt, đưa đến trước mặt anh.

"Chú nhỏ cũng ăn đi!"

"anh không đói!"

Rượu vào can đảm lên!

một ly rượu lót bụng, trong bụng nóng đến nỗi muốn hò hét. Tim đập rộn ràng, hai má ửng hồng, lá gan cũng lớn hơn.

"Đây chính là bánh sinh nhật của người ta!" cô chu cái miệng nhỏ nhắn đem đĩa bánh đến trước mặt anh, có thể mềm mềm trắng trắng bắt đầu làm nũng, "một miếng thôi, ăn một miếng thôi mà, chú nhỏ?!"

âm thanh cô bé mềm mại, lông mi dài dưới đôi mắt ngập nước trong suốt, giống như muốn thể hiện nếu người trước mặt không ăn bánh, cô sẽ thương tâm đến chết.

Đường Mặc Trầm đành phải hé miệng, cầm lấy đĩa bánh thiếu nữ đưa.

Cầm lấy cái đĩa mà anh đã dùng nhét vào miệng mình, liếm phần kem bị rơi ra ngoài. Bùi Văn Khinh thỏa mãn khẽ cong khóe môi.

Đây được tính là hôn gián tiếp rồi nhé!

Đường Mặc Trầm chậm rãi nhai kỹ bánh ngọt trong miệng, nhấp nhẹ một ngụm rượu đỏ, nhìn cô ăn ngấu nghiến.

Nhìn cô lớn như vậy rồi mà vẫn để dính kem trên môi. Lại nhìn cô vurun đầu lưỡi béo mập liếm nó. Rồi nhìn cô nhẹ nhấp đôi môi như mèo con nheo lại mắt để hưởng thụ hương vị...

Miệng của anh trong nháy mắt khô ráo, cảm ly rượu uống một hơi cạn sạch. Đường Mặc Trầm vurun người đứng dậy, thuận tay cầm lấy ly và bình rượu.

"Ngủ sớm một chút."

Vừa đi tới cửa, âm thanh ngọt ngào nhu thuận của thiếu nữ lại vang lên.

"Chú nhỏ, anh còn chưa tặng quà sinh nhật!"

Đường Mặc Trầm ngăn ra.

Cái phản khúc cung kia là do mình tốn rất nhiều tiền đặt làm ở nước ngoài. cô nhóc xấu xa này rõ ràng yêu thích đến nỗi không muốn buông tay. Bây giờ lại còn đòi quà sinh nhật nữa sao?

Đương nhiên, làm người lớn, không thể cùng một tiểu nha đầu đang hăng hái tranh luận được.

Xoay người, thản nhiên hỏi, "Em muốn gì?"

Đợi được câu nói này của anh rồi!

Bùi Văn Khinh đứng ở bên giường, nghiêng đầu, cười giống như một tiểu hồ li.

"Cục cưng muốn cái gì, chú nhỏ đều cho sao?"

Đường Mặc Trầm ngửi được mùi âm mưu, đôi mắt đen như mực nguy hiểm nheo lại.

"nói nghe một chút!"

Nếu cô bé chết tiết kia nghĩ như vậy là có khả năng dụ mình tháo định vị ở chân ra. Vậy thì cô đã suy nghĩ nhiều rồi!

Để dếp lê đến trước mặt cô, Bùi Văn Khinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, không chút tránh né mà nhìn lại vào mắt anh.

"Trước kia là do em không hiểu chuyện can quấy, giờ anh tha thứ cho em có được không?"

Ngọc lưu ly nhỏ vụn trong cây đèn hắt ra, chiếu vào con người đen bóng của thiếu nữ, bùng tính trong bầu trời đêm ngân hà.

Ánh mắt kia, có lo lắng không yên, còn có tia hi vọng.

thì ra, là do anh nghĩ nhiều.

Sống cùng cô ba năm, Đường Mặc Trầm vẫn luôn tin tưởng cô bé không phải là đứa trẻ nghịch ngợm phá phách, chỉ là đôi khi còn cố chấp tùy hứng.

Nếu thật sự giận cô, mình đã sớm mặc cô tự sinh tự diệt, còn cho cơ hội hết lần này đến lần khác? Nếu đổi thành người khác, sự kiên nhẫn của bản thân sẽ là con số 0.

Nhìn chăm chú vào ánh mắt cô, trong đầu lại hiện dòng chữ " Sorry " trên màn hình cái, ý chí sắt đá tan rã thành từng mảnh mềm mại.

" Được."

cô mừng rỡ, tiến lên một bước, hai tay ôm lấy hông anh.

" Người ta biết ngay là chú nhỏ hiểu người ta nhất mà!"

Mặt dán chặt vào lồng ngực của người đàn ông. Đột nhiên giờ mới ý thức rằng mình có chút đắc ý vênh vào, theo bản năng muốn buông tay. Nghĩ lại, cần rằng nhỏ ôm chặt hơn.

Dù sao cũng đều là ôm, ôm một lát còn hơn không có gì!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Làm sao chộp mắt được đây!

Đầu của cô gái tựa sát vào ngực anh, mùi hương trên tóc thoang thoảng dưới mũi của anh.

anh luôn luôn không thích phái nữ dùng nước hoa, nhưng mà mùi trên người cô thì lại khác.

Nhàn nhạt, giống như loài hoa hoang dã trên núi vào mùa xuân, trong thanh nhã mang theo hương thơm ngọt ngào, hoàn toàn không hề mang theo chút cảm giác khó chịu nào.

anh kim lòng không đành hít sâu, đem hương thơm ngào ngạt kia hít thật sâu vào lòng.

Bùi Vân Khanh lặng lẽ ngược mặt lên nhìn biểu tình của anh, thấy anh tựa hồ không có ý tức giận, lúc này thừa thắng xông lên.

"Chú à, chúng ta làm hòa với nhau nhé?"

Trong hơi thở của cô mang theo ngọt ngào quyến rũ của kẹo ngọt, hòa với chút men nồng.

Dưới ánh đèn, môi cô như đóa hoa sau cơn mưa, lấp lánh dưới ánh mặt trời, dụ dỗ người đến hái.

anh có thể tưởng tượng được mùi của cô, nhất định sẽ ngọt như chiếc bánh chiều nay, chỉ cần anh cúi đầu thấp một chút, là có thể hôn đến.

Giống như ma xui quỷ khiến, anh chậm rãi cúi người xuống, dán sát đến gần cô.

Cảm nhận được hơi thở của anh đang tới gần từng chút một, trái tim của Bùi Vân Khanh càng đập nhanh hơn vài phần.

anh muốn hôn cô sao?

Tim của cô đập loạn.

Khoảng cách giữa hai người từ từ ngắn lại, hơi thở đều hòa lẫn vào nhau, cảm nhận được hơi thở của anh đang phả ả áp lên môi mình, thân thể cô không thể tự chủ bắt đầu run rẩy.

Chỉ một cái run khe khẽ đó lại một lần làm Đường Mặc Trầm giật mình tỉnh giấc.

Đường Mặc Trầm, mày điên rồi!

Mạnh mẽ thẳng lưng, Đường Mặc Trầm lui nhanh về phía sau, thoát ra khỏi vòng tay của cô.

Bùi Vân Khanh bất ngờ không phòng ngự, ngã ngốc tại chỗ.

"Ngủ sớm một chút!"

nói nhỏ một tiếng, Đường Mặc Trầm xoay người đi ra khỏi phòng của cô, thuận tay giúp cô đóng cửa phòng.

Vừa rồi rõ ràng là muốn hôn cô , sao lại nói đi là đi ?

Người này, lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

"Chú à!"

Bùi Văn Khanh đuổi tới cửa, tay nắm đồ vặn cửa, lại dừng động tác lại.

Có lẽ do cô nôn nóng quá, vẫn nên chậm rãi thôi, nếu lỡ chọc anh nổi giận, nói không chừng lại sẽ đem cô quăng trở về La gia.

...

...

Phòng ngủ đối diện.

Đường Mặc Trầm đưa tay đóng cửa lại, đem bình rượu ném mạnh ở trên bàn.

anh rất tức giận.

không phải giận Bùi Văn Khanh, mà là giận chính mình.

Tối hôm đó là vì say rượu mới có thể không khống chế được, hiện tại anh đang ở vào trạng thái cực kì thanh tỉnh, tại sao có thể sinh ra ý nghĩ không an phận với cháu gái của mình? !

Nhưng ngược lại, càng đề nèn thì gương mặt của cô lại không ngừng xuất hiện trước mặt anh.

Lúc cô ăn bánh ngọt dùng đầu lưỡi liếm môi, hoặc khe rãnh như ẩn như hiện lộ ra trước ngực cô, hoặc dáng vẻ cô uốn cong người rên rỉ dưới thân anh...

Ở nơi nào đó trên người anh, sớm đã không chịu được bắt đầu ngẩng cao đầu.

Đường Mặc Trầm bước nhanh vào phòng tắm, quần áo cũng không cởi đã bật vòi hoa sen lên, nước lạnh bang ào ào trút xuống đầu, thân thể đang xôn xao rồi cực khôi phục lại bình tĩnh.

Kéo quần áo ẩm ướt trên người xuống, anh cầm khăn tắm quấn quanh người, lấy chiếc khăn khác lung tung lau nước trên đầu, đi ra khỏi phòng tắm nằm lên trên chiếc giường lớn.

Lật người nằm sấp lại, bàn tay luồn dưới gối, ngón tay đã chạm đến một vật gì đó, Đường Mặc Trầm nghi ngờ rút đưa tay về, dưới ánh đèn là một sợi tóc dài đen bóng, lóe lên tia sáng dưới ánh đèn.

Toàn bộ Đường cung này, người có mái dài tóc như vậy, chỉ có Bùi Văn Khanh.

Từ khi cô đến Đường cung đến giờ vốn không hề cắt tóc, tóc dài vừa đen vừa sáng bóng, lộn xộn dài xuống đến thắt lưng.

Tối hôm đó, tóc của cô tản ra khắp giường, anh thậm chí còn nhớ rõ ngón tay anh, xuyên qua mái tóc mịn như tơ của cô, để nâng thắt lưng cô lên.

Nơi nào đó dưới rốn ba tấc, lại bắt đầu nóng bừng căng phồng lên

Đem kia cụng tóc bỏ qua một bên, Đường Mặc Trầm nhú mảy lật người lại.

rõ ràng đã thay tấm trải giường, vì sao trên gối đầu tựa hồ còn có mùi của cô.

Đường Mặc Trầm đưa tay đem gối đầu vút xuống dưới giường.

Làm sao chọc mắt được đây!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Bảo bối vàng ngọc nhà cậu

Sáng sớm ngày thứ hai, bị đánh thức bởi tiếng gầm rú của phi cơ trực thăng Bùi Văn Khanh.

cô đứng dậy xuống giường, đi tới bên cửa sổ khẽ vén rèm nhìn, thì thấy một chiếc trực thăng màu bạc xa hoa lộng lẫy đã đáp xuống trên mặt cỏ.

Sáng sớm như vậy, chẳng lẽ Đường Mặc Trầm có chuyện gì gấp?

Cảm thấy lo lắng, Bùi Văn Khinh không kịp thay đồ ngủ đã mang dép lê chạy ra khỏi cửa phòng.

Trong phòng khách, lão yêu nhà họ Trình, Trình Thiên Hữu đang bắt chéo chân, lười biếng ngồi ở trên ghế sa lon ra lệnh cho bác Chu.

“Nấu cho tôi bát cháo trắng!”

Nghe được tiếng bước chân trên thang lầu của Bùi Văn Khinh, y chỉ cho là Đường Mặc Trầm xuống lầu, cũng không quay đầu lại, thì đã mở miệng đùa cợt.

"Nghe nói bảo bối vàng ngọc nhà cậu thiếu chút nữa đã lấy cái mạng già của cậu, thiệt hay giả vậy?"

Bác Chu quay mặt sang nhìn, thấy là Bùi Văn Khinh, vội vàng cúi người.

"Tiểu thư!"

Nghe được hai chữ này, Trình Thiên Hữu nghiêng mắt xoay mặt, ánh mắt dừng ở trên mặt Bùi Văn Khinh, đôi mắt đào hoa quyến rũ hiện lên một chút ngạc nhiên, sau đó lại hóa thành ý cười.

"Bùi nha đầu thức rồi à, lần này chú tới đúng lúc rồi!"

"Lục thúc!"

Bùi Văn Khinh cong môi, nhu thuận mở miệng.

Ở Long Thành này, hai nhà Trình, Đường vốn chính là gia tộc lớn nhất, thêm hai đứa con trai này của họ lại là kiệt xuất nhất trong đám nhân tài kiệt xuất

Đường Mặc Trầm từ nhỏ vào quân giáo, Trình Thiên Hữu thì lại là thiên tài toán học, lúc còn học cấp hai đã dùng số tiền mừng tuổi đầu tư vào cổ phiếu kiếm được tiền đầu tiên, từ đó về sau thì lại phát lên không có điểm dừng hôm nay y đã là đại tỷ phú trong tay đã nắm trong tay mấy chục tỷ đô la, trong giới, y có mỹ danh là ‘Vua kinh tế’.

Hai nhà Đường, Trình là thế giao, hai người sinh cùng ngày, cùng bệnh viện, là bạn thân có thể nói biết nhau ngay từ mới lọt lòng mẹ.

một là gia nhập quân ngũ, đi theo con đường chính trị, tuổi còn trẻ đã ngồi trên trí bộ trưởng, dưới một người trên vạn người.

một là thương nhân thiên tài trẻ tuổi, tuổi chỉ mới ba mươi đã đứng ở đỉnh cao nhất của giới tài chính, giàu nứt đổ đổ vách.

Đường Mặc Trầm tính cách nội liễm, Trình Thiên Hữu lại nhanh nhẹn tinh quái, hai người đàn ông với hai cá tính cách xa nhau như thế, nhưng lại thân nhau từ nhỏ cho đến tận bây giờ.

Ngày thường thì ai bận việc nấy, không gặp nhau nhiều lắm, nhưng Bùi Văn Khinh rất rõ, hai người là bạn thân có thể sống chết vì nhau.

Trình gia không chỉ nhất mạch đơn truyền giống Đường gia, mà con cháu trong nhà rất đông đúc, Trình Thiên Hữu xếp thứ sáu trong nhà, vì thế Bùi Văn Khinh cũng gọi theo bối phận của Đường Mặc Trầm, gọi y là Lục thúc.

"Quả nhiên con gái 18 tuổi đều thay đổi không ngờ nha, càng lớn càng xinh đẹp." Trình Thiên Hữu cất bước đi tới, đưa tay véo nhẹ lên má cô, “Bộ dáng xinh đẹp này của cháu, ngay cả Lục thúc cũng muốn động tâm!"

Bùi Văn Khinh biết y chỉ là đang nói đùa, đang muốn mở miệng hỏi y lại đây có chuyện gì.

trên thang lầu, đã truyền đến tiếng trách cứ không vui của Đường Mặc Trầm.

"Khách tới nhà vẫn còn mặc áo ngủ, còn ra thể thống gì nữa!"

Bùi Văn Khinh quay sang, quả nhiên nhìn thấy Đường Mặc Trầm đang từ trên thang lầu đi xuống, trên người còn mặc... Áo ngủ!

anh mặc đồ ngủ thì được, cô lại không được mặc?

Logic gì thế này!

Nhưng bình thường anh luôn thức rất sớm, sao hôm nay lại trễ thế này?

Nhìn đôi mắt của anh đỏ đầy tơ máu, sắc mặt cũng không được tốt lắm, không phải miệng vết thương lại nghiêm trọng đấy chứ?

Thấy cô còn thất thần bất động, ánh mắt anh khẽ lướt qua gò má của cô đã bị Trình Thiên Hữu véo qua, Đường Mặc Trầm cau mày sâu hơn.

"Còn không mau đi!"

"Nga!" Bùi Văn Khinh vội vã đáp lại, "Lục thúc, vậy các người cứ tán gẫu, cháu đi thay quần áo đây!"

cô xoay người lên lầu,

hai người đàn ông liền ngồi vào trên ghế sa lon. "7 giờ còn chưa rời khỏi giường, mặt trời hôm nay cũng đâu có mọc từ phía tây nhỉ!" Trình Thiên Hữu híp mắt đánh giá Đường Mặc Trầm đang ngồi ở đối diện, chăm chú nhìn gương mặt mắt ngủ của y, khẽ cong môi đầy trêu chọc, "Sáng sớm lại quạu quọ thế này, chẳng lẽ... không được thỏa mãn nên thế?"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Quần áo túi xách giấy tùy cháu chọn

Edit: Anita

trên mặt Đường Trầm dâng lên hàn ý, khi mở miệng thì từng chữ giống như những miếng băng mỏng vỡ vụn sắc nhọn:

"Về sau, không cho cậu càn quấy với con bé."

Mày của Trình Thiên Hữu giật giật liên tục.

Từ trong giọng nói của Đường Mặc Trầm y cảm nhận được sát khí nồng đậm.

Hai người biết nhau đã ba mươi năm, chỉ nhìn vẻ mặt của Đường Mặc Trầm cũng đã biết, ông trời con này thật sự nổi giận.

Biết Đường Mặc Trầm là lo lắng sợ mình tai họa cho bảo bối cục vàng nhà hắn, Trình Thiên Hữu thu hồi vẻ trêu chọc, "Tôi chỉ đùa với nhóc con một chút, chứ tôi xem con bé như cháu gái ruột của mình, chuyện - Loạn - Luân kiểu đó, bố đây không thêm làm!"

Loạn... Luân?!

Hai chữ này lập tức đâm đau thần kinh Đường Mặc Trầm, trong lòng anh càng trở nên nặng nề, đau đầu cũng tựa hồ nặng vài phần.

Chu bá đi tới, cung kính mở miệng, "Thiếu gia, Trình thiếu gia, bữa sáng đã dọn xong."

Trình Thiên Hữu miễn cưỡng đứng dậy, đúng lúc Bùi Văn Khinh cũng từ trên lầu đi xuống, y lập tức cười tiếp đón.

"Bùi nha đầu, ăn sáng thôi."

"Đến ngay!"

Bùi Văn Khinh bước nhẹ nhàng xuống thang lầu, ba người lần lượt đi vào nhà ăn, ngồi vào bàn bên cạnh.

Vừa tán gẫu vừa húp cháo, Trình Thiên Hữu thuận miệng hỏi bài vở và bài tập của Bùi Văn Khinh, "Nghe nói cháu trường kỳ đăng kí thi lại là bảy môn, học kỳ này cháu chuẩn bị thi lại mấy môn đây?"

Bùi Văn Khinh ngẩng mặt lên, mặt như bé ngoan hiếu học: "Lục thúc, cháu đã cải tà quy chính, mấy ngày nay đều chăm chỉ học bài."

"A, mặt trời hôm nay đúng là mọc từ đằng tây thật rồi!" Trình Thiên Hữu cười khê, "Thấy cháu ngoan như thế, hay thế này đi, cháu chăm chỉ học bài, chỉ cần cháu thi đậu một môn thôi, Lục thúc sẽ mang cháu đến trung tâm thời trang lớn nhất nước, quần áo, túi xách, giày, tùy cháu chọn!"

không đợi Bùi Văn Khinh lên tiếng, Đường Mặc Trầm đã tiếp lời ngay.

"Con bé bạn đến trường không có thời gian!"

"Vậy thì chờ nghỉ hè."

"Nghỉ hè thì phải học bổ túc!"

"Cũng không thể mỗi ngày học bổ túc chứ?"

Đường Mặc Trầm dẫn chiếc đĩa xuống bàn: "Nếu con bé thiếu quần áo, tất nhiên đã có tôi mua, không cần cậu phải quan tâm!"

Hôm nay vị này ăn thuốc nổ à?!

Bùi Vân Khanh mới húp xong một ngụm cháo thiếu chút nữa bị nghẹn sặc.

Đôi mắt cơ trí của Trình Thiên Hữu đảo qua gương mặt xanh mét của Đường Mặc Trầm, đáy mắt hiện lên một chút ý cười dị thường.

"Được, được, được, cậu mua, cậu mua! Tôi ăn no rồi, đi trước đây."

Bùi Vân Khanh lễ phép đứng lên chào tạm biệt y, người vừa rời khỏi ghế lập tức đã cảm nhận được một ánh mắt lạnh như băng.

Xoay mặt nhìn về phía Đường Mặc Trầm, quả nhiên nhìn thấy gương mặt anh đang sa sầm nhìn cô, sắc mặt giống như bầu trời đầy mây đen trước cơn bão lớn.

cô giật thót tim, hoàn toàn không hiểu gì hết.

Muốn mua quần áo cho cô là Trình Thiên Hữu, cô một chữ cũng chưa nói, sao lại đắc tội anh rồi?

"Thiếu gia!" May mắn, thư ký Ôn đi tới đúng lúc, "Phủ Tổng thống vừa điện thoại qua, tổng thống muốn gặp ngài."

Đường Mặc Trầm lập tức đứng dậy lên lầu, lát sau đã ăn mặc chỉnh tề bước xuống.

Bùi Vân Khanh đã chân chó chạy tới, lấy áo khoác quần trang xuống giúp anh.

"Tiểu thúc, buổi tối gặp!"

Đón nhận áo khoác, tầm mắt của Đường Mặc Trầm xẹt qua áo T-shirt cùng quần jean trên người cô - - trước kia, ăn, mặc ở, đi lại của cô đều là anh phụ trách, từ khi đem cô đuổi ra khỏi Đường cung về La gia, anh cũng bảo thư ký Ôn mang quần áo mới đến cho cô, kết quả đều bị cô ném sạch, sau đó không còn mang đến nữa.

Bây giờ ngẫm lại, đúng là đã lâu không có mua quần áo cho cô. ghé dựa,

Bước ra cửa, lên xe ngồi vào ghế sau, anh còn chưa kịp dựa lưng vào đã trầm giọng hạ lệnh.

"Mua ít quần áo mang về cho tiểu thư."

"Là y phục xã giao hay là y phục hàng ngày." thư ký Ôn vội hỏi.

Vị này luôn luôn không dễ phục vụ, hẳn không hỏi rõ, đến lúc đó lỡ mua sai thì phiền toái.

Dong dài!

Đường Mặc Trầm lạnh lùng phun ra hai chữ.

"Mua tất cả!"

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Làm cho cô kìm lòng không đặt nghĩ đến một từ - - Khí phách!

Edit: Anita Tiền mà anh đầu tư ở chỗ Trình Thiên Hữu, cũng đủ mua xuống vài trung tâm thời trang để cô chơi đùa, chẳng lẽ còn không đủ tiền mua quần áo cho cô?!

Mua tất cả? thư ký Ôn sầm mi khổ kiếm ngồi vào tay lái phụ, chẳng lẽ muốn anh mang luôn trung tâm thương mại về nhà.

Đường Mặc Trầm rời khỏi Đường cung, Bùi Vân Khanh cũng nhanh chóng ăn xong bữa sáng.

Nếu phỏng đoán của cô không sai, cú điện thoại này của phủ Tổng thống có liên quan đến tranh cử sáu tháng cuối năm.

Mùa xuân sang năm, Đường Mặc Trầm thành công hoàn thành tranh cử, bắt đầu kiếp sống vương giả chân chính của anh.

Người đàn ông này sẽ bước lên đỉnh quyền lực cao nhất của anh, cô đương nhiên cũng không thể nhàn hạ, bằng không, thì làm sao có tư cách đứng ở bên cạnh anh?

Ngồi trên xe chạy về hướng trường học, cô liền âm thầm bắt đầu quy hoạch nhân sinh kế tiếp.

Làm một tổng thống phu nhân xứng chức, phải có khí chất cùng cách ăn nói, còn phải có đầy đủ bối cảnh, trạng thái hiện tại bây giờ của cô chắc chắn không được.

một khi Đường Mặc Trầm bắt đầu tranh cử, chẳng khác nào đứng ở trên đầu sóng ngọn gió, cô phải đủ cường đại mới có thể không làm gánh nặng của anh, giúp anhbãi bình đối thủ.

cô am hiểu nhất là y thuật, nhưng mà trước mắt muốn lấy được bằng bcs sĩ cũng không dễ dàng, dù sao cô vẫn chưa tốt nghiệp.

Bất quá...

Bùi Vân Khanh nhẹ cong khóe môi, cô có lợi thế là sống lâu hơn tất cả mọi người đến mười năm.

Dựa vào năng lực tiên tri trước mười năm này, cô cũng có thể mở cho mình một thế giới riêng!

...

...

Ngày hôm qua là một ngày chấn động đáng nhớ của khoa y toàn bộ học kỳ này, đầu tiên là hoa khôi hệ lâm sàng của ngành là Thu Thư Dao"Bị bắt ăn gà", sau đó là La Gia Tuệ, chủ tịch của hội học sinh, xấu mặt trước đoàn khảo sát đến từ nước ngoài

Hai vị mỹ nữ học bá lần lượt ngã xuống, nhưng phận 'bùn lầy' như Bùi Vân Khanh lại nhất chiến thành danh, trở thành nhân vật quan trọng của trường học, thay thế Thu Thư Dao cùng La Gia Tuệ, trở thành người được đề cử cho vị trí tân hoa khôi của trường, bức ảnh sớm đã được treo trên diễn đàn trường học để mọi người bình chọn.

"Vân Khanh!" Bùi Vân Khanh vừa mới đi đến gần lớp học, cô bạn cùng phòng là Đinh Linh chạy đến bên cạnh cô, "Hôm nay cậu thi môn tiếng anh đúng không?"

"Ừ!" Bùi Vân Khanh đáp nhẹ.

"Cậu còn chưa biết sao, cậu đã trúng tuyển vào vị trí bình chọn hoa hậu giảng đường, tớ bình chọn cậu 1 phiếu, cậu cũng lên đó bình chọn cho cậu luôn đi, nhất định có thể đem Thu Thư Dao hạ knock out."

"không cần đâu." Bùi Vân Khanh bình thản. Hèn chi khi cô vừa bước vào trường học, liền có không ít người nhìn cô chằm chằm, còn chỉ trỏ, thì ra là thế.

Trải qua quá trình thăng trầm của kiếp trước và kiếp này, thì chút nhấp nhô đó của cuộc đời, cô đã nhìn một cách rất nhạt, chỉ là danh hiệu hoa hậu giảng đường mà thôi, hoàn toàn không phải là vấn đề đáng để cô quan tâm.

Đinh Linh nghiêng mặt, nhìn cô bạn cùng phòng quen thuộc của mình, cảm thấy đối phương giống như có chút... không giống với trước kia.

Bùi Vân Khanh trước kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng cũng không khác gì những cô gái bình thường khác, chỉ là lớn gan, phản nghịch hơn một tý.

Nhưng mà cô bé trước mắt này, trong ánh mắt hiện tại lại mang theo một khí chất, lại làm cho cô kim lòng không đành nghĩ đến một từ - - khí phách!

Đinh Linh còn ở nguyên chỗ xuất thần, Bùi Vân Khanh đã đi lên bậc thang, cô ngược nhìn bóng dáng của đối phương, không tiếp tục đuổi theo.

Bùi Vân Khanh đi vào phòng học, Thu Thư Dao nhìn thấy cô đến, quảng cho cô một cái liếc mắt lạnh lùng liền vùi đầu vào sách vở ôn tập, chuẩn bị dùng thành tích tốt nhất để rửa nhục trước đây. Bùi Vân Khanh cũng không thèm nhìn cô ta, tự mình tìm một chỗ ngồi xuống.

Thi xong tiếng anh, lại thi đến môn truyền nhiễm của khoa y, cô viết đáp án vô cùng thuần thực, Thu Thư Dao còn đang cầm bút viết, cô đã lên nộp bài thi, dưới ánh mắt hoặc cực kỳ hâm mộ hoặc ghen tỵ của đám bạn học, cô bước ra khỏi phòng thi.

Di động vừa khởi động máy liền nhận được tin nhắn của mợ hai gọi tới, nói là ông ngoại bảo cô mau chóng về nhà một chuyến.

Ông ngoại còn đang giận mình, làm sao có thể chủ động kêu mình về nhà?

không cần nghĩ cũng biết, đây lại là chiêu trò gì của mợ hai.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tại sao nói mẹ lớn là heo?

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Miêu

Nếu Bùi Văn Khinh trở về chắc chắn bị chửi mắng một trận.

Còn nếu không quay về khẳng định đám người kia ở trước mặt ông ngoại nói xấu cô. Đến lúc đó ngay cả bản thân cô giải thích, ông cũng sẽ không nghe.

Cân nhắc trái phải một phen, Bùi Văn Khinh quyết định quay về nhà một lần.

Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Cho dù bị mắng thì đã làm sao, cũng không mất miếng thịt nào! Đằng nào cô cũng lo cho ông ngoại, bị mình không biết tốt xấu gây họa như thế, bây giờ sống có ổn không?

Từ trên xuống dưới La gia, có ai đối xử tốt với bản thân hơn ông sao?! Lúc còn trẻ không hiểu chuyện, chỉ biết đối nghịch cùng trường bối, lần này Bùi Văn Khinh sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó nữa.

Trong ví không còn bao nhiêu tiền nữa.

Lấy thẻ ngân hàng ra để rút tiền nhưng không được, cô đã thử rút ở hai cây ATM khác nhau, tuy nhiên kết quả vẫn như cũ.

La gia không cho con cháu ra ở riêng. Hai đứa con trai và mấy đứa cháu đều phải ở cùng ông cụ La. Con dâu thứ hai mở công ty được phẩm. Vì thế, mọi việc trong nhà đều do con dâu cả quán xuyến.

Tiền tiêu vặt của mấy đứa cháu đều do con dâu lớn phụ trách, ai cũng có một thẻ tín dụng riêng, tiền sẽ được chuyển vào mỗi tháng.

Nếu không rút được tiền thì chỉ có một nguyên nhân – cô lớn đã đóng băng thẻ ngân hàng của mình.

Trong ví chỉ còn không quá 200 đồng, mua một giỏ trái cây cho ông ngoại, số tiền sót lại bắt taxi cũng không đủ. Bất đắc dĩ, Bùi Văn Khinh đành phải mang theo giỏ trái cây đi xe buýt, đổi hai lần xe. Cuối cùng, cô cũng đến được biệt thự của La gia thì đã qua 12 giờ trưa.

Chị Tổng – người giúp việc giúp cô mở cửa rồi vội vàng nhận giỏ trái cây:

“Tam tiểu thư đã về rồi.”

“Ông ngoại như thế nào?” Bùi Văn Khinh lo lắng hỏi.

“Bác sĩ nói không có gì đáng ngại. Ông còn đang ở trên lầu nghỉ ngơi.”

Bùi Văn Khinh gật đầu, đi vào phòng khách vừa vặn gặp cô lớn – Bạch Phụng Đan từ trên lầu đi xuống vừa nhìn thấy cô lập tức liền mắng:

“Bùi Văn Khinh còn mặt mũi trở về sao? Toàn bộ thẻ diện La gia mất hết vì cô rồi!”

Ngồi trên ghế sa lon, cô hai Hồ Lập Bình ra vẻ giả nhân giả nghĩa “Chị dâu, chị cũng bớt giận, Văn Khinh không phải còn nhỏ sao...”

“Còn nhỏ? 20 tuổi mà còn nhỏ sao? Người ta vẫn nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng. Ngay từ đầu tôi đã nói không thể gả cho mấy người ở miền nam rồi! Giờ đẻ ra một tai họa thế này, không biết lúc trước La Yên nghĩ gì mà bao nhiêu thanh niên trăm anh thế phiệt trẻ tuổi theo đuổi như vậy, cố tình lại đi lấy một tên lính!”

Bùi Văn Khinh nhảy dựng lên.

Người cùng đã đời rồi, ai cho phép bà ta nói ra nói vào?

đã mắng mình thì thôi đi, lại còn xúc phạm ba mẹ cô, vẫn nghĩ đứa cháu này là quả hồng mềm mặc người bóp lúc trước sao?

“Ít nhất mẹ con không phải là một con heo.”

Ở trước mặt Đường Mặc Trầm, cô là tiểu bạch thỏ.

Nhưng trước người La gia, sao mình phải ngây trang chứ?

Hồ Lập Bình lập tức ở bên cạnh quạt gió thổi lửa: “Vân Khanh, nói cái gì đấy? cô lớn chứ con cũng vì muốn tốt cho con, tại sao con có thể nói cô lớn là heo? Còn không nhanh đến xin lỗi?”

Bùi Vân Khanh cười lạnh “Là cô nhỏ nói cô lớn là heo.”

Con nhỏ kia khi nào thông minh như thế?

Về mặt Hồ Lập Bình cứng đờ lại, sợ đem lửa giận của Bạch Phượng Đan đến mình, biểu tình lúc này cũng thay đổi:

“Hỗn lảo, sao cháu lại có thể như vậy? cô có lòng tốt muốn khuyên nhủ mà cháu lại có thể nói cô thành kẻ có lòng dạ độc ác thế sao? ”

Ngày thường, Bạch Phượng Đan nhìn thì hiền hậu thật nhưng kiêng kỵ nhất là người khác nói mình béo.

Giờ nghe hai người họ cứ một tiếng heo, hai tiếng heo... tức giận đến mức mặt to đầy thịt đều run rẩy.

không muốn phát hỏa với Hồ Lập Bình, Bạch Phượng Đan nhanh chóng trút giận về phía Bùi Vân Khanh.

“Đưa cháu hư hỏng này, hôm nay tao sẽ xé nát miệng mày!”

Bà ta đi đến trước mặt Bùi Vân Khanh, hung hăng muốn cho cô một cái tát.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Dạy dỗ Bùi Vân Khanh

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Miêu

Bàn tay mập mạp của Bạch Phượng Đan xẹt qua trong không trung, xé gió lao đến, muốn in dấu lên mặt đứa "cháu gái yêu quý".

Đột nhiên Bạch Phượng Đan nảy sinh ác độc xông đến nhưng Bùi Vân Khanh đoán được từ trước.

Vì muốn cô gái nhỏ có thể tự bảo vệ bản thân, Đường Mặc Trầm đã sớm dạy võ Judo cho cô. Hơn nữa ở trong quân đội bốn năm, ngoài học tập ra còn phải đi huấn luyện quân sự. Đánh nhau, súng ống, Bùi Vân Khanh đều đã được học cả.

Mặc dù bây giờ cho dù thân thể và khả năng so với trước kia đều kém hơn nhưng kỹ xảo vẫn có.

Ở trước mặt Đường Mặc Trầm, mình chỉ được coi là trẻ nhỏ đánh loạn nhưng ở trước mặt Bạch Phượng Đan, cô cô vẫn có thể thành thạo phản công.

Chân phải vừa nhẹ nhàng lui về phía sau một bước, vừa vặn né được bàn tay Bạch Phượng Đan. Trong chớp mắt, thiếu nữ dùng chân móc lấy cổ chân của đối phương. Ngay lập tức, thân thể nặng nề của Bạch Phượng Đan té xuống sàn nhà.

Bùi Vân Khanh nhìn xuống dưới, bị ai thay sàn nhà hai giây rồi bước qua bàn chân mập mạp của đồng nghiệp đang nằm trên đất, đi lên cầu thang.

Ở bên cạnh xem trò vui cô hai Hồ Lập Bình âm thầm cười một tiếng, vội vã chạy đến đỡ lấy cánh tay Bạch Phượng Đan.

“Ồi, chị dâu mau đứng lên.”

Lúc này, anh họ Bùi Vân Khanh – La Gia Lập vừa thay quần áo xong xuống lầu.

“Mẹ, làm sao vậy?”

“Con nhai đó dám lấy chân đẩy mẹ.” Bạch Phượng Đan đứng dậy, thở hồng hộc nhìn con trai, lập tức nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng “Bắt lấy đứa súc xược này cho mẹ.”

La Gia Lập là một tên háo sắc, sớm đã thêm muốn nhan sắc xinh đẹp của em họ xinh đẹp này.

Có một lần ăn, hần ta ăn đậu hủ Bùi Vân Khanh bị cô ghé ở lỗ tai còn đến trước mặt ông ngoại tố cáo. Lúc ấy, La Gia Lập chỉ lấy lý do là nói giỡn hoặc mượn cớ cho qua chuyện nhưng vẫn bị ông cụ La khiển trách một trận, từ đó Bùi Vân Khanh vẫn ghi hận trong lòng tên sắc lang này.

Hiển nhiên lần này nắm lấy cơ hội, sao bỏ qua cho La Gia Lập.

Đáng người La Gia Lập cao to, Bùi Văn Khanh sợ mình bị thiệt nên không dám cùng La Gia Lập đối đầu với nhau.

Xoay mặt muốn chạy lên cầu thang nhưng không kịp, có người chặn lối đó.

Bùi Văn Khanh không sợ hãi, vội vàng hét lên.

“Ông ngoại... Ông ngoại... Cứu mạng a ông ngoại...”

“Ông ngoại vừa ăn rồi uống thuốc nên ngủ rồi. Bây giờ, dù sét đánh cũng không tỉnh đâu!”

La Gia Lập cời áo khoác của âu phục, cười thâm hiểm bước xuống bậc thang: “Ngay cả mẹ anh cũng dám đánh sao? Lần này anh họ nhất định dạy dỗ thật tốt em”

Hóa ra là đám người này dám chắc ông ngoại sẽ không dậy nên mới huyênh hoang thế này sao!

Mất thấy La Gia Lập đi nhanh xuống bậc thang, Bùi Văn Khanh xoay người nhìn ở dưới lầu, Bạch Phượng Đan xắn tay áo, làm tư thế muốn bắt gà con.

Bùi Văn Khanh cau môi, hai tay nắm lấy lan can, hai chân nhẹ nhàng dứt khoát theo lan can nhảy xuống sàn nhà.

không ngờ Hồ Lập Bình đứng lên, bắt lấy tay cô “Đừng sợ cô hai sẽ giải thích mọi chuyện với mọi người cho con...”

Giải thích gì cô?

Hồ Lập Bình hận không thể đưa chính cô vào miệng cạp!

Bùi Văn Khanh gạt tay ‘cô hai thánh thiện’ ra, vòng qua xô pha theo bàn trà chạy đến cửa.

Bởi vì bị Hồ Lập Bình lãng phí thời gian nên La Gia Lập đuổi kịp từ cầu thang chạy xuống, đuổi theo.

Đẩy cửa ra, Bùi Văn Khanh bước nhanh chạy xuống cầu thang.

“Con bé chết tiệt, xem mày chạy được ở đâu!”

La Gia Lập miệng nằng chửi, tay bắt được cánh tay của em họ.

Ngay lập tức, cô xoay người đá về phía chỗ yếu của hắn.

Mũi chân vừa nâng lên, lưng căng thẳng, thân thể bay lên trời.

một giây kế tiếp, dùng trên cánh tay một người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Con cừu nhỏ tội nghiệp

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

“Sao lại thế này?”

trên đỉnh đầu có một giọng nam quen thuộc giống như miền Bắc, không giận mà uy.

không ngẩng đầu nhưng Bùi Văn Khanh cũng biết là ai. Lúc này, cô duỗi tay ra, ôm lấy thắt lưng Đường Mặc Trầm, nâng cánh tay chỉ vào đám người kia liền cáo trạng.

“Chú nhỏ, bọn họ đánh em!”

Vừa mới giả trụ ăn cạp đem người La gia xoay người như con cún nhỏ, thế mà trong nháy mắt biến thành cừu nhỏ tội nghiệp.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm liền nhìn theo cánh tay trắng nõn như ngó sen của cô bé, lập tức nhìn thấy ba dấu tay màu đỏ chiều dài chừng một cái tát

còn rách da vừa nẩy, trên da non mềm mại liền phá lệ chói mắt.

Bùi Văn Khanh không nghe lời lại hay gây chuyện. Thậm chí vết thương trên cánh tay của mình cũng do em ấy dùng súng bắn...

anh cũng không nhúc nhích, nhìn theo hướng cô chỉ thế nhưng đám người ấy lại dám đánh cô?

Người đàn ông này nổi giận!

Đôi mắt đen như mực co lên, trong mắt Đường Mặc Trầm che giấu hàn ý.

“Con còn dám đứng trước ngài ấy tố cáo xằng bậy...”

Bạch Phượng Đan vốn dĩ muốn giải thích nhưng chạm ánh mắt của Đường Mặc Trầm, sợ đến mực co rúm người, đứng đờ ra tại chỗ, há hốc mồm như một kẻ thiếu năng.

“Đường ... Đường bộ trưởng...” La Gia Lập lúc này mới phản ứng kịp mới trưng ra khuôn mặt tươi cười bước xuống cầu thang “Ngài đừng nghe nhóc con này...”

Nhóc con?

Ba chữ kia chỉ có mình anh có thể gọi thôi!

Đường Mặc Trầm đưa tay trái ra.

Chỉ trong chớp mắt, La Gia Lập giống như bao tải bị nện ngã xuống nền đá cẩm thạch, ngay dưới chân Bạch Phượng Đan.

hắn ta theo bản năng chống tay muốn đứng dậy nhưng chỉ nghe thấy một tiếng “Răng rắc” vang dội, cánh tay đã cong thành một hình thù quái dị.

La Gia Lập hoảng sợ, lập tức lại nằm xuống, ôm lấy thứ cong queo kia kêu lên một tiếng như heo bị giết:

“Cánh tay của tôi... Cánh tay của tôi... Đau chết mất...”

Đường Mặc Trầm buông lỏng mi dài xuống, đáy mắt lộ ra vẻ khinh bỉ.

Chỉ là một cánh tay bị bẻ gãy mà đã kêu như vậy, đúng là phế vật!

Đáng đời!

Trong đáy mắt Bùi Văn Khanh hiện lên ý cười.

cô là bác sĩ, chỉ nhìn cánh tay cong vẹo thế kia không thể nào nhẹ hơn gãy xương được.

Gân cốt thương tổn cần tĩnh dưỡng ít nhất 100 ngày.

anh họ không phải rất thích làm chuyện xấu với con gái sao? Đến lúc này đó cho dù nữ có lượn lờ trước mặt, hắn ta có thể làm gì được sao?

“Gia Lập... con trai...” Bạch Phượng Đan ngồi xổm đỡ lấy con trai, gương mặt mập mạp đã tái nhợt không còn huyết sắc “Mau...Mau gọi xe cứu thương!”

Chị Tổng phục hồi tinh thần lại, xoay người vọt vào phòng khách.

Bên cạnh, Hồ Lập Bình đã sợ đến mức mặt chuyển thành tái xanh, bàn tay vừa giữ Bùi Văn Khanh lại run rẩy, miệng mồm lạnh lợi ngày thường im bật, không dám thở mạnh.

Nhìn tình trạng của con trai, Bạch Phượng Đan ngẩng mặt nhìn Đường Mặc Trầm. Vốn chỉ muốn trách anh hai câu nhưng nhìn ánh mắt người đàn ông đó, lời đến khóe miệng nuốt trở về.

Vị này là ai chứ?

một bộ trưởng của đất nước với quyền cao chức trọng, có quan hệ gần với tổng thống.

Nhân vật như vậy, muốn giết người cũng chỉ nhẹ nhàng như nghiền chết một con kiến. Càng không nói đến con trai bà ta chỉ bị gãy một cánh tay.

Sợ sếp của mình dưới con nóng giận sẽ đại khai sát giới, thư kí Ôn vội vàng chạy đến nhỏ giọng mở miệng:

“Bộ trưởng, trên người tiểu thư bị thương nên trước hết xử lý một chút đã.”

Vị đại gia này cho dù có đang bức bối đến thế nào đi chăng nữa, chuyện của Bùi Văn Khanh là lớn nhất.

Quả nhiên.

Đường Mặc Trầm thu hồi ánh mắt, dừng ở trên cánh tay Bùi Văn Khinh.

“Thông báo cho ông cụ La một tiếng, nói Đường Mặc Trầm mang người đi!”

Bàn tay dừng ở trên lưng Bùi Văn Khinh như an ủi, bàn tay to cẩn thận nâng cánh tay của cô rồi Đường Mặc Trầm mở miệng là ngữ khí ôn hòa “cô bé, lên xe!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Hưởng thụ sung ái của anh

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

Thư ký Ôn âm thầm thở phào một hơi, đi qua mở cửa xe, đỡ lấy cánh tay bị thương của tiểu thư. Vì thế, cô thuận lợi ngồi vào ghế sau xe, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi bên cạnh, đôi mắt như máy quét rà soát từ đầu đến chân thiếu nữ bên cạnh.

“Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Bùi Văn Khinh khẽ gật đầu một cái.

Đường Mặc Trầm không yên tâm nhìn cô lại nhìn từ đầu đến chân một lần nữa, xác định không có vết thương khác ánh mắt mới quay về cánh tay của cô.

Nhìn vết cào rõ ràng trên làn da mềm mại, trắng nõn, Bùi Mặc Trầm cau mày:

“Đau?”

thật ra cũng chỉ hơi nóng và đau một chút, vài vết thương nhỏ này mình không thèm để vào mắt nhưng lúc này, không tỏ ra yếu ớt thì còn đợi lúc nào nữa?!

“Đau.”

Thư ký Ôn cũng không thấy rõ vết thương của cô như thế nào, nhưng nghe cô nói đau cũng lo lắng quay sang, muốn nhìn thương thế của cô như thế nào.

Liếc mắt nhìn qua, chỉ thấy Bộ trưởng nhà mình đang cầm cánh tay của Bùi Văn Khinh, biểu tình trên mặt nghiêm túc như đang cầm ‘quốc bảo quốc gia’, đang cố gắng thổi nhẹ nhàng vào vết thương của cô.

Mà cái gọi là vết thương chỉ là không đến một cm.

Vốn đang định gọi điện thoại nhưng thấy vậy, Ôn thư kí lập tức kết thúc cuộc gọi.

Nếu vì chút vết thương nhỏ này mà tìm bác sĩ đến đây coi chừng bị đối phương cười đến rụng răng.

Hơi thở của Đường Mặc Trầm xẹt qua vết thương lành lạnh mà thoải mái lưng tựa vào ghế ngồi, Bùi Văn Khinh mắt mở to giống như chú mèo đang hưởng thụ sự sung ái của anh vậy.

“Chú nhỏ ơi, anh như thế nào đến La gia?”

“anh đến gặp ông cụ La vì ngày hôm qua không có thời gian.”

cô là người La gia, ban đầu anh muốn đưa cô trở lại nhưng hiện tại anh muốn rước cô về thì cũng phải nói với ông cụ một tiếng, người La gia anh không để tâm nhưng bất kể nói như thế nào cũng là người nhà cô.

Lúc trước anh đem cô giao cho ông cụ La giúp đỡ anh chiều cô Bùi Văn Khinh một năm thì chút mặt mũi này vẫn cho.

Chỉ là ngày hôm qua công việc anh bận quá, hôm nay tranh thủ một chút thời gian để đến nói chuyện thì gặp phải chuyện cô “Bị đánh”.

Nhớ đến lúc cô bị đuổi đến bộ dáng “Thương xác chạy trốn”, tim hẳn lại tức giận như vậy, nếu không sợ cô bị thương nghiêm trọng anh sẽ không bỏ qua như vậy.

“Bộ trưởng chúng ta về nhà hay trở lại văn phòng?”

Đường Mặc Trầm không ngẩng đầu.

“Băng keo cá nhân.”

Thư ký Ôn giật mình nhanh chóng phản ứng “Tôi nhớ phía trước có nhà thuốc.”

Xe dừng trên đường thư ký Ôn xuống xe mua băng keo cá nhân về, lấy một cái đưa cho Đường Mặc Trầm.

Làn da người đàn ông thô ráp, động tác cũng không dịu dàng nhưng cẩn thận giúp cô băng vết thương giùm cô rồi mới buông cánh tay của cô ra.

Lần này lấy nhỏ làm lớn người La gia dám đánh cô, một năm này chỉ sợ cô ấy chịu không ít khi dễ.

Nếu anh lao thẳng đến giữ cô bên người thì cô làm sao chịu ủy khuất đó chứ!

Đường Mặc Trầm nâng tay sờ vào đầu tóc xù của Bùi Văn Khanh, âm thanh không cao nhưng từng chữ giống như lời thề.

“Về sau anh sẽ không đuổi em đi nữa.”

Bùi Văn Khanh thuận thế nghiêng người sang tựa vào lồng ngực của anh liền đưa tay nắm lấy hông anh.

“Em muốn chú nhỏ luôn ở bên cạnh vĩnh viễn với nhau.”

Vĩnh viễn?

Ánh mắt người đàn ông chuyển thành ôn nhu, trượt bàn tay đang xoa đầu cô thành vỗ nhẹ vai một cái.

“Được.”

Khỏe môi Bùi Văn Khanh gọi lên, thân thể càng thả lỏng, mặt áp vào lồng ngực của anh cách áo sơ mi có thể cảm nhận được độ ấm và sự kiên cố của cơ bắp còn có nhịp tim đập...

không đúng!

Tim của anh sao lại nhanh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bên trong xe băng hỏa lưỡng trọng thiên

Edit: Miêu

Beta: Miêu, Tiểu Meow

Nghe tiếng lòng của người nam nhân bên cạnh, Bùi Văn Khanh không khỏi trầm nghĩ: "Mỗi lần gần gũi cùng Đường Mặc Trầm, tim của hai người tăng lên chẳng lẽ anh cũng có cảm giác giống mình sao?"

Nâng tay xoa bóp huyết thái dương, Đường Mặc Trầm ngược mắt nhìn thư ký Ôn: “Từ Khiêm, thuốc giảm đau!”

Nghe vậy, Ôn Từ Khiêm vội vàng từ trong hộp lấy thuốc giảm đau, mở nắp bình nước, đưa thuốc và nước qua.

Bùi Văn Khanh nhận đến tay, tự mình đem viên thuốc đến miệng anh.

Cho dù từ nhỏ được chăm sóc đi chăng nữa nhưng đây là lần đầu tiên đưa thuốc đến miệng sau khi trưởng thành.

Đường Mặc Trầm hơi giật mình.

“Há miệng!”

Bùi Văn Khanh nhẹ giọng, thúc giục anh mở miệng.

Xe vừa vặn giảm tốc độ, thiếu nữ hơi giật mình, viên thuốc với ngón tay cùng nhau đưa vào miệng anh.

Theo bản năng anh ngậm môi lại nên ngậm luôn ngón tay của cô.

Đầu ngón tay sạch sẽ nhưng lời lẽ anh nóng bỏng.

Hai cảm giác bất đồng chênh lệch, lập tức có một dòng điện chạy ngang trong ngực cô.

Nháy mắt hình như ngón tay của Bùi Văn Khanh tựa hồ mẫn cảm. Cảm giác lưỡi của anh lơ đãng bao bọc lấy ngón tay của mình, cánh tay trong nháy mắt mềm yếu một ít.

Hốt hoảng đưa ngón tay ra khỏi miệng anh, Bùi Văn Khanh vội vàng ngồi thẳng lưng nhưng trong lòng như có hai con nai chạy loạn, nước trong tay cũng quên đưa anh.

Viên thuốc trong miệng Đường Mặc Trầm đã muốn tan ra, trong miệng đều là chua sót, thấy cô đang cầm chai nước, nhẹ nhàng mở miệng.

“Nước!”

“A... Vâng!”

Bùi Văn Khanh vội vàng đưa bình nước sang, nhìn anh đem viên thuốc nuốt vào liền mở miệng hỏi:

“anh nhưc đầu?”

“Chỉ là tối qua ngủ không ngon.”

Đường Mặc Trầm trả lời hỏi hột.

Sao Bùi Văn Khanh làm sao yên tâm, nâng tay để lên trán anh cảm giác lòng bàn tay da thịt nóng hổi, lông mày nhảy, sợ hãi.

“Mau đi bệnh viện!”

Trách không được tại sao lúc này nhịp tim của anh quá nhanh, nóng như vậy nhất định là đang sốt rồi.

trên người anh đã có thương tích mà hiện tại sốt nữa là dấu hiệu không tốt.

“không cần đâu.”

“Cái gì không cần hả!”

Biểu tình trên mặt Bùi Văn Khanh trầm xuống, gay gắt nói, giọng cũng cao lên mấy phần:

“anh là bác sĩ hay em là bác sĩ, anh phải chữa bệnh đây là mệnh lệnh.”

Trước khi trọng sinh, cô đã cứu người và phụ trách đội chăm sóc, bệnh nhân tiếp xúc phần lớn là quân nhân, chỉ hận không thể một thêm giường giải phẫu lập tức.

không có chút tài năng làm sao trị được người gian ác này?

Bây giờ nhìn Đường Mặc Trầm phát sốt còn làm việc, tự nhiên tâm hồn cô như bác sĩ nhập, giọng nói kia so với Đường Mặc Trầm rắn dạy cấp dưới không sai biệt lắm.

Đường Mặc Trầm làm cấp trên nhiều năm như vậy, cho dù Ngài tổng thống ở trước mặt anh cũng có sự tôn trọng, nhưng cho đến bây giờ anh chỉ giáo huấn người chưa từng bị ai giáo huấn cả.

Con nhóc kia thần kinh như thế nào bị đứt, dám vào miệng hô nhỏ rằng?

Nghe thấy câu ra lệnh kia, trái tim Ôn Tử Khiêm cùng tài xế đồng thời khản trương, vì Bùi Văn Khanh cầu nguyện.

không khí trong ô tô nháy mắt động lại.

Bùi Văn Khanh cảm giác được không khí không đúng liếc mắt một cái liếc mắt Đường Mặc Trầm liền đóng băng, thế này mới ý thức được chính mình vừa mới cướp lời nói của anh.

“Đây là mệnh lệnh!”

Bốn chữ này nhưng mà anh hay dùng nhất cũng không biết thời điểm cô cũng sử dụng.

Thư ký Ôn nuốt một ngụm nước miếng thờ sâu, lá gan cũng lớn hơn nhẹ nhàng tăng hắng một cái.

“Bộ trưởng, tôi nghĩ... Tiểu thư chỉ có ý tốt, là thân thể của Ngài quan trọng hơn!”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khinh vội vàng xác nhận, nịnh nọt:

“Chú nhỏ, chỉ là người ta cùng chú chỉ đùa một chút thôi mà, ngài là cấp trên, ngài là lớn nhất, em nào dám ra lệnh chứ. anh đại nhân đừng chấp tiểu nhân mà, người đàn ông tốt không cùng đấu với phái nữ, đại trượng phu không gây húng với trẻ con nhà...”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Sư tử đang giận dữ cũng không khó dỗ như đại gia này

Edit: Miêu

Beta: Miêu, chị Hằng Lê

Ra lệnh thì sáng khoái lắm, nhưng hậu quả thì có thể bị chú nhỏ - thủ trưởng nhà mình ném vô lò thiêu. Nên lúc này Bùi Văn Khinh đã bất chấp, cái gì gọi là thể diện.

Đường Mặc Trầm vốn dĩ đã tức giận nhưng nghe câu nói cuối cùng đó khoé môi giật giật liền nở thành nụ cười.

anh cười rất nhẹ, nếu không nhìn kĩ gần như nụ cười kia không di chuyển khoé môi, độ cong cũng nhợt nhạt.

Lạ ở chỗ chỉ một thay đổi nho nhỏ thế thôi lại làm cho gương mặt tuấn tú xuất chúng ngày thường cự người ngoài ngàn dặm kia bỗng chốc như sông băng đang tan chảy, vạn dặm chung quanh như có hoa đang nở rộ, mang trên mình vẻ ôn nhu và rục rờ.

Nhìn chăm chú vào giữa trán anh thêm ít rục rờ, chính mình nhìn không khỏi ngây dại.

Băng sơn ngàn năm nay nhiễm xuân sắc, đây chính là phong cảnh trăm năm khó gặp, mình cùng anh ở chung với nhau ba năm, cũng không thấy anh cười mấy lần.

Nụ cười này, cô nhớ nhưng đã mười năm rồi!

“Chú nhỏ ơi!”

“Hử?”

“anh cười lên thật đẹp!”

Lời vừa ra khỏi miệng chỉ hận không thể cắn lưỡi mình.

Quả nhiên, ông bà có thành ngữ nói rất đạo lý, đặc chí có được gì thì hí hửng, thật vất vả vị tổ tông này mới vui vẻ, tại sao chính mình lại đào hố vào.

“Chú nhỏ, em... Em không phải cố ý nói anh đẹp?”

“anh không đẹp sao?”

“Dĩ nhiên là không phải rồi, anh nhìn xem đặc biệt đẹp trai, chú nhỏ của em là đẹp trai nhất... Nam thần đẹp nhất vũ trụ.”

nói như vậy, ngay cả Trình Thiên Hữu cũng không bằng anh?

Dừng ở trước mắt Bùi Văn Khinh không biết nói bao nhiêu cái chữ “đẹp”, tâm tình Đường Mặc Trầm ngày càng tốt hơn.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô tràn đầy vội vàng cùng rồi ren. trên cửa kính xe, ánh sáng xuyên vào chiếu lên làn da trơn bóng gần như trong suốt của cô nàng, tựa hồ chỉ cần nhẹ nhàng bóp có thể ra nước.

Dáng vẻ đẹp dễ như vậy, chỉ làm thôi thúc ngón tay anh muốn đụng vào.

Đường Mặc Trầm giờ bàn tay lên, ngón tay nhẹ nhàng đụng vào hai má của cô.

Cảm giác ngón tay người đàn ông di động trên má mình, Bùi Văn Khinh kinh ngạc mở cái miệng nhỏ nhắn.

anh... anh néo mặt mình?

Nếu đối phương là Trình Thiên Hữu thì Bùi Văn Khinh không có cảm giác kỳ quái. Trước mắt vị này rõ ràng là anh chú luôn luôn nghiêm khắc nhà mình, động tác nhẹ nhàng như vậy, đây là lần đầu tiên.

So với tướng tượng của anh, làn da còn mềm mại hơn, cảm xúc ấy lại không mất, sựco dần chỉ làm anh càng thêm luyến tiếc khi dời ngón tay.

Ngón tay ở trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hai giây, Đường Mặc Trầm chậm rãi thu lại.

“Lần này, anh chú không so đo với em!”

Bùi Văn Khinh âm thầm thở một hơi, cả người liến rầu rĩ, sự tử đang giận dữ cũng không khó đỡ như vị đại gia này!

Ai kêu mình thương anh chứ, lại chọn trúng người đàn ông khó chiều nữa, trời ghẹo cũng phải đi dở dàng lại!

Bất quá...

anh bây giờ còn đang sốt, mình cũng không thể như thế, mà không chăm sóc.

“Vậy, anh có đi bệnh viện nữa hay không?”

“không đi.”

“Chẳng may miệng vết thương nhiễm trùng thì hậu quả sẽ nghiêm trọng, bằng khôngkêu thư ký Ôn gọi bác sĩ đến?”

“không cần.”

anh biết thân thể mình như thế nào, bị thương như thế không cần đi bệnh viện. trênvai anh còn rất nhiều công việc cần xử lý, thời gian đâu nghỉ ngơi?

“Vậy ít nhất cũng về nhà nghỉ ngơi nửa ngày, được chưa?”

“Đừng vậy, bộ trưởng!” Thư ký Ôn mới dám nói tiếp “Mấy phần văn kiện quan trọng đều ở trong máy tính, ngài ở nhà xem cũng được, công việc để mai xử lý cũng khôngmuộn, dù sao... cũng là tấm lòng của tiểu thư.”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt quả nhiên nhìn bé con bên cạnh đang nắm chặt hai cánh tay của anh, trong mắt đều là nước mắt tràn đầy nước mắt lo lắng cùng thân thiết, kiên trì của anh không khỏi tan rã trong đôi mắt như nước hồ thu kia.

“Được quay về Đường cung!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Không hổ công anh dạy dỗ

Edit: Miêu

Biệt thự La gia ở ngoại ô, cách Đường cung cũng không xa lắm, khoảng mười mấy phút chạy sau, xe Bentley đã lái vào cửa chính của Đường cung.

Đường Mặc Trầm đi vào thư phòng trên lầu, Bùi Văn Khinh mang theo hòm thuốc vào, kéo anh đến sofa ngồi xuống, đưa tay cởi hai nút áo của anh, đem nhiệt kế để vào dưới nách.

Nhanh chóng cởi nút áo, Bùi Văn Khinh mở băng gạc ở bên ngoài để coi vết thương. Quả nhiên, miệng vết thương sưng lên, rõ ràng đang nhiễm trùng.

Bùi Văn Khinh đau lòng, cau mày bước nhanh đến bàn cầm lấy giấy bút trên bàn viết ra một đơn thuốc đưa cho thư ký Ôn.

“Lập tức đi mua, càng nhanh càng tốt!”

“Này...” Ôn Từ Khiêm nhìn đơn thuốc, giọng nói có phần do dự “không cần gọi bác sĩ đến sao?”

Lúc này Bùi Văn Khinh bắt quá chỉ là sinh viên đại học y năm nhất, đối với y thuật của cô cũng không tin tưởng là mấy.

Chuyện liên quan đến cơ thể Đường Mặc Trầm, hẳn cũng không có nửa điểm sơ xuất.

Thậm chí tin đơn thuốc Bùi Văn Khinh đưa?

Bùi Văn Khinh cong mày: “Tôi là bác sĩ.”

Bốn chữ này, âm thanh không cao nhưng lộ ra sự tự tin cùng bá đạo.

Ôn Từ Khiêm ngược mắt, chống lại đôi mắt của Bùi Văn Khinh, nhưng lại bị ánh mắt bén nhọn cô nhìn thẳng như đâm vào trong lòng.

Ánh mắt như vậy, làm cho anh một loại cảm giác hoảng hốt giống như cảm giác đối diện của Đường Mặc Trầm, làm cho anh không dám nhìn gần, sâu trong đáy lòng sinh ra cảm giác tuân theo.

“Được, tôi lập tức đi!”

Đường Mặc Trầm ngồi ở một bên quan sát, đem tất cả thu vào trong mắt, cảm thấy có vài phần kinh ngạc.

Người dưới tay anh đương nhiên sẽ không bình thường.

Thư ký Ôn họ Ôn, khiêm đây là khiêm nhường, trong nhà mấy đời là ngựa chiến, nên tên gọi “Từ Khiêm”. Cũng từng là tiên y nộ mã hết sức thiếu niên lông bông. (Hồi thiếu niên cũng hết sức lông bông và kiêu căng)

Cha Ôn giao hẳn cho Đường Mặc Trầm, làm cho anh ân cần dạy bảo, Ôn Từ Khiêm bị huấn luyện mấy năm bỏ đi tính tình xốc nổi, lúc này có thể nói là văn võ song toàn.

Ở trước mặt người khác chưa bao giờ vì một ánh mắt mà cúi đầu nhưng hiện tại đã làm theo lời Bùi Văn Khinh.

Con bé này không hổ là người do chính tay anh dạy dỗ.

Bùi Văn Khinh xem một lần nữa, định trở về chuẩn bị giúp Đường Mặc Trầm xử lý miệng vết thương, anh thán nhiên mở miệng.

“Tốt lắm!”

Bùi Văn Khinh cả kinh ngược mắt lên chống lại tầm mắt của anh.

cô không nghe lầm chứ, anh đang khen cô?

Vị này luôn luôn tầm mắt tề thiên, cô bên cạnh anh ba năm chẳng qua anh chỉ khen ngợi qua hai người một là Trình Thiên Hữu, hai là Ôn Từ Khiêm.

Năm đó, Bùi Văn Khinh đứng đầu khi thi lên đại học chẳng qua anh chỉ nói một chữ “Tốt”, lần này là “Tốt lắm”?

âm thanh của cô cũng vì vậy mà run run.

“Chú nhỏ, người nói cái gì?”

“Vừa rồi biểu hiện của con tốt lắm.”

Mỗi một chữ của anh truyền đến tai cô.

Lúc này đây, cô xác định mình không có nghe lầm.

Tâm của Bùi Văn Khinh nhảy cuồng lên.

cô nhớ rõ vừa vào Long Thành thì bị người cười nhạo, bị xa lánh. một lần nghĩ muốn buông tay.

anh mang cô đến ngọn núi cao nhất của Long Thành, bàn tay vịn lên vai cô rồi cùng nhau nhìn ánh đèn của thành phố này.

“Mặc kệ người khác nhìn em như thế nào, mặc kệ người khác nói như thế nào đều không quan trọng. Nhớ kỹ, em là con gái của Bùi Phàm cùng La Yên, cha mẹ em đều là người ưu tú và xuất sắc nhất nên em nhất định là nhất định em không phải là bình thường. Chỉ cần em cố gắng, em nhất định có khả năng đứng trên tất cả mọi người làm cho mọi người đều ngược nhìn em. Điểm này, Đường Mặc Trầm, anh tin tưởng không nghi ngờ!”

Vì một câu tin tưởng này của anh mà Bùi Văn Khinh liều mạng học tập, dùng một năm rưỡi đem kiến thức ba năm nắm chắc, rốt cục kết quả đứng đầu khi thi đại học và đỗ vào khoa y của đại học hiện tại.

anh là người cô yêu quý nên cô luôn muốn sự tán thành của anh. Nguyên vọng lớn nhất của cô là trở thành niềm kiêu ngạo của anh.

Bởi vì,

Thế gian này tất cả mọi người khen ngợi không bằng một câu của anh “Tốt lắm!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Giống như bảo bảo cũng không phản kháng

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

Hít sâu, bình ổn một chút tâm tình kích động một chút, sau khi khen ngợi của Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khinh ngược mắt cười với anh.

“Thế này chỉ là bắt đầu thôi.”

Cả đời này, Bùi Văn Khinh gần như không thỏa mãn với câu “Tốt lắm!”

cô muốn phát huy tất cả tài năng, trí tuệ cùng năng lực để cùng bậc với anh, để có tư cách trở thành người phụ nữ của người đàn ông ấy.

cô nếu cố gắng dùng tất cả phương pháp để lay động tâm anh, làm cho anh yêu cô khăng khăng một lòng, không giữ lại chút nào yêu cô.

Nâng tay đem tóc dài để ra phía sau, Bùi Văn Khinh thuận tay lấy cây bút trên bàn làm việc của anh sau đó đem bút làm trâm để búi tóc lên.

đi vào toilet, cẩn thận vệ sinh tay, cô quay trở lại một lần nữa, mở cái hòm thuốc từ bên trong lấy bông y tế cũng băng gạc.

“hiện tại, em muốn giúp anh làm sạch miệng vết thương sẽ có đau một chút.”

Đường Mặc Trầm biểu tình lạnh nhạt.

Loại cảm giác này hoàn toàn không có nhận thức gì, với anh loại đau này hoàn toàn lơ đãng cũng được.

Bùi Văn Khinh thật sự làm sạch vết thương, anh liền nghiêng mặt nhìn cô.

Tóc Bùi Văn Khinh đen nhánh, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhỏ lộ hết không bỏ sót, vài sợi tóc không nghe lời tán loạn làm vàng thái dương sáng bóng hia cùng sườn gò má theo động tác của cô hơi hơi đưa lên, làm cho anh nhìn không được dậy lên một cảm giác muốn giúp cô đem mấy sợi tóc vén lên cho gọn.

“Đừng nhúc nhích!”

Cảm giác được cánh tay anh nhẹ nhúc nhích, Bùi Văn Khinh nhẹ giọng nhắc nhở.

Đường Mặc Trầm thu hồi tâm tình, đem tầm mắt dời xuống theo từng ngón tay của cô.

Động tác của Bùi Văn Khinh thành thạo cây kéo, cái nhíp... Giống như là tay cô chỉ và kéo giống như làm một với nhau, mười căn xanh miệt một loại ngón tay (mười cây xanh rì giống như ngón tay) đều xử lý miệng vết thương đâu vào đấy, phương pháp linh hoạt không mất chính xác, giống như nhà diễn tấu dương cầm hay vũ công lộ ra loại cảm giác muốn người ta hưởng thụ cảnh đẹp.

Trước kia không chú ý đến ngón tay của cô thế nhưng cũng đặc ý như vậy.

Từ bắt đầu đến kết thúc, Bùi Văn Khinh không đến mười phút so với bác sĩ ngoại khoa chuyên nghiệp còn nhanh hơn.

Đem băng gạc cố định, Bùi Văn Khinh thu thập đồ ở dưới đất chuẩn bị cho vào thùng rác.

“Tốt lắm!”

Chân mày Đường Mặc Trầm hơi cong cảm thấy một chút còn chưa hết ý.

Lúc này, Bùi Văn Khinh đã lấy nhiệt kế dưới nách anh để coi nhiệt độ.

hiện thị trên nhiệt kế “38.9!”, Bùi Văn Khinh nhú cái mũi rồi trừng anh một cái, giọng điệu giận dữ trách “Sốt cao như thế còn nói không có việc gì?”

Đường Mặc Trầm từ trên ghế salon đứng lên, mặc áo với cánh tay bị thương:

“Uống thuốc là tốt rồi.”

“không được!”

Bùi Văn Khinh đưa tay qua cẩn thận giúp anh đem tay áo kéo về bả vai, rất tự nhiên đưa tay nắm lấy nút áo, từng cái từng cái cài vào giúp anh “Thân thể là của bản thân là lớn nhất, ngài trước kia đã dạy em như thế sao? Mài dao thật bén để không mất công đốn củi, nghe em. . .” Giúp anh cài đến nút cuối cùng, Bùi Văn Khinh còn giúp anh làm gọn phần phía sau, ngược mắt chống lại ánh mắt của anh:

“Ngoan ngoãn nằm trên giường, em giúp anh làm, em cam đoan sáng mai anh sẽ mẫn mầu mẫn ma tại chỗ, được không?”

anh còn muốn cự tuyệt, Bùi Văn Khinh đã muốn đưa tay giữ chặt ngón tay anh lại.

“đi rồi!”

Lòng bàn tay của người con gái này bao lấy ngón tay anh, mềm mại, lạnh lạnh làm cho người ta không muốn rút ra.

Đường Mặc Trầm không tự chủ được bước theo cô đến phòng ngủ.

“Thư lý Ôn, bên này!”

Nghe được tiếng bước chân ngoài cửa Bùi Văn Khinh mở miệng.

Ôn Tử Khiêm mang theo hai túi thuốc cùng dụng cụ đi vào phòng ngủ chính, chỉ thấy Đường Mặc Trầm nửa nằm trên đầu giường, Bùi Văn Khinh đem khăn lông ướt để lên trán anh, vị kia đang trong diễn tập bị đạn lạc trúng, mảnh đạn nhìn còn ghim vào trong người nhưng vẫn chỉ huy “người sắc” nhưng hiện tại lại giống với bảo bảo không phản kháng thế này.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Thua trong tay con bé này?

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

Bùi Văn Khinh quả nhiên thần nhân vậy!

Ôn Tử Khiêm trừng mắt và trong lòng âm thầm cảm thán.

“Chuyển giá áo đến mép giường để treo bình dịch.”

Bùi Văn Khinh rất tự nhiên ra lệnh, Ôn Tử Khiêm vội vàng đi tới, anh ta làm y chang vừa đem giá áo đến mép giường xong thì trên giường âm thanh của vị kia vang lên.

“Máy tính!”

“Tôi lập tức lấy giúp ngài!”

Ôn Tử Khiêm vội vàng xuống dưới lầu đem máy tính lên, rồi khởi động máy quay màn hình sang hướng của Đường Mặc Trầm.

Đường Mặc Trầm đang tựa vào gối rồi nghiêng mắt xem và làm việc, Bùi Văn Khinh ngoác ngoác khóe môi, đem bình dịch treo trên giá áo, lấy tay trái của anh đang làm việc châm kim vào để bình dịch chảy vào.

Cẩn thận giúp anh kéo tay áo xuống, cô đem máy tính khép lại.

“hiện tại, anh buồn ngủ!”

Đường Mặc Trầm nhú mày.

“Đừng làm rộn!”

anh làm theo lời nói của cô, thì con nhóc này sẽ được voi làm tiên?

“anh mệt!”

“anh không mệt!”

“Em nói anh mệt!”

Đường Mặc Trầm nhú mảy còn muốn nói gì, nhưng con buồn ngủ ập đến cũng đã tập thượng tâm đầu, anh kim lòng không được ngáp một cái.

“Em đã nói anh mệt mà!” Đem máy tính đưa cho Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh cười lớn rồi lấy gối sau lưng Đường Mặc Trầm để anh nằm xuống rồi đẩy chân “Ngoan, ngủ đi!”

Tiếng nói vừa phát ra, Đường Mặc Trầm đã chậm rãi mất hai mắt lại.

Bên cạnh trông mắt của Ôn Tử Khiêm đã muốn rớt ra ngoài.

Này... Đây quả thực là ma thuật mà!

“Tiểu thư, ngài như thế nào làm như vậy?”

Bùi Văn Khinh đem ống tiêm, hướng Ôn Tử Khiêm giờ lên.

“Thuốc an thần, 8mg!”

cô chỉ biết anh sẽ không ngoan ngoãn nghỉ ngơi nên đã sớm kê thêm tên thuốc này, vừa mới thần không biết quỷ không hay đã tiêm vào cho anh.

“cô...” Ôn Tử Khiêm hít sâu một hơi “cô dám làm chuyện xấu với bộ trưởng, nếu ngài ấy biết...”

Quay mặt chông lại tầm mắt Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh thân nhiên mở miệng “anh ấy sẽ không biết bởi vì sẽ không có ai biết ngoài anh và tôi cả.”

Ôn Tử Khiêm hơi ngạc nhiên “Nhưng mà...”

Đúng là nói dối với Đường Mặc Trầm, sự việc như thế này chưa bao giờ từng làm.

Bùi Văn Khinh câu môi, tinh thần vui vẻ, vẻ mặt và cả người vô hại.

“Nếu như anh dám nói, tôi liền nói với anh ấy là chủ ý của anh, anh nói anh ấy tin tôi hay tin anh đây?”

Chống lại ánh mắt của anh, Ôn Tử Khiêm rõ ràng đây là ánh mắt vô tội nhưng nụ cười lại giả hoạt.

Cho dù tâm trí lúc này của Ôn Tử Khiêm rất mơ hồ, nhưng cũng không phản bác chủ ý này.

Nháy mắt kia làm cho lòng anh ảo não.

anh là đồ đệ mà Đường Mặc Trầm đặc ý nhất, cũng tự nhận cũng tự nhận là cơ trí hơi người thế nhưng thua trong tay con nhóc này.

“Cho nên...” Bùi Văn Khinh cầm lấy khăn trên mặt Đường Mặc Trầm “Chúng ta còn chưa nói đúng sai, đúng không thư lý Ôn?”

Ôn Tử Khiêm khước môi co giật, chỉ có thể mặc cho thua.

“Dạ, tiểu thư!”

“Đại khái chú nhỏ sẽ ngủ đến rạng sáng hôm sau, tôi sẽ truyền cho anh ấy thêm một lọ gluco, com chiều không ăn sẽ không sao. anh cũng mệt rồi cũng nên đi nghỉ đi mai rồi hân đón anh ấy.”

“Dạ!”

Ôn Tử Khiêm cung kính đáp một tiếng, rồi rời khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng khép cửa lại. Bước đến cầu thang thì dừng lại.

một năm trước, Đường Mặc Trầm điều Ôn Tử Khiêm đến làm thư ký.

Ở trong ấn tượng của Ôn Tử Khiêm, Bùi Văn Khinh bất quá là kiểu người tùy hứng không hiểu chuyện, anh đối xử khách khí với Bùi Văn Khinh chỉ vì Đường Mặc Trầm.

Nhưng cái nháy mắt làm cho anh tự nguyện phục tùng giống như phục tùng Đường Mặc Trầm.

Ôn Tử Khiêm ơi Ôn Tử Khiêm, mình như thế nào đây thần kinh làm sai rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Giống như vườn địa đàng, dụ dỗ anh đi thử một lần

Edit: Miêu

Giống như ước chùng của Bùi Văn Khinh, lúc Đường Mặc Trầm tỉnh đã là hai giờ sáng.

Mắt mở to không còn đau đầu, sốt cao đã hạ giống như ăn no rồi ngủ một giấc, cả người đều thoải mái.

Cảm giác được cánh tay có người nắm, anh nghiêng mắt nhìn sang thì bên giường thấy Bùi Văn Khinh.

trên tay truyền dịch đã rút, cô nghiêng người ngủ bên cạnh anh, trên người còn mặc bộ đồ ban ngày, bàn tay nắm lấy tay anh, tay kia dùng khăn lau mồ hôi cho anh.

đã tắt đèn, chỉ còn đèn ngủ nhỏ màu vàng vón ánh đèn màu vàng đã mờ ảo chiếu lên gò má nhu hòa của cô cùng khuôn mặt tinh xảo của cô, cây bút đã tháo ra, sợi tóc tùy ý tán loạn trên giường cùng sườn mặt cô, vón dĩ khuôn mặt đã tinh xảo càng phát ra dịu dàng.

Con nhóc kia thế nhưng đã chăm sóc anh cả đêm.

Đường Mặc Trầm nhú mày, cẩn thận lấy cánh tay ra, muốn ôm cô đem lên giường.

anh vừa mới có động tác thì cánh tay liền ôm chặt hơn, cả người theo cơ thể anh tiếp cận.

Khi đó, con nhóc này cứ thấy ác mộng, ban đêm không dám ngủ vì anh không quen thuộc, thà rằng cả người chui vào góc, ngủ đến hừng sáng cũng không tìm anh giúp đỡ.

Ngẫu nhiên anh phát hiện ra được, mỗi đêm vẫn luôn đến phòng cô ngồi bên giường thời điểm cô thấy ác mộng sẽ đưa tay ra.

Khi đó, cô ôm cánh tay anh mới bình yên ngủ đến sáng.

...

Nhớ lại kỉ niệm trước kia, Đường Mặc Trầm lòng tràn đầy ôn nhu.

nhẹ nhàng kéo chăn, cẩn thận đắp đến người cô, anh gơ bàn tay lên đem tóc rối trên mặt ra sau tai.

Ngón tay lơ đãng chạm được chỗ mềm mại của tai, cảm giác đầu ngón tay là da thịt mềm mại kia. anh kim lòng không được nâng ngón cái, nhẹ nhàng vuốt trên mặt cô, tầm mắt dừng lại môi cô.

Dưới ánh đèn, đôi môi nhỏ nhắn người con gái giống như chón bông lai, dụ dỗ hán thử một lần.

Ngón tay cái giống như ý chí của chính mình lớn hơn, nhẹ nhàng rơi trên môi cô.

Môi cô thật mềm giống như dùng lực một tí sẽ phá, làm cho anh không thờ được, thân thể anh chậm rãi hướng đến gần cô.

‘Đường Mặc Trầm, người đừng quên anh là chủ của cô ấy!’

Sâu trong tâm trí cô âm thanh nhỏ liên bật ra.

Người đàn ông lập tức giống như đá.

một lần nữa giống như đi vào cõi thần tiên, these này mới chú ý anh gần đến mặt cô trong gang tấc.

Đường Mặc Trầm nhanh chóng ngẩng mặt lên, vón dôi mặt đi nhưng môi lại để trần cô.

Môi dưới cảm giác làn da người con gái trơn bóng và mềm mại, Đường Mặc Trầm liền ngẩn ra hai giây.

Đưa tay tắt đèn, một lần nữa anh quay về trên gối, trong đầu liền đưa ra một nghi vấn thật to.

Chú đã hôn trán mình, có thể quá giới hạn sao?

không tính!

Tuyệt đối không tính!

Đêm

Vô cùng im lặng.

Trong phòng, chỉ có âm thanh hô hấp của cô và anh.

Hô hấp của Bùi Văn Khanh rất nhẹ, nhưng cảm giác của anh mãnh liệt, nên không chỉ nghe hơi thở nhẹ nhàng của cô mà còn hơi thở xẹt qua cánh tay của anh, cách áo somi như cảm giác được độ nóng trên cánh tay và tóc gáy như chạm điện, lập tức thẳng đứng lên.

một mực âm thầm nhíp môi, trên môi vẫn còn cảm nhận được xúc cảm tiếp xúc với môi cô.

Vừa ý thức được mình đang có ý nghĩa không đúng hướng, Đường Mặc Trầm thở dài chậm rãi rút ngón tay cô, mở chăn đang đắp trên người, lập tức bước ra khỏi phòng ngủ chính.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đem cả khu mua sắm chuyển về nhà

Edit: Miêu

Bởi vì ngày hôm qua ngủ quá muộn, nên hôm sau Bùi Văn Khanh rời giường đã hơn chín giờ, mở mắt nhưng không thấy Đường Mặc Trầm, cô thấy cũng không kỳ quái.

Đối với bộ trưởng Đường Mặc Trầm mà nói, cuối tuần cũng không có nghĩa là không có công việc.

Nằm ở trên giường, Bùi Văn Khanh đem mặt áp vào gối đầu của anh rồi nghĩ được được mùi đàn hương quen thuộc rồi mới đứng dậy.

Bước nhanh đi vào phòng tắm, tắm rửa thay quần áo, cô thu thập thuốc cần thiết rồi bước nhanh xuống lầu.

Miệng vết thương của anh bị nhiễm trùng nghiêm trọng, thuốc hạ sốt phải dùng ít nhất một đợt điều trị năm ngày mới được, cô phải giúp anh tiêm thuốc.

“Cẩn thận, động tác nhẹ một chút... Tất cả lễ phục này là hàng hiệu cao cấp, giá tiền là mấy số lặn đấy nếu làm hư, chúng ta không đền nổi đâu!”

Phòng khách rộng rãi nhưng lúc này bị lấp đầy rồi.

Già áo đi động bị lấp đầy bởi những trang phục thời thượng, bên ghế sofa lon chất chồng những hộp giày như núi, trên bàn trà đầy đồ trang điểm và trên sofa đóng túi sách... Nhân viên còn không ngừng đem vào.

Thấy Bùi Văn Khanh xuống lầu, bác Chu vội vàng bước đến.

“Tiểu thư, con xuống thật đúng lúc, mấy thứ này cần con ký nhận.”

Cho con?

Đứng trong phòng khách, vẻ mặt Bùi Văn Khanh dờ khóc dờ cười.

Đường Mặc Trầm đây là đem cả khu mua sắm về nhà trung sao?

“Ngài nhất định chính là Bùi tiểu thư!” Nhìn cô gái trẻ tuổi tươi cười đi đến, hướng cô đưa tay ra “Tôi là nhà tạo hình Triệu Nhã, thật vui lòng có thể phục vụ ngài!”

Bùi Văn Khanh lễ phép đưa tay nắm tay của Triệu Nhã “Cảm ơn cô, Triệu tiểu thư!”

“Trăm ngàn không cần khách khí như thế, ngài có thể gọi tôi là Lily!” Triệu Nhã cười, cầm trong tay cặp hồ sơ rồi đưa đến cho Bùi Văn Khanh: “Đây là danh sách mua sắm bao gồm đồ mặc ở nhà mười bộ, quần áo ngày thường mười hai bộ... Lễ phục có mười sáu kiện và còn có luôn đồng hồ, túi sách,

giày.”

Mời Bùi Văn Khinh ngồi xuống ở trên sô pha, Triệu Nhã cầm lấy trong tay trợ lý rương màu đen đặt lên gối của Bùi Văn Khinh và dè dặt mở ra.

“Ngài phải chuẩn bị tâm lý đấy, tất cả trang sức trong đây đều là cao cấp!”

Mở nắp rương ra lập tức có ánh sáng lóng lánh.

Màu sắc đa dạng gồm nhiều loại như bông tai, vòng tay, vòng cổ, nữ biểu... trên lớp nhung đen lóc lên vẻ đẹp và hào quang lạ thường.

Triệu Nhã cũng đã từng mua sắm tương tự cho không ít người nhưng đây là lần đầu tiên ra tay lớn như vậy, cô cũng là nhà stylist đầu tiên làm.

Triệu Nhã quay sang muốn nhìn nét mặt của cô gái sẽ có biểu tình kinh sợ như thế nào nhưng chỉ thấy vẻ mặt vẫn đạm phong kinh.

Nhiều trang phục và trang sức thời trang như vậy, cho dù là công chúa nhìn thấy những lễ vật như thế vẫn hết chói tai, nhưng Bùi Văn Khinh nhìn như không thấy.

Vị này không phải là con gái à?

“Bùi tiểu thư, này đó... Nhưng tất cả đều là hàng thật!” Triệu Nhã không cam lòng giới thiệu.

“Tôi biết rồi!” Bùi Văn Khinh tùy tay đem cái rương qua một bên, ở trên văn kiện ký tên của mình vào: “Bác Chu, bác giúp con thu xếp một chút nha, con còn có việc phải ra ngoài.”

Đứng dậy đi đến cửa, đang mang giày một bên, Bùi Văn Khinh đem chân rút về.

Đây là lần đầu tiên cô đến tìm Đường Mặc Trầm sau khi anh điều đến Bộ quốc phòng, lúc này chỉ T-shirt và quần jean thì quá tùy tiện.

Bùi Văn Khinh xoay người đến trước mặt Lily.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Giúp bùi văn khinh mê hoặc bộ trưởng

Edit: Miêu

“cô vừa mới nói mình là stylist?”

“không phải stylist mà là quản lý cao cấp của phòng tạo hình!”

Trong giọng nói của Triệu Nhã lộ ra vẻ kiêu ngạo đương nhiên cô có quyền làm được như vậy.

Phòng tạo hình mới thành lập nhưng ở Long Thành nổi danh nhất, các khách hàng đều là nhân vật nổi tiếng từ điện ảnh hay truyền hình chứ không có trường hợp cá biệt.

Thân là người đứng đầu – Triệu Nhã là người giỏi nhất, một ngôi sao muốn gặp thì cũng phải hẹn trước, ngoại trừ khách hàng là Đường Mặc Trầm thì ai có thể dám nói anh hẹn lịch chứ?

“Tốt lắm!” Bùi Văn Khinh cong môi “Vậy phiền cô giúp tôi tìm một bộ quần áo phù hợp với!”

Đúng không?

Đây mới là biểu hiện của một người con gái chứ!

Triệu Nhã hài lòng khóe môi giờ lên, âm giọng liền cao.

“Đem rương hóa trang của tôi lấy ra.”

“Tôi không thích cô trang điểm quá tươi.” Bùi Văn Khinh vội vàng nhắc nhở.

“Yên tâm đi!” Triệu Nhã đỡ lấy bờ vai của cô rồi đưa ngồi xuống sô pha “Cảnh giới cao nhất của trang điểm là trang điểm tự nhiên, làn da của Bùi tiểu thư cùng ngũ quan không có gì soi mói nên tôi chỉ điểm xuyên lên mà thôi. Xin hỏi Bùi tiểu thư là đi gặp bạn bè hay hẹn hò hoặc là đi đàm phán công

việc?”

“Tôi...” Bùi Văn Khánh suy nghĩ một chút, liền công môi “Xem như hẹn hò nhé!”

Triệu Nhã gõ ngón tay “Tôi giúp cô hóa thành hoa đào rồi mê hoặc đối phương!”

...

...

Tòa nhà quốc phòng, phòng hội nghị.

Khách khứa đông đúc, quần áo lộng lẫy.

Diễn đàn cao cấp kinh tế toàn cầu hôm nay được cử hành chính thức ở Long Thành, Đường Mặc Trầm thân chủ nhà, cũng là người chủ trì nên đương nhiên ngồi ở giữa.

Toàn thân âu phục màu xám tro bao lấy dáng người thon dài, cho dù là đứng ở giữa một đám người đàn ông da trắng cao lớn, nhưng anh vẫn cao hơn so với mọi người, mấy phần như hạc trong bầy gà làm cho tất cả mọi người đều làm nền cho anh.

Trung Quốc nay đã là nước lớn trên thế giới, kinh tế phát triển vượt bậc, thực lực một nước từ từ tăng cường, vốn là thế giới đề ý.

Người đàn ông thân phận tôn quý tuy không nói chuyện, nhưng mở miệng là châu ngọc rất tự nhiên anh trở thành người mở màn chủ đề, mọi người xung quanh đều nghiêm túc lắng nghe.

“Đường bộ trưởng nói rất đúng, nhiệm vụ quan trọng nhất của hiện tại là phát triển khoa học kỹ thuật, dù sao khoa học kỹ thuật là nguồn lợi đứng đầu!”

“Đúng vậy!”

“Diệp bộ trưởng cũng đến đây!”

không biết ai khẽ nói một tiếng, mọi người lập tức đều quay sang.

Quả nhiên gặp bộ trưởng kinh tế Diệp Thu Sinh đang mang theo mấy người đi lại đây, bên cạnh còn có một cô gái trẻ tuổi mặc váy lộ vai màu đen.

Dáng người cô gái cao gầy, tóc dài dứt khoát kết thành một búi tóc, lộ ra chiếc gáy cao thon dài, mày liễu môi đỏ cong, mỗi một bước đi đều phong tình vạn chủng, dích dậm rãi đến đây lập tức trở thành tiêu điểm mọi người chú ý.

“Đường bộ trưởng!” Diệp Thu Sinh tươi cười đi đến, hướng Đường Mặc Trầm đưa tay ra “đã lâu không gặp!”

“không nghĩ đến Diệp bộ trưởng cũng tới.” Đường Mặc Trầm đáp lại.

Diệp Thu Sinh cười “Đây là con gái tôi Diệp Thiên Thanh, hôm nay vừa mới đến bộ quốc phòng nhận công tác, tôi đương nhiên muốn dẫn con bé đến đây để nhận môn về sau xin Đường bộ trưởng chiếu cố nhiều hơn!”

Ngữ khí Đường Mặc Trầm bình thản “Mọi người đều vì quốc gia phục vụ, chưa nói đến ai chiếu cố ai!”

“Tôi là người mới đến khẳng định có rất nhiều chuyện không hiểu lắm, về sau còn nhiều công việc xin bộ trưởng chỉ giáo.” Diệp Thiên Thanh cười, hướng Đường Mặc Trầm đưa tay ra “Năm trước ở hội chợ về quân đội, tôi làm người phiên dịch cùng Đường bộ trưởng gặp qua một lần, Đường bộ trưởng còn nhớ tôi chứ?”

Nét mặt người con gái tươi cười như hoa, hai mắt như chứa ẩn tình, ánh mắt như vậy chỉ sợ tất cả nam nhân đều động tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Bạn gái xinh như vậy, như thế nào không cho mọi người làm quen một chút?

Edit: Miêu

trên mặt Đường Mặc Trầm biểu hiện lạnh lùng như trước “Lúc ấy, ta chỉ chú ý đến triển lãm vũ khí không có chú ý đến phiên dịch.”

Công là công, tư là tư.

Đường Mặc Trầm luôn là người phân rõ ràng, trên công việc anh chưa bao giờ nói nhân từ, tức là không nói nhân từ với ai cũng không xa lạ với ai.

Đối phương ngày đầu tiên đi làm đã mang bỏ làm bộ trưởng đi theo biểu hiện thân phận của mình rồi lại cố ý làm quen với anh, muốn cho mọi người một loại hai người tựa hồ giao tình không cạn, hai điểm này làm cho anh vô cùng phản cảm nếu không bận tâm bố của cô ta thì thái độ của anh càng lãnh đạm.

Diệp Thiên Thanh coi trọng để thể hiện vẻ kinh dị trên mặt tươi cười không giảm “Xem ra là tôi không biểu hiện đủ xuất sắc cần muốn làm tốt hơn để bộ trưởng ấn tượng mạnh mới được.”

Diệp Thiên Thanh vốn trên phương diện giao tiếp luôn cười mở, một câu nói đùa vừa đúng lập tức, làm cho tất cả mọi người lộ ra tươi cười và che dấu sự xấu hổ của mình.

Diệp Thu Sinh trên mặt bất động thanh sắc, âm thầm cảm thấy không vui.

Con gái nhà mình đã chủ động nói chuyện, thế nhưng thái độ của Đường Mặc Trầm là không đem vị trí bộ trưởng của mình vào mất!

“Bộ trưởng!” Hàn Phi đi tới ở bên tai Đường Mặc Trầm nói nhỏ “Tiểu thư nói, tìm ngài có việc đang ở bên ngoài rồi!”

Nha đầu Bùi Văn Khinh kia đến đây làm cái gì?

Đường Mặc Trầm cảm thấy nghi hoặc, đem ly rượu đưa cho Hàn Phi.

“Các vị cứ nói chuyện, ta xin lỗi không thể nói tiếp được!”

Nhìn anh cất bước đi về hướng cửa, Diệp Thu Sinh lạnh lùng hừ nhẹ một tiếng.

“Được rồi, cha cũng không phải là không biết tính tình của anh ấy.” Diệp Thiên Thanh nghiêng mắt chăm chú nhìn vào Đường Mặc Trầm xa bóng dáng xa dần, môi đỏ mọng chậm rãi đưa ra một độ cong quyến rũ “Chờ ít ngày nữa cha ngồi lên vị trí tổng thống, nhìn anh ấy có dám làm như vậy nữa hay không! Bất quá... Tính tình của anh ấy rất hợp gu của con.”

Diệp Thu Sinh khẽ cười “Nếu con có thể để cho hân quý trước mắt của con, tùy ý cho chúng ta sử dụng, vậy đúng là một ý tưởng hay.”

“Cha không ngại?”

“Chỉ sợ con đường này không được, trước kia cũng không phải không có người thử nhưng tên kia hoàn toàn không gần nữ sắc.”

“không gần nữ sắc?” Diệp Thiên Thanh cười duyên “Bởi vì trước kia không phải là con!”

....

....

Trong hành lang.

Đường Mặc Trầm đi ra bữa tiệc, trong hành lang lập tức truyền đến âm thanh quen thuộc.

“Chú nhỏ!”

Trong hành lang, anh nghe theo tiếng gọi liền quay sang, thấy Bùi Văn Khinh đang đi hướng anh lại đây.

Tóc dài buộc nhẹ lộ ra ngũ quan tinh xảo, váy ngắn áo sơ mi trắng cổ chữ V vừa vặn lộ ra xương quai xanh nhàn nhạt và chiếc váy với đường cong tuyệt đẹp.

Thắt lưng bên hông màu vàng lộ ra chiếc eo thon không đến một nắm tay.

Trang phục đơn giản, gương mặt trong sáng làm bừng tỉnh một góc và phù hợp với độ tuổi của cô làm cho tinh thần phấn chấn, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng tăng thêm vài phần nữ tính cùng gợi cảm.

Người con gái đang chậm rãi bước đến, toàn bộ hành lang tựa hồ vì cô mà sáng bừng lên.

Nhìn Bùi Văn Khinh mặc áo thun và quần jean quen nhưng bây giờ Đường Mặc Trầm nhìn cô cũng kim lòng không được lâm vào chói sáng.

cô ấy... thật đẹp quá!

“không quấy rầy anh chứ?” Bùi Văn Khinh cười hỏi.

Đường Mặc Trầm khẽ gật đầu một cái, “Có việc?”

Bùi Vân Khanh hướng anh giơ cái hòm thuốc nhỏ “Em đến thay thuốc cho anh!”

“Bên này còn có việc xử lý chưa có xử lý xong.” Đường Mặc Trầm nâng cổ tay nhìn thời gian một chút “anh cho Tử Khiêm đưa em vào phòng nghỉ trước và cố gắng đến đó sớm.”

Bùi Vân Khanh không muốn quấy rầy đến công việc của anh “không cần, để tự em đi đến đó cũng được, anh có việc đi trước đi.”

Đường Mặc Trầm còn muốn nói chuyện, phía sau đã vang lên một giọng nữ kiều mỵ “Đường bộ trưởng lại có bạn gái xinh đẹp như vậy sao không giới thiệu cho mọi người quen biết một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Con nhỏ gốc ở nông thôn??

Edit: Miêu

Nhận ra đó là âm thanh của Diệp Thiên Thanh, mi của Đường Mặc Trầm hơi hơi nhăn lên.

Bùi Vân Khanh khẽ nghiêng đầu, ánh mắt theo cánh tay anh nhìn lướt qua, liếc mắt thấy đứng cách đó không xa là Diệp Thiên Thanh.

Dáng người cao gầy, môi xinh đẹp đỏ mọng, nữ nhân trước mắt không khác gì vu nữ trời sanh.

Con gái bộ trưởng bộ kinh tế Diệp Thiên Thanh, cha là Diệp Thu Sinh là đối thủ của Đường Mặc Trầm cùng anh tham gia tranh cử nhưng thua trước Đường Mặc Trầm, nhưng trong lúc anh nhận chức còn cấu kết với người khác, tiến hành đảo chính một lần đương nhiên vẫn thua trong tay Đường Mặc Trầm.

Đúng vậy hai người cha và con gái này, Bùi Vân Khanh không xa lạ.

“Đường tiểu thư đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là quan hệ mà cô tưởng tượng đâu.”

Đường Mặc Trầm xoay người, cánh tay khẽ nâng lên ngăn cản Bùi Vân Khanh – đó là tư thế bảo vệ.

“Chú nhỏ!” Bùi Vân Khanh yếu ớt “Chị gái xinh đẹp này là ai?”

Nghe được câu “Chú nhỏ” Diệp Thiên Thanh lập tức liền đoán được thân phận Bùi Vân Khanh, nhất định không có khuôn mặt xinh đẹp là con nhỏ gốc không học hành đàng hoàng, nhà quê.

“Tôi nói làm sao nhìn em quen mắt như vậy thì ra là La tam tiểu thư, không hổ là Long Thành đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên là xinh đẹp hơi người. Tới rồi, sao không vào?”

Đường Mặc Trầm không tiến lên, Diệp Thiên Thanh liền từ nơi này xuống tay với Bùi Vân Khanh.

“Được!”

Bùi Vân Khanh cười, lộ ra nét mặt không tìm không phổi.

Đường Mặc Trầm lập tức ngăn cản “Đây là bữa tiệc chính thức, em ấy không thích hợp đi.”

Quân quyền được thiên hạ!

Đã tâm Diệp Thu Sinh lòng Đường Mặc Trầm biết rõ.

Từ lúc anh còn ở trong quân đội, Diệp Thu Sinh đã từng thấy mấy lần mượn việc điều trị để từ chối, Diệp Thu Sinh ở ngoài mặt cùng anh trò chuyện vui vẻ nhưng trong tâm khẳng định hận không thể làm cho anh chết đi.

cô gái này là cô ý đuổi theo chỉ sợ không có ý tốt.

Bùi Vân Khanh trẻ tuổi làm sao đâu lại được với cô gái hay đi giao thiệp này được.

“Nào có nghiêm trọng như vậy?” Diệp Thiên Thanh bước đến thân mật đưa tay ôm bả vai Bùi Văn Khinh “đi, chị gái dẫn em đi vào!”

nói xong không đợi Bùi Văn Khinh nói lời nào liền mang vào bữa tiệc.

Đường Mặc Trầm ngăn cản không được đành phải đi theo sau, hai người cùng nhau trở lại bên trong bữa tiệc.

một đường đi phía sau hai người có gặp qua nhân viên, anh giữ tay cánh tay đối phương.

“nói Từ Khiêm đến đây.”

“Dạ, bộ trưởng!”

Nhân viên đáp một tiếng, rồi đi tìm Ôn Từ Khiêm.

Đường Mặc Trầm quay sang, thấy Diệp Thiên Thanh dẫn Bùi Văn Khinh đi hướng bàn ăn liền cất bước muốn đến đó, nhưng lại gặp một vị khách quan trọng dẫn theo bạn bè lại đây.

“Đường bộ trưởng, ngài đến đúng lúc lắm, người anh em của tôi đã ngưỡng mộ ngài rất lâu!”

Đường Mặc Trầm không cự tuyệt, dừng bước lại tiếc đến thấy hai người còn đang ở bàn ăn nói chuyện, thế này mới yên tâm một chút nên chủ động hướng đối phương đưa tay ra.

“Chào ngài.”

....

....

Cạnh bàn ăn.

trên bàn ăn lấy một miếng bánh ngọt đưa đến tay Bùi Văn Khinh, ngữ khí Diệp Thiên Thanh vô cùng thân thiết, “Chị gọi em là Văn Khinh nha, em không ngại chứ?”

Bùi Văn Khinh câu nói câu không, tập trung ăn bánh ngọt “Làm sao có thể?”

Diệp Thiên Thanh nở ra nụ cười thân thiết “Chị vẫn hy vọng mình có thể giống em vậy, lần này đã được như ý nguyện luôn, mặc đúng phong cách, vậy để chị dẫn em đi mua sắm nha giúp em mua vài bộ quần áo.”

Chú nhỏ nhà mình thường để quần áo chuyển đến nhà, thế nào để cô ta quan tâm vậy?

“Khó mà được rồi, chú nhỏ không cho em tùy tiện nhận lấy lễ vật của người khác.”

“Chị mà sao là người khác được!”

Ánh mắt Diệp Thiên Thanh rơi vào người Đường Mặc Trầm “Về sau, nói không chừng là người một nhà đấy?”

Người một nhà?

Lời cuối: Nếu hôm nay trai nhà tui mà có thánh thì tui sẽ tặng mọi người 1 chương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cũng đừng trách bùi văn khinh ra tay

Edit: Miêu

Bùi Văn Khinh cười lạnh, trên mặt vẫn bộ dáng ngây thơ như cũ “Em biết chị thích chú nhỏ đúng không?”

Nhìn vào ngoại hình xuất chúng của người đàn ông đấy, Diệp Thiên Thanh nhẹ nhàng liếm môi mình, không từ mà biệt, ánh mắt của anh cùng dáng người đã đủ mê hoặc lòng người.

“Đường bộ trưởng vẫn vô song toàn, là anh tài của quốc gia, người đàn ông tốt như vậy, người đàn bà nào mà không thích chứ?”

Câu nói êm tai vậy, nếu anh không phải nắm giữ quân quyền và chức vị bộ trưởng, cô ta thật đem anh vào mắt sao?

“không bằng, em giúp chị một tay được không?” Diệp Thiên Thanh thu hồi tầm mắt, đưa dây chuyền kim cương đến trước mặt Bùi Văn Khanh, ngữ khí mê hoặc “Chỉ cần em nói chú nhỏ thích cái gì, thì dây chuyền này của em!”

Đường Mặc Trầm đem quần áo về nhà cho cô không cho là đúng, thì Diệp Thiên Thanh cũng phải hỏi cô thích dây chuyền đó không chứ?

Dám đánh chủ ý đến người đàn ông của Bùi Văn Khanh thì cũng đừng trách cô ra tay.

“thật sự?”

Quả nhiên, chưa từng thấy dây chuyền đẹp vậy bao giờ, đúng là què mùa mà?

Xem Bùi Văn Khanh mặc câu, ý cười của Diệp Thiên Thanh càng sâu.

“một cái vòng này tính là gì? Nếu em giúp chị theo đuổi được chú nhỏ của em, em muốn gì chị cũng cho hết cả!”

“Kỳ thật nhé, chú nhỏ của em có một bí mật là...”

Bùi Văn Khanh hướng Diệp Thiên Thanh ngoắc ngoắc tay, cô ta chủ động hướng đến cô, chợt nghe âm thanh vui vẻ ở bên tai.

“Em cảm thấy chị không cần lo lắng giống như vậy, nếu nữ nhân trên đời này đều chết sạch thì anh ấy sẽ không thích chị đâu!”

trên mặt Diệp Thiên Thanh tươi cười và mạnh mẽ ngẩng đầu lên rồi nhún mày nhìn về phía Bùi Văn Khanh.

Con nhóc này vừa mới có bộ dáng ngây thơ, lập tức liền thấy trong mắt tràn đầy cười xấu xa.

Con nhóc chết tiệt cố ý đùa cô!

Diệp Thiên Thanh tức giận đến mức toàn thân run rẩy trường hợp không tiện phát tác, liền đè âm thanh của mình lại, mở miệng.

“Nha đầu chết tiệt kia, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

Bùi Văn Khanh không nói chuyện, chỉ là chậm rãi khước môi gọi lên, nâng đôi giày cao gót của mình đạp lên giày của Diệp Thiên Thanh, dùng sức nghiền một cái.

Cảm giác ngón chân đau, Diệp Thiên Thanh nhanh chóng rút về nhún mày nhìn sang, chỉ thấy con nhóc cong môi, hướng cô le lưỡi làm mặt quỷ.

“A, thực xin lỗi chị, em không cố ý!”

Từ nhỏ sinh ra trong gia đình có điều kiện, đến đâu cũng có người dụ dỗ, ai dám tổn thương cô như vậy?

Diệp Thiên Thanh giận dữ, âm thanh độ nhiên tăng lên hai lần.

“Bùi Văn Khanh, cô muốn chết đúng không?”

Cạnh bàn ăn tụ tập không ít khách, một câu nói của Diệp Thiên Thanh lập tức thu hút ánh mắt mọi người đến đây.

“Chị, thực xin lỗi...” Bùi Văn Khanh thu hồi ý cười, lộ ra vẻ mặt vô tội “Em không cố ý đổ lên người chị, chỉ là em không thấy đường, em lập tức sạch sẽ giúp chị nha!”

Đem bánh ngọt bỏ lên trên bàn, Bùi Văn Khanh cầm lấy khăn tay, ngồi xổm xuống đem tay hướng đến giày Diệp Thiên Thanh.

“Cút ngay!”

Diệp Thiên Thanh đang bức bối không lo lắng hậu quả, nâng tay đẩy bờ vai của Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh thuận thế ngồi xuống phía sau, cả người liền ngã xuống.

“Tiểu thư, cô không sao chứ!”

Lập tức liền có khách chủ động xông đến, giữ chặt cánh tay Bùi Văn Khanh, đem cô từ dưới đất nâng lên.

“Cám ơn, tôi không sao!” hướng đối phương nói lời cảm ơn, Bùi Văn Khanh chủ động trước về mặt thành khẩn mở miệng “Chị thành thật xin lỗi!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chưa từng thấy người con gái nào điêu ngoa và không có lý lẽ như vậy

Edit: Miêu

Từ nhỏ đã tính kế người khác cho đến bây giờ Diệp Thiên Thanh đều đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, hôm nay lại bị Bùi Văn Khinh đùa giỡn chơi đùa, con tức này làm sao Diệp Thiên Thanh nuốt trôi được chứ?

“Bùi Văn Khinh, cô đừng chỗ này giả bộ đáng thương!”

“Chị, em thành thật không có ý... Thực xin lỗi...”

Lúc này, bốn phía mọi người đã nghe động tĩnh đều xúm lại.

“Sao lại thế này?”

“Vị tiểu thư này không cẩn thận đạp phải chân của Diệp tiểu thư, kết quả liền làm cô ấy phát giận.”

“Hơi quá đáng nhé”

“Đúng vậy, người ta cũng đã xin lỗi với lại không cố ý rồi mà!”

....

Ở đây rất nhiều khách khứa cũng không biết thân phận Diệp Thiên Thanh, cũng không cô ta là con gái bộ trưởng mà bình thường.

một bên Bùi Văn Khinh đáng yêu thanh thuần như con nai bị kinh hãi về mặt ủy khuất, một bên là về mặt Diệp Thiên Thanh đỏ bừng nổi giận dùng dùng phát hỏa, tâm lý mọi người tự nhiên hướng về Bùi Văn Khinh.

Đường Mặc Trầm tách mọi người ra, bước vào ánh mắt dừng trên về mặt ủy khuất Bùi Văn Khinh lập tức liền cau mày chặt lại.

“Sao lại thế này?”

Diệp Thiên Thanh chung quy cũng tuổi trẻ, nào có sự thông minh rõ rệt, dù sao không phải lỗi của mình lại bị mọi người chỉ trích, lòng tự trọng làm sao chịu được?

“Đường bộ trưởng hay là hỏi cháu gái ngài có sao không nhé!”

“Chú nhỏ, thực xin lỗi!” Bùi Văn Khinh cúi khuôn mặt nhỏ nhắn và nhìn mũi giày của mình “Đều là lỗi của con, con không cẩn thận đạp phải chân chị Diệp, đều là con không tốt...”

Chú nhỏ?

Cháu gái!

Hai cụm từ đủ để đưa ra quan hệ hai người.

Vừa mới còn thấy kỳ quái, một cô gái xinh đẹp như vậy từ đâu tới, nghe được câu nói chú nhỏ lập tức liền biết thì ra cô là người Đường Mặc Trầm.

Bốn phía khách đều là người tinh mắt rất nhanh liền cân nhắc mối quan hệ trong đó, Bùi Văn Khinh vừa dứt lời bốn phía tân khách đã muốn chủ động nói giúp cô.

“Đường bộ trưởng, vị tiểu này đã nói lời xin lỗi mà đối phương còn nhất quyết không tha thứ.”

“Đúng vậy, bộ trưởng vừa rồi cô gái kia còn đẩy cô bé xuống mặt đất.”

“Chưa từng gặp qua người không vô lý như vậy, đúng là người con gái không có dạy dỗ.”

....

Đường Mặc Trầm ngưng mi, trong con ngươi đã nhuốm lên hàn ý, cảm giác trên người anh tức giận, Bùi Văn Khinh vội vàng tiến lên một bước và đứng

ở trước mặt Diệp Thiên Thanh.

“Chị Diệp vừa rồi là em không tốt, để em đền cho chị đôi giày, có thể chứ?”

Đây là Bùi Văn Khanh đối xử Diệp Thiên Thanh đúng mực, không cần đem Đường Mặc Trầm kéo vào, nếu ngay cả một người con gái không trị được thì cô sống mười năm này sống cũng vô dụng rồi?

Mỗi người một câu chỉ trích, Diệp Thiên Thanh đã sớm mất lý trí.

Mất thấy Bùi Văn Khanh ngày càng nói xấu mình không khỏi giận từ đầu đến, cầm lấy ly rượu nâng lên mạnh mẽ, trong ly rượu màu hổ phách kịch liệt chớp lên, hất lên người Bùi Văn Khanh.

Bùi Văn Khanh nhìn động tác của Diệp Thiên Thanh chỉ là đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Bị hất chén rượu tính là cái gì, Bùi Văn Khanh chỉ sợ đối phương không hất!

Danh môn thực nữ?

Giao tế trên đấu trường là người tâm phúc?

Lúc này đây, Bùi Văn Khanh sẽ làm cho Diệp Thiên Thanh tiếng xấu vang xa.

cô không nhúc nhích không có nghĩa là người khác sẽ không động.

Bước nhanh về phía trước Đường Mặc Trầm, nâng cái tay giữ chặt cổ tay trái Bùi Văn Khanh, nhẹ nhàng kéo cô một cái vào trong lòng, đồng thời xoay người lại dùng thân thể của mình ngăn cản cho cô.

Rượu đỏ hắt ra, rơi trên một phần lưng của hắn, một phần rớt ra ngoài dính vào trên người khách quan và trên bàn cơm.

“Trời ạ!”

Lập tức có một trận kinh hô lên.

.....

Hỏi mọi người, có cần được hay không???

Lời editor: Hahahahah, hôm nay trai nhà tui thả thính rồi bà con ạ, nên tặng mọi người theo lời hứa nhé

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nữ nhân đã uống rượu như thế nào, làm sao tư cách đứng trước mặt đường mặc trầm

Edit: Miêu

Hai tay để lên ngực nam nhân Bùi Văn Khanh ngẩng mặt lên nhìn sang đón nhận ánh nhìn nam nhân giống như thâm cốc u tàn, đôi mắt như mực nhìn chăm chú vào tâm mắt của cô lộ ra thân thiết.

“Đừng sợ!”

Bùi Văn Khanh cong môi “Có chú nhỏ ở đây, cái gì em cũng không sợ cả!”

một giọt rượu theo tóc anh rơi xuống, Bùi Văn Khanh giơ tay lên nhẹ nhàng gạt đi trên thái dương của anh.

Nữ nhân đã uống rượu rồi như thế nào có tư cách làm bẩn mặt anh chứ?

“Đứng ở phía sau của anh.”

Buồng eo nhỏ của cô ra, Đường Mặc Trầm chậm rãi xoay người đồng thời ánh mắt từ ôn nhu sang lạnh như băng, giống như nhận thấy tầm mắt dừng ở người mình - Diệp Thu Sinh đang chen vào đám đông.

“Diệp bộ trưởng dạy dỗ con gái của mình như vậy sao?”

Từ đầu đến cuối, anh không có nhìn đến mặt Diệp Thiên Thanh.

Bất quá là người con gái xinh đẹp mà thôi không có tư cách làm cho anh nhìn đến.

Ánh mắt sắc bén bức người, đón nhận ánh mắt kia của anh, trong lòng lão cáo già Diệp Thu Sinh đều là rung mình.

Diệp Thiên Thanh lúc này mới ý thức được chuyện mình gây họa, vội vàng hướng đến cha mình giải thích:

“Cha, sự tình không...”

“Câm miệng!”

Diệp Thu Sinh lớn tiếng quát con gái mình, đi tới trước mặt Diệp Thiên Thanh giơ tay, hung hăng cho một cái tát vào mặt cô ta: “Còn không nói xin lỗi với Đường bộ trưởng.”

Nếu rượu này tạt vào người khác thì thôi, nhưng mà lại trên người Đường Mặc Trầm nếu Diệp Thu Sinh không biểu lộ thái độ thì Đường Mặc Trầm làm sao có thể dễ yên?

Trước mặt nhiều khách như vậy Diệp Thu Sinh đương nhiên không dung túng con gái của mình, nếu không truyền đi sẽ làm bất lợi hình tượng của hắn.

trên mặt vẫn còn con đau làm cho lý trí của Diệp Thiên Thanh cũng trở về, ý thức chính mình bị đối phương hoàn toàn dắt mũi liền cảm thấy phẫn hận, khó kiềm chế nhưng phải đè nén tâm tình lại áy náy nói.

“Đường bộ trưởng, Bùi tiểu thư mới vừa rồi là tôi thất lễ trước mọi người, hôm nay tôi cũng uống hơi quá chén, thực xin lỗi mong hai người bỏ qua cho.”

Bùi Vân Kinh nhìn phản ứng của hai người trong mắt cảm thấy ngạc nhiên.

Diệp Thu Sinh là lão hồ lý, Bùi Vân Kinh đều biết.

Đối phương phải tranh cử khẳng định hiện tại không muốn truyền ra tin tức xấu, ảnh hưởng đến hình tượng của mình, cô liền đoán ra được điểm này mới cố ý khiêu khích Diệp Thiên Thanh, làm cho cô ngạc nhiên chính là ánh mắt của vị này liền cao hơn đầu đại tiểu thư Diệp Thiên Thanh, dù bị cô chơi đùa đến nước này lại có thể nhịn xuống hướng mình xin lỗi.

Quả nhiên có cha có khác, về sau thời điểm ứng phó Diệp Thiên Thanh cô cũng không thể khinh thường được.

“Chú nhỏ!”

Bùi Vân Kinh kéo kéo ống tay áo của Đường Mặc Trầm, sợ anh dưới con thịnh nộ không khống chế được cảm xúc “Chuyện này vốn là con không tốt, anh cũng tha thứ chị Diệp chứ?”

Có chừng mực và đạo lý, điều này Bùi Vân Kinh hiểu được.

một mảnh khóe nhỏ đã hại Diệp Thiên Thanh mất mặt trước mọi người và bị một cái tát thì mục đích của cô đã đạt được rồi.

Con nhóc chết tiệt, được tiện nghi mà còn khoe mẽ.

Diệp Thiên Thanh âm thầm cắn răng, chỉ hận không thể đem gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu phá tan thành từng mảnh, trên mặt chỉ tỏ ra đáng thương.

“Bùi tiểu thư đại nhân đại lượng không ghi hận là tốt rồi.”

Đường Mặc Trầm không động đây chỉ là hơi híp mắt nhìn chăm chú Diệp Thu Sinh.

Đối phương như thế nào lại khi dễ người của anh đang còn của bữa tiệc của anh nữa, đây không phải cho Diệp Thiên Thanh một cái tát với một lời xin lỗi là có thể giải quyết đâu.

Diệp Thu Sinh nhìn ra được thái độ của Đường Mặc Trầm cảm thấy thâm hù, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tươi cười.

“Đường bộ trưởng, Bùi tiểu thư và chư vị khách quan đều là Diệp mẫu bình thường không dạy con gái nghiêm đem con bé làm hư, hôm nay quá mệt mỏi đến các vị, tôi thật lòng xin lỗi!” Diệp Thu Sinh hai tay ôm quyền hướng mọi người cúi đầu hành lễ, cuối cùng đem về mặt áy náy lên Bùi Vân Kinh “Bùi tiểu thư là chú Diệp tự mình xin lỗi con, con tha thứ cho chú Diệp được không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Đối với đối thủ luôn đuổi cùng giết tận

Edit: Miêu

một vị bộ trưởng tự mình đi xin lỗi một con bé, hạ thấp tư cách Diệp Thu Sinh như vậy đã như là cho Đường Mặc Trầm mặt mũi.

Đáng tiếc là Đường Mặc Trầm cũng không vừa lòng.

“Lo lắng đến tính tình con gái của ngài và tôi cho rằng cô ấy không thích hợp trong công việc nghiêm khắc bộ quốc phòng, Diệp bộ trưởng nghĩ như thế nào?”

Đường Mặc Trầm không phải là phái ôn hòa, đối với đối thủ luôn luôn đuổi cùng giết tận, nề tính không phải là tính cách của anh.

Diệp Thu Sinh không nói chuyện, trên mặt chỉ có thể cười theo.

“Lời nói Đường bộ trưởng là đúng, nha đầu kia còn quá trẻ nên phải rèn luyện nhưng ngày mai tôi nói cho con bé viết đơn từ chức!”

Nhiều mày đưa mắt liếc xéo con gái mình của một chút, ngữ khí Diệp Thu Sinh trầm xuống “Say rượu thành như vậy còn không đi về nghỉ?”

“Tiểu thư, tôi đỡ ngài về nhà!”

Thư ký vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay Diệp Thiên Thanh, Diệp Thiên Thanh ngoan ngoãn nói xin lỗi nhưng không chấp nhận, ảo não bị thư ký đưa về khỏi cửa.

“Các vị thật sự là xin lỗi, hy vọng không làm các vị mất hứng.”

Diệp Thu Sinh đưa tay trên bàn, bung lên một ly rượu hai tay hướng mọi người kính một cái “Diệp mỗ, tự phạt mình một ly, coi như là tạ tội với mọi người.”

Lão hồ ly này thật biết lấy lòng mọi người!

Đây là sân nhà Đường Mặc Trầm, tại sao có thể cho Diệp Thu Sinh cướp đi danh tiếng được?

“Lời nói của chú Diệp...”

Bùi Vân Kinh cười cũng bung lên một ly rượu, “Chuyện này đều bởi vì con mà ra nên phạt con mới đúng chứ, tại sao có thể cho chú uống đây?”

Nâng lên ly rượu, cô cười lên, hướng mọi người kính một cái.

“Ly thứ nhất xem như con xin lỗi với chị Diệp.”

Ngừa đầu, cô đem ly rượu một hơi uống cạn, khẽ nâng ngón tay gọi bồi bàn vội vàng bên cạnh nâng ly thứ hai.

“Ly thứ hai, kính tất cả mọi người, Vân Kinh trong ngày thường rất ít khi tham gia bữa tiệc như thế này, lại không cẩn thận làm ra chuyện như vậy, đúng là thành thật xin lỗi.”

cô ngừa đầu uống chén thứ hai, ý bảo bồi bàn giúp cô đem thêm một ly nữa.

“Ly thứ ba...”

Nhìn cô uống một ly lại một ly, Đường Mặc Trầm không khỏi âm thầm nhiều mày, tay duỗi ra muốn đoạt lấy ly rượu trong tay cô, hướng mọi người giơ lên.

“Ly thứ ba, Đường mỗ kính chúc mọi người thành công viên mãn!”

Nâng chén đưa lên môi, nam nhân khẽ ngừa đầu, rượu đến cổ họng.

“Đến đây!”

Ôn Từ Khiêm lập tức phụ họa: “Mọi người cùng nhau vì diễn đàn lần này, cụng ly!”

“Vì diễn đàn kinh tế lần này thành công viên mãn, cụng ly!”

“Cụng ly!”

....

Đường Mặc Trầm buông tay xuống, hướng đến Ôn Tử Khiêm ra hiệu bằng ánh mắt, Ôn Tử Khiêm hiểu ý nâng tay ý bảo dàn nhạc tiếp tục diễn tấu.

Tiếng nhạc vang lên, yến hội lần nữa khôi phục như trước, bầu không khí hài hòa.

Các khách quan sôi nổi, tản ra tụ năm tụ bảy tiếp tục trao đổi rồi đem chuyện Diệp Thu Sinh hồi nãy gạt đi.

trên phố đã sớm có lời đồn đãi là Đường Mặc Trầm có thể sẽ tranh cử nhưng đây chỉ là nhạc đệm nho nhỏ, ở ngoài mặt là việc tranh cãi của hai cô gái nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được đây là chuyện của Đường Mặc Trầm cùng Diệp Thu Sinh, là hai người đang tranh cử chức vị tổng thống.

Lần này đấu tranh, Đường Mặc Trầm toàn thắng.

Tình huống bây giờ không rõ, được sự ủng hộ của quân đội, Đường Mặc Trầm rõ ràng khả năng thắng có.

Dưới loại tình huống như này, ai dám ở trước mặt Đường Mặc Trầm mà Diệp Thu Sinh tùy tiện làm sao tốt được?

“Ôn Tử Khiêm, cậu chiều cổ mọi người. Diệp bộ trưởng, Đường nỗ không thể tiếp được, thật xin lỗi!”

Đường Mặc Trầm đưa tay dắt cổ tay Bùi Văn Khinh hướng cửa bước đi, Ôn Tử Khiêm lập tức đang cầm ly rượu hướng đến mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chú nhỏ cởi áo, một màn kia thật sự là đẹp mắt!

Edit: Miêu

Cung Quảng Hằng

một đường đi theo Đường Mặc Trầm đi vào thang máy, Bùi Văn Khinh dè dặt nhìn biểu tình của anh “Chú nhỏ, thực xin lỗi, vừa rồi lỗi tại em cả!”

Ánh mắt Đường Mặc Trầm chuyển thành ôn nhu giờ tay lên nhẹ nhàng ờ trên mặt cô “Bọn họ nhắm đến chú, chú cũng vốn dĩ nghĩ đem Diệp Thiên Thanh đuổi đi, chỉ là cho em chịu ủy khuất.”

Cảm giác được người đàn ông ôn nhu, khóe môi Bùi Văn Khinh giờ lên “Nếu em đã lập công lớn như vậy có phải chú cũng thưởng cho em phải không?”

“Được, vậy em muốn thưởng gì nào?”

“Em muốn chú nhỏ cho một cái huân chương quân nhân!”

“Em đâu phải là quân nhân!”

“Vậy... Chú nhỏ hôn em một cái, coi như là con dấu.”

“anh là chú em đây!”

“Cũng đâu phải là chú – cháu ruột đâu, phải không?”

Còn loại lý do này sao?

“Chú nhỏ là đàn ông sao nói mà không giữ lời vậy!” Thấy anh đang còn do dự, Bùi Văn Khinh chủ động đưa lên khuôn mặt nhỏ nhắn “Em mặc kệ, em muốn huân chương, nhanh đi mà!”

Dưới ánh đèn khóe môi của cô như phấn nộn, làm cho anh kim lòng không được tới đến hôm qua, mon mon theo khóe môi của cô mang vẫn mang theo xúc cảm mềm mại kia.

Đường Mặc Trầm hít nhẹ một hơi, cúi người xuống sợ mình bối rối sẽ bán đứng chính mình, Bùi Văn Khinh vội vàng rũ mắt xuống.

Hơi thở đàn ông chậm rãi đến gần, rốt cục môi cũng tiếp xúc với gò má cô.

Cảm giác anh đụng chạm làm cho tim Bùi Văn Khanh đập ngày càng tăng lên.

Làn da Bùi Văn Khanh vô cùng mềm mại, làm cho anh không nhịn được nghĩ muốn càng nhiều hơn, khẽ nâng mặt ánh mắt anh không kìm hãm dừng trên môi cô...

Đình—

Thang máy đến.

Đường Mặc Trầm phục hồi lại tinh thần lại.

Chú – cháu hôn một cái coi như không có gì nhưng mà môi là nơi độc quyền cho người yêu, anh làm sao có ý nghĩ không an phận như vậy chứ?

Buông cô ra, Đường Mặc Trầm bước ra khỏi thang máy.

Bùi Văn Khanh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên cũng đi ra, cảm thấy tràn đầy vui sướng – ít nhất anh cũng có ý muốn cô.

đi theo anh vào văn phòng, Bùi Văn Khanh để rượu thuốc xuống chỉ động đi đến muốn giúp anh cởi quần áo, Đường Mặc Trầm nghiêng người tránh đi.

“Để tự anh làm!”

cô không phải là đứa nhỏ nữa, nên về sau anh phải chú ý đúng mực.

Bất đắc dĩ, Bùi Văn Khanh đành phải thối lui đến cạnh bàn mở cái hòm thuốc ra, chuẩn bị tất cả bắt đầu khử trùng, xoay người chỉ thấy Đường Mặc Trầm đang cởi áo sơ mi đến cúc áo thứ hai.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi màu đen so với trang phục thường ngày càng lộ mười phần cao quý.

Ngón tay thon dài trắng mịn cầm ở vạt áo màu đen, các đốt tay cong lên góc độ xinh đẹp, không có cách nào hình dung theo động tác của anh từng cúc áo được cởi ra, quần áo trong vạt áo tự động hướng hai bên cạnh trượt ra, lồng ngực nam nhân cường tráng cũng theo đó từng điểm bại lộ ở trước mắt Bùi Văn Khanh...

Chú nhỏ cởi áo, một màn kia thật đẹp mắt!

Bùi Văn Khanh không khỏi thất thần.

Đem quần áo trong ghế ngồi, Đường Mặc Trầm nghiêng người ngồi vào, nhìn thấy Bùi Văn Khanh còn đứng tại chỗ nghi hoặc nhú mày.

“Chờ cái gì?”

“A...không có gì...”

Bùi Văn Khanh vội vàng lấy bao tay vô khuẩn, đi đến giúp anh rửa sạch vết thương.

Có Bùi Văn Khanh tỉ mỉ chữa trị, hơn nữa anh có sức khỏe tốt nên miệng vết thương so với hôm qua rõ ràng đã chuyển biến tốt, xử lý cũng đơn giản hơn, bất quá hai ba phút cô đã giúp anh băng bó lại vết thương.

Sau khi băng bó vết thương xong, cô lại nói.

“hiện tại cởi quần!”

“Cởi quần?”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Khanh lắc lắc ông tiem “Em muốn giúp anh tiem thuốc.”

Đường Mặc Trầm nhú mày “không cần.”

Cho một tiểu nha đầu tiem trên mông anh, cái này quả thực có chút mắc cỡ.

“Thuốc phải dùng đủ một đợt trị liệu mới được.”

“anh muốn uống thuốc.”

“Tiem so với uống hiệu quả nhanh hơn, bằng không miệng vết thương anh sẽ nhiễm trùng lại một lần nữa.” Bùi Văn Khanh cong mày khẽ nhướn khích tướng “Chú nhỏ, không phải anh sợ tiem chứ?”

“nói bậy!”

trên người trúng một phát đạn anh cũng không nhú chút mảy, làm sao có thể sợ tiêm?

“Vậy tại sao anh không dám tiêm!”

một người đàn ông cao lớn như vậy, tại sao để một cô gái coi thường được chứ?

Lời editor: Hôm nay tui định không đăng truyện đâu, nhưng mà trai nhà tui lại đăng thỉnh cem-bách nữa mà tui cũng high quá nên quyết định tặng mọi người chương này, chúc mọi người ngủ ngon nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Đàn ông tại sao mặc cỡ với con nhóc chứ?

Edit: Miêu

Nhìn nam nhân kéo quần xuống lộ ra sau lưng gầy gò, Bùi Văn Khinh không khỏi cười thầm.

Chẳng lẽ muốn cô tiêm trên lưng.

Bất quá, chú nhỏ nhà mình đáng người thật đúng là rất tốt, trên lưng không có một vết sẹo lồi nào cả.

“Kéo xuống nữa!”

Đường Mặc Trầm lại đem quần kéo xuống phía dưới một chút.

Người đàn ông cao lớn như vậy lại mặc cỡ với một con nhóc như vậy?

Bùi Văn Khinh âm thầm không nói gì, đi tới trước, ngón tay cầm lấy một góc quần nhẹ nhàng kéo xuống phía dưới lộ ra bộ phận vùng cần chích, tay phải cầm lấy một miếng bông, cô khử trùng.

Nhìn không được động tác của cô, cảm giác của anh ngày càng mẫn cảm, đầu ngón tay của cô lơ đãng lướt qua thắt lưng và mông, Đường Mặc Trầm chỉ cảm thấy một nguồn điện chạy trên làn da, nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, toàn thân cơ bắp căng cứng thẳng.

Người đàn ông như vậy không thể nào sợ tiêm?

“Đừng nhúc nhích!” Bùi Văn Khinh vội vàng đè hông của anh, cảm giác độ ấm ngón tay cô cơ bắp của anh càng căng thẳng, Bùi Văn Khinh nào đâu biết rằng thân thể anh đã có biến hóa nhỏ, chỉ là có chút dờ khóc dờ cười, “Chú nhỏ, anh càng căng cơ bắp thì em không có biện pháp tiêm được, buông lỏng ra một chút!”

Nghĩ thử anh muốn sao?

Ai biểu con nhóc như cô cứ sờ loạn!

Đường Mặc Trầm thở sâu, thả lỏng thân thể.

“Nhanh chút!”

Tiêm thuốc mà tính tình lớn như vậy?

Bùi Văn Khinh dứt khoát đem kim đâm vào da thịt anh, chậm rãi đưa thuốc vào, miệng còn nói những lời dụ dỗ trẻ con để trấn an.

“Đừng nóng vội, còn một ít nữa thôi...” Rút kim ra, dùng miếng bông đè lại chỗ vừa mới đâm, Bùi Văn Khinh nhẹ nhàng giúp anh ấn hai cái, thế này mới lấy miếng bông đi “Chú nhỏ, giỏi quá!”

Đường Mặc Trầm một ngụm máu lớn chút nữa nhỏ ra, đã bị chích còn khen ngợi giỏi quá, nếu chuyện này truyền đi, chẳng phải làm cho mọi người cười đến rụng răng sao.

Dứt khoát kéo quần và cài thắt lưng lại, Đường Mặc Trầm xoay người, ngửi khí uy nghiêm.

“Chuyện này không được nói cho người khác biết!”

Bùi Văn Khinh kinh ngạc nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ thấy khuôn mặt Đường Mặc Trầm tuấn tú như lúc ban đầu, gò má lại đỏ lên một chút.

A!

thì ra không phải sợ tiêm mà là mắc cỡ.

không nghĩ đến, Đường Mặc Trầm không sợ trời không sợ đất, luôn mặt lạnh mà cũng có thời điểm mắc cỡ!

Bùi Văn Khinh mỉm cười “Yên tâm đi, đây là bí mật nhỏ của chúng ta, lần sau em ở nhà tiêm cho anh.”

Còn có lần sau?

“không cần!”

“Nhưng mà...”

Đường Mặc Trầm cong mày, nói “Đây là mệnh lệnh!”

Nghe ra được Đường Mặc Trầm mất hứng, Bùi Văn Khinh không kiên trì nữa, miệng vết thương của anh đã hồi phục rất nhiều, lần này giúp anh tăng liều, kế tiếp khỏi phục thuốc như ban đầu là không có vấn đề.

“Lại nói tiếp, em còn cảm ơn chú nhỏ đã mua quần áo đẹp như vậy.” cô nâng hai cánh tay lên, ở trước mặt anh vòng vo một vòng “anh xem em mặc đẹp không?”

Đường Mặc Trầm ở sau bàn làm việc ngẩng mặt lên tầm mắt nhìn chỉ thấy Bùi Văn Khinh đứng trong ánh mặt trời, cả người đều bị ánh mặt trời thêm một tầng ánh sáng màu vàng, tóc và váy nhẹ nhàng bay lên.

Người con gái tươi cười lên đẹp như vậy, nâng một tay chải những sợi tóc rối.

một màn kia, tuyệt vời không sánh nổi.

Thời gian lúc này đóng băng, hết thấy chung quanh đều lặng yên trong tầm mắt của anh chỉ còn lại một mình cô.

Đường Mặc Trầm không biết trên đời này có thiên sứ hay không, nhưng anh tin tưởng chắc chắn nếu trên đời này thực sự có thiên sứ, nhất định chính là thời khắc này – bộ dáng này của cô.

anh khẽ mở môi mồm, tự đáy lòng tán thưởng.

“Đẹp mắt.”

một cô gái như vậy không biết tương lai tuýp đàn ông nào có thể lọt vào mắt xanh của cô, một mình cô có tất cả những cái tốt đẹp hết?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Bất quá chỉ đùa thôi mà?

Edit: Miêu

Nghĩ đến đây, Đường Mặc Trầm không khỏi nghĩ đến Ninh Trạch Thiên - bạn trai trên danh nghĩa của Bùi Văn Khinh.

Nhớ đến tiểu bạch kiểm Ninh gia kia, tim của anh lập tức tăng thêm vài phần tức giận.

“Em cùng Ninh Trạch Thiên còn ở chung với nhau?”

Diện mạo ôn nhu giống tiểu cô nương, tay trái gà không chặt, ngay cả đại học cũng không thi đậu trừ ăn uống vui chơi ra, làm cái gì cũng không được, còn mang theo cô đi hút thuốc phiện, thật sự không biết tại sao cô nhìn trúng ưu điểm nào của hắn ta nữa.

Bùi Văn Khinh không nghĩ đến anh đột nhiên hỏi câu này, vội vàng phủi sạch quan hệ của hai người.

“Chúng em chỉ là cùng nhau vui đùa mà thôi không phải thật. Hơn nữa, từ buổi tối ngày đó ra em cùng chú nhỏ...” Nghĩ đến đêm đó của hai người tình cảnh triền miên, khuôn mặt nhỏ nhắn Bùi Văn Khinh ửng đỏ, vội vàng sửa miệng “Từ buổi tối ngày đó, em trở lại Đường cung, chúng em còn chưa từng gặp nhau.”

Chuyện đêm hôm đó, Đường Mặc Trầm kỳ thật luôn cố ý tránh né, chính mình không nghĩ nữa.

Bây giờ nghe Bùi Văn Khinh nhắc tới, tim Đường Mặc Trầm cũng dâng lên cảm xúc phức tạp.

Vốn dĩ anh cũng hy vọng cô có thể quên việc đêm đó, nhưng mà nghe cô hỏi hột nhắc tới như vậy, lòng Đường Mặc Trầm chẳng những không thả lỏng ngược lại càng buồn bực hơn, anh đứng lên.

Lại nói tiếp, mấy ngày nay Bùi Văn Khinh thật ra trấn tĩnh tự nhiên, giống như cái gì cũng không có phát sinh.

Từng cùng anh gần gũi da thịt, nhưng cô thật sự không để ý?

Có lẽ nói, cô cũng bắt quá chỉ là chơi đùa thể thôi!

không khí xung quanh ngột ngạt, Đường Mặc Trầm hai tay chống mép bàn, đứng lên rồi Bùi Văn Khinh bị anh đẩy ra ngã xuống sàn gỗ, phát ra một tiếng vang chói tai.

“Chơi đùa? Tình cảm dùng để chơi đùa à!”

Đường Mặc Trầm đột nhiên phát hỏa, Bùi Văn Khinh hoàn toàn không ngờ, chỉ kinh ngạc vội vàng chạy đến hai tay ôm lấy cánh tay anh.

“Chú nhỏ, anh... anh đừng nóng giận, em... Em không phải ý đó, em là nói... Em bây giờ là sinh viên, đương nhiên học tập là quan trọng nhất, về sau em phải học thật giỏi, đương nhiên không thể cùng Ninh Trạch Thiên không làm gì, con nhà giàu cùng nhau lớn lên có quan hệ yêu đương được (anh Trạch Thiên, tạm thời bán đứng bạn một chút, ai kêu thủ trưởng nhà ta quá khó khăn đồ dành, bạn đừng để ý nha.). anh nói, đúng không?”

Đường Mặc Trầm hừ lạnh một tiếng, rút cánh tay về.

Đường Mặc Trầm hừ lạnh một tiếng, rút cánh tay về.

Tối hôm đó, Bùi Văn Khinh không phải là nói như vậy.

“Em không phải chỉ thích Ninh Trạch Thiên và cùng hắn ta lấy nhau à?”

Bùi Văn Khinh ghen lời.

Bùi Văn Khinh thậm chí không nghĩ nhiều lời nói ngay lúc này, nghĩ đến nhất định hôm sinh nhật cô, đêm đấy uống rượu, cố ý nói dối.

“Em nói những lời kia đều là giả, em...” Bùi Văn Khinh gục đầu nhỏ “Là em cố ý chọc giận anh mới nói, cùng Ninh Trạch Thiên ở chung với nhau, khi đó anh đem em đuổi ra khỏi Đường cung, em còn tưởng rằng anh không quan tâm em, thế nào cũng được, chỉ cần đừng đuổi em đi là được!”

Những lời này ở trong lòng cô và cũng lời nói mười năm không dám nói ra, cũng không biết mở miệng từ đâu, hôm nay mượn cơ hội này Bùi Văn Khinh nói ra rõ ràng.

Nhớ đến năm đó anh đối với cô tốt như vậy, Bùi Văn Khinh lần lượt tổn thương tim của anh, cô cũng ân hận chính mình.

“anh không đánh thì em đánh!”

Giơ bàn tay lên, Bùi Văn Khinh hung hăng đánh thẳng mặt mình.

Bốp!

Bàn tay hạ xuống, đánh được không phải mặt mình, mà là...

Bùi Văn Khinh kinh ngạc, ngược mắt nhìn chỉ thấy người đàn ông trên mặt vẫn còn tức giận lại đưa tay che trước mặt cô.

rõ ràng đang giận, Đường Mặc Trầm lại không đành lòng làm cho cô bị đánh.

Thương cô như vậy, cưng chiều cô như vậy, vậy tại sao lúc trước Bùi Văn Khinh không hiểu chuyện như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Ý chí sắt đá thể nào cũng bị đứa bé này biến thành

dòng nước ấm

Edit: Miêu

Chán nản, hối hận, tự trách!

Đủ loại cảm xúc nháy mắt lấp đầy trong ngực, trong cổ họng giống như có gì đó chặn lại, gần như không thể thở được.

“Chú nhỏ!”

Bùi Văn Khinh tiến lên một bước, nghẹn ngào bỏ nhào vào trong lòng Đường Mặc Trầm, khóc thất thanh.

Mười năm tương tư, mười năm hối hận, mười năm tâm tình bị đè nén, giờ phút này đều phát tiết, hóa thành nước mắt rơi trên áo sơ mi của anh.

Hai tay nắm lấy vạt áo của anh, Bùi Văn Khinh khóc giống như một đứa nhỏ lạc đường nhiều năm rốt cục trở về nhà.

Đường Mặc Trầm tuy là ý chí sắt đá cũng phải bị Bùi Văn Khinh khóc thành như ao nước trước áo anh, bàn tay to ôm lấy hông cô, bàn tay người đàn ông vỗ nhẹ nhàng từng cái từng cái trên lưng cô, ôn nhu an ủi.

Bùi Văn Khinh lại giống như dòng nước, không thu lại được cảm xúc.

“Chú nhỏ biết, em là cô bé tốt, kỳ thật... Chú nhỏ cũng có chỗ không đúng, có đôi lúc là anh đối với em hà khắc rồi.”

Ai trẻ đã không từng lòng bông, lúc anh còn trẻ không phải giống cô sao còn không phải huyết khí sôi trào, một người trong đêm khuya chọn đại doanh bên địch náo loạn.

Ở cái tuổi này giống như cô không nghịch ngợm không phản nghịch có mấy người chứ?

“không phải như vậy, là em không làm đủ tốt.” Bùi Văn Khinh vừa khóc thút thít, nghẹn ngào, lấy tay nâng cô ở trong lòng anh lên “Lấy... Về sau, em... Em nhất định sẽ cố gắng thành... Trở thành kiều ngạo của anh!”

Giờ ngón tay lên nhẹ nhàng lau, quệt khoé mắt cô, Đường Mặc Trầm hai tay đang cầm khuôn mặt nhónhắn của cô, ngữ khí trịnh trọng.

“anh tin tưởng em!”

trên núi ở Long Thành anh đã từng tin cô một lần, cô cố gắng nhưng càng về sau càng làm cho anh thất vọng.

Bùi Văn Khinh hút hút cái mũi “Lúc này đây, tuyệt đối sẽ không để cho anh thất vọng lần nữa!”

“Được.” Đưa tờ khăn giấy, bàn tay của anh nhẹ nhàng nắm chóp mũi cô “Nước mũi!”

Bùi Văn Khinh mặt vọt lên đỏ ửng.

Mặc kệ nói như thế nào, cũng sống hai đời người, tại sao có thể để cho người khác lau nước mũi giúp cô chứ.

“Em đi rửa mặt!”

Nâng tay đoạt lấy khăn giấy trong tay anh, Bùi Văn Khinh khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên chạy về phía toilet.

Đường Mặc Trầm đứng tại chỗ, xem xem áo sơ mi của bản thân khế gât đầu một cái.

nói phụ nữ làm từ nước, quả nhiên không sai, nhiều nước như vậy thật không biết từ đâu ra?

Ngón tay thon dài ấn xuống bên trong, Đường Mặc Trầm lạnh nhạt hạ lệnh “Đưa hai phần cơm trưa vào, nhớ chuẩn bị một phần bánh ngọt.”

“Dạ!”

Ngoài cửa, nữ phụ tá cung kính đáp lại.

Cúp điện thoại, Đường Mặc Trầm bước đến phòng nghỉ đổi cái áo sơ mi mới.

Trong phòng rửa tay, Bùi Văn Khinh hắt nước lạnh lên mặt, ngược mắt nhìn trong gương vòng mắt đỏ bừng, chính mình không khỏi một trận ảo não.

Lớn như vậy người ở trước mặt anh thế nhưng khóc giống như một đứa trẻ, trang điểm thật đẹp rồi bị nước mắt trôi đi, lấy đồ trang điểm trong túi ra mà Triệu Nhã đã đưa cho cô để trang điểm lại, nhìn nhìn rồi rút cuộc cũng phải buông tha.

Bùi Văn Khinh có khả năng ở dưới kính hiển vi khâu mạch máu nhỏ nhất, nhưng bây giờ lại không biết làm gì với chai chai lọ lọ.

Cuối cùng chỉnh lại tóc, hắt nước lạnh lên mặt trong ánh mắt xác định sung lên, Bùi Văn Khinh mở cửa ra một lần nữa trở lại phòng họp.

“Bên này!”

Thanh âm Đường Mặc Trầm vang trong phòng khách cách vách truyền đến, Bùi Văn Khinh bước qua chỉ thấy anh đang lật xem tài liệu trong máy tính, trên bàn có những món cơm trưa nóng hổi cùng chén nước ấm, vị trí của cô còn có một phần bánh ngọt.

Đem tài liệu đóng lại, Đường Mặc Trầm nâng tay khép lại màn hình.

“Trước uống nước sau đó ăn cơm.”

Hai tay đưa tới nâng ly nước thủy tinh ấm áp, tâm Bùi Văn Khinh cũng là một mảng ấm áp, uống một ngụm nước ấm làm thông yết hầu, cô ngược mắt đón nhận ánh mắt của người đàn ông đối diện.

“Chú nhỏ, chúng ta hiện tại tính hợp xong chưa?”

Đặc biệt gọi ý:

Này mấy chương không phải viết tên sai, từ hôm nay trở đi “Scandal bạn trai” cô nàng Bùi của chúng ta chính thức đổi thành “Ninh Trạch Thiên”.

Chương trước ta đã muốn sửa lại nhưng vẫn muốn với mọi người một chút.

Ninh Trạch Thiên đang nói: đi theo một người cha ruột bóc đồng như vậy, ta cũng mệt!

Lời editor: hết nợ chưa mọi người????

Lịch đăng là từ t2 đến t6, mỗi ngày 1 chương nha

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Cái gọi là cười khuyh thành, cũng không có gì hơn cái này!

Edit: Miêu

Trở về sống lại lần nữa cùng Đường Mặc Trầm cho tốt, đây là chấp niệm hai đời lớn nhất của Bùi Văn Khinh.

Người đàn ông này rất vĩ đại, rất chói mắt, quá thâm trầm cho dù sống hai lần, Bùi Văn Khinh vẫn nhìn không thấu, đối với đôi mắt đen như mực là chân thật nhất.

Thế cho nên, mỗi bước đều cẩn thận, sợ mình làm sai chọc giận anh làm tổn thương tim anh.

Đường Mặc Trầm ngược mắt, chỉ thấy bóng Bùi Văn Khinh giống như điểm nước son, ánh mắt đang nhìn anh có vài phần kính sợ còn có mấy phần mong đợi.

Nha đầu kia, sợ anh??

Xem ra, trước kia anh đối với cô rất nghiêm khắc.

Nghĩ nghĩ, anh nâng hai khuỷu tay đang chống ở trên bàn đem cằm để lên tay, hơi nghiêng đầu qua phải, nhìn chăm chú đối diện Bùi Văn Khinh, hướng về phía trước cong lên khóe môi, giọng nói từ từ vang lên.

“Em cứ nói đi?”

Thái độ này của anh đủ ôn hòa thân thiết chứ?

Nam nhân khẽ cong nghiêng đầu, cong cánh môi, ngữ khí này trong ngày thường, khuôn mặt ngưỡng mộ giờ phút này thêm mấy phần khí chất tà mị, trêu ghẹo.

Cái gọi là cười khuyh thành đại thể cũng không gì hơn cái này!

Trong mắt Bùi Văn Khanh có điểm run rẩy.

Sống hai đời, Bùi Văn Khanh lần đầu tiên nhìn đến động tác và biểu tình của anh nên không đoán ra trong hồ lô của Đường Mặc Trầm bán thuốc gì, cô không dám lơ đãng ở phía sau lưng anh cẩn thận nhìn, ngữ khí càng kính sợ.

“Chú nhỏ, anh đây là câu hỏi hay câu nghi vấn?”

Biểu tình của cô?

Chẳng lẽ, anh sẽ ăn thịt người sao!

Trong ngày thường, Trình Thiên Hữu đối với Bùi Văn Khanh như vậy thì cô sẽ cười rồi sẽ cùng Trình Thiên Hữu vui đùa, đến lúc anh thì tựa như thấy quý vậy!

Chân mày Đường Mặc Trầm nhảy dựng, đem hai tay thu hồi trên bàn, thẳng thắt lưng, nâng khước môi một lần nữa lại nghiêm túc.

“Ăn cơm!”

“Nga!”

Bùi Văn Khanh không dám không nghe lời, nâng bát đĩa nhắm ngay đĩa rau xanh đưa đĩa sang, thì trùng hợp đối diện Đường Mặc Trầm vừa vận cùng dùng ở trên đĩa rau xanh, cô vội vàng đem chiếc đĩa tránh ra.

“anh ăn đi!”

Đem rau kia đưa đến trong chén của cô, Đường Mặc Trầm liếc ở cổ tay mảnh khảnh cô một cái.

“Em rất gầy, phải ăn nhiều thịt.”

Nhớ rõ một năm trước lúc cô đi còn không gầy như vậy, cư nhiên ở La gia một năm, vóc dáng có cao một chút nhưng người lại ngày càng gầy.

anh rõ ràng bảo ông cụ La, chiều cổ thật tốt thể nhưng lại gầy như vậy!

Bùi Văn Khanh còn không có đáp lời, cánh tay anh lại đem thức ăn: tôm, thịt, thức ăn chấp thành một núi nhỏ trong chén của cô.

Nhìn chăm chú vào núi nhỏ trong chén cô, Bùi Văn Khanh âm thầm nuốt nước miếng một cái – cô không thích ăn thịt.

“Chú nhỏ...”

“Ăn hết tất cả, không quanh co nữa.”

Nghe được nửa câu đầu, Bùi Văn Khanh âm thầm nhú mày, chờ nửa câu sau của anh nói ra, cô lập tức đưa mi mắt lên.

“Dạ!”

không phải là mấy khối thịt thôi sao, vì chú nhỏ, cô sẽ ăn!

Nâng chén cơm lên, Bùi Văn Khanh há miệng ăn.

Ưu nhã gấp lên một ít rau xanh, chậm rãi nhai kỹ nhưng ánh mắt lại dừng trên người con gái đối diện bởi vì ăn vào một khối thịt lớn nên phải phồng má lên, Đường Mặc Trầm cảm thấy dễ thương.

Đưa cánh tay qua chỉ chỉ một hạt cơm rơi xuống má cô, anh mở miệng ôn hòa.

“Về sau muốn ăn cái gì thì nói với bác Chu, Đường cung là nhà em, không cần khách khí.”

Bùi Văn Khanh vừa nhét vào miệng một viên thịt viên không thể mở miệng, đành phải dùng sức nhai và gật đầu.

“anh biết em không thích Diệp Thiên Thanh, nhưng lần sau đừng xúc động như vậy.”

Người này thật thông minh, nhìn ra được là cô cố ý?

Trái tim nhỏ Bùi Văn Khanh khẩn trương, miệng chứa thịt viên ngẩng đầu.

Đối diện, đôi mắt Đường Mặc Trầm đen như mực và lạnh lẽo, ánh mắt giống như nhìn thấy tất cả lòng suy nghĩ cô nghĩ vậy, trong bụng Bùi Văn Khanh hoảng hốt.

Chương 54: Vị này so với cô đen hơn

Edit: Miêu

Đem về hốt hoảng của cô thu vào trong mắt, khóe mắt Đường Mặc Trầm khẽ cong.

Nha đầu chết tiệt, nghĩ anh không đoán ra à.

Diệp Thiên Thanh cho dù cố ý nhằm vào cô nhưng sẽ không ngốc nghếch đến địa bàn anh gây chuyện trắng trợn như vậy.

Huống chi tính tình Bùi Văn Khinh như vậy, người khác khi dễ cô một lần thì cô sẽ trả lại gấp đôi, thế nào ngoan ngoãn là người đi xin lỗi chứ?

“Em không cần sợ hãi như vậy, anh không có ý tứ trách cứ, hôm nay có thể ép cô ta đến thất thổ, coi như là anh không uổng công dạy dỗ.”

Quả nhiên là người thông minh!

Nhìn bộ dáng ở trên yến hội của anh, thế mà giọt nước nhỏ chưa rơi, một chút không có sơ hở.

Biết rõ Bùi Văn Khinh là cố ý đào hố cho Diệp Thiên Thanh rơi xuống, anh còn muốn cố ý đạp thêm hai chân.

Vốn tưởng rằng mình phúc hắc nhưng so với cô, vị này còn đen hơn.

Nhai nhai lung tung hai cái, dùng sức nuốt thịt viên trong miệng xuống, Bùi Văn Khinh vội vàng biện minh cho mình.

“Diệp Thu Sinh nhất định tham gia tranh cử, đến lúc đó đối thủ lớn nhất của chú nhỏ là ông ta, Diệp Thiên Thanh phía sau tiếp cận anh nhất định là không có ý tốt, em đương nhiên không thể để cô ta thực hiện được.”

Đường Mặc Trầm nheo mắt “Em biết anh muốn tranh cử?”

Tổng thống tiền sinh tìm anh nói chuyện, đề nghị anh tham gia tranh cử, trừ bỏ tổng thống cùng Ôn Tử Khiêm không có bất kỳ người nào biết, ngay cả anh cũng không có quyết định cuối cùng, Bùi Văn Khinh làm thế nào biết anh muốn tranh cử.

“Chú nhỏ chỉ huy tam quân, uy danh bên ngoài, tham gia tranh cử không phải rất bình thường sau, huống chi... Trừ bỏ anh ở ngoài, còn ai xứng đáng lãnh đạo đất nước này?”

một câu này, Bùi Văn Khinh cũng không phải khen anh.

Đường Mặc Trầm giữ hai nhiệm kỳ tổng thống, thời gian là tám năm, dựa vào thông minh cùng thủ đoạn mạnh mẽ của anh, không chỉ làm cho kinh tế đất nước phát triển mà ở trên địa vị quốc tế cũng tăng lên đáng kể, những điều này đều là công lao của anh, đây cũng không phải cô thuận miệng nói lung tung.

cô bé kia không phải luôn giận anh sao, chẳng lẽ cũng quan tâm chuyện của anh?

Đáy mắt Đường Mặc Trầm hiện lên vẻ ôn nhu.

“Em hy vọng anh tranh cử sao?”

Cuộc đời anh luôn luôn tự quyết định, chưa bao giờ sẽ hỏi đề nghị hay ý kiến bất luận kẻ nào, nhưng bây giờ đột nhiên lại hỏi ý kiến của cô.

“Dĩ nhiên!” Bùi Văn Khinh nâng khuôn mặt nhỏ nhắn, biểu tình nghiêm túc “Chú nhỏ có năng lực như thế vì sao không tham gia, chẳng lẽ anh hy vọng Diệp Thu Sinh bại hoại như vậy đến lãnh đạo đất nước này? Chú nhỏ, quốc gia này cần anh!”

Biểu hiện trên trong nước là ổn định nhưng rõ ràng Bùi Văn Khinh biết lúc này Trung Quốc đã là dậy sóng, hai năm kế tiếp chính là mưa gió bấp bênh, cần một người ý chí kiên cường và hi sinh để ngăn cản cơn sóng dữ mà anh thích hợp là người làm tổng thống nhất.

Đường Mặc Trầm âm thầm kinh ngạc.

anh chỉ nhất thời dâng lên cảm hứng nhưng cô bé này lại nói ra những lời cùng ngài tổng thống không sai biệt.

không nghĩ đến, Bùi Văn Khinh thậm chí có thể lý giải như vậy!

anh đúng là học hặc với chính trị cũng không có hứng thú, nếu để anh chọn thì càng thích quay về bộ đội chỉ huy quân đội, nếu không phải tổng thống tiên sinh bày ra đại cục của đất nước tới khuyên anh, thậm chí anh cũng sẽ không cân nhắc tranh cử.

Ý thức được mình có chút nghiêm túc, Bùi Văn Khinh sợ anh nhìn ra sơ hở, lập tức đưa lên khoe môi một nụ cười “Là em thuận miệng nói bừa, mặc kệ chú nhỏ quyết định như thế nào, em sẽ ủng hộ vô điều kiện.”

Chuông điện thoại di động từ bên ngoài truyền vào, biết là điện thoại của cô, Bùi Văn Khinh vội vàng để chén com xuống đi ra bên ngoài, lấy điện thoại từ trong túi sách.

Nhìn trên màn hình, tiểu thiếu gia Ninh gia – điện thoại Ninh Trạch Thiên, trái tim nhô lại là một trận nhảy loạn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Tiểu thiếu gia ninh gia

Edit: Miêu

Tiểu tử chết tiết kia muốn hại chết cô sao?

Đường Mặc Trầm còn đang ngồi bên cạnh, nếu mình không nghe điện thoại chỉ sợ đối phương ngược lại sẽ có khả năng nghi ngờ.

Nhanh chóng cân nhắc thiệt hơn, Bùi Văn Khinh đem điện thoại chuyển đến bên tai.

Đầu điện thoại bên kia, âm thanh Ninh Trạch Thiên lập tức vang lên “Văn Khinh, mình có việc gấp, cậu nghĩ biện pháp đi ra ngoài, chúng mình gặp nhau.”

Bùi Văn Khinh lặng lẽ liếc mắt nhìn phòng khách, cố ý cao giọng “A... Thầy Lý, chào thầy... Có chuyện gì sao?”

Ninh Trạch Thiên nghe ra ngữ khí của Bùi Văn Khinh “Cậu không tiện nghe điện thoại được à?”

“Được... Chúng ta gặp nhau ở trường, khoảng chừng một tiếng nữa đến.”

“Được, em nhanh chóng chạy đến trường!”

Bùi Văn Khinh làm bộ nói to “Thầy Lý, tạm biệt”, mở điện thoại ra xóa cuộc gọi vừa rồi, một lần nữa trở lại bên cạnh bàn.

“Chú nhỏ, thầy giáo tìm em có chút chuyện, em ăn com xong sẽ về trường trước?”

“Để nói tài xế đưa em đi.”

“không cần, không cần, em ngồi tàu điện ngầm là được rồi chỉ sợ lúc này kẹt xe.” Bùi Văn Khinh nhanh chóng bưng chén com lên trong chén còn ít com với đồ ăn, liền xử lý sạch sẽ, nhìn chén com không còn gì “Em ăn xong rồi, vậy chúng ta coi như hòa bình nha! Em đi trước, chú nhỏ, tạm biệt.”

“Chờ một chút!”

Bùi Văn Khinh một lần nữa quay sang, chỉ thấy anh hướng đến món bánh ngọt trên bàn hất cằm.

Bùi Văn Khinh sờ sờ dạ dày của mình với vẻ mặt sầu khổ.

“Chú nhỏ, em thật sự không ăn được nữa!”

Ai bảo hiện tại cô ăn đâu?

Đường Mặc Trầm đứng dậy đem bánh ngọt đến trước mặt Bùi Văn Khinh

“Mang đến trường, đói thì ăn.”

“Được!”

Cầm lấy hộp bánh ngọt, Bùi Văn Khinh vội vàng vàng đi ra khỏi phòng làm việc của anh.

Nhìn Bùi Văn Khánh rời đi, Đường Mặc Trầm đi đến bàn lấy điện thoại riêng gọi cho tổng thống tiền sinh.

không có nửa câu vô nghĩa, anh chỉ nói bảy chữ.

“Tôi quyết định tham gia tranh cử.”

Đầu điện thoại bên kia, tổng thống tiền sinh mừng rỡ đồng thời có chút ngoài ý muốn, sáng hôm nay cùng anh gọi điện thoại, anh nói còn đang suy nghĩ mà nhanh như vậy đã quyết định?

“Ta có thể biết được nguyên nhân không?”

Đường Mặc Trầm nghiêng mắt nhìn chăm chú vào hòm thuốc trên bàn của Bùi Văn Khánh.

“không thể.”

....

....

đi thẳng ra khỏi tòa nhà quốc phòng, lúc này Bùi Văn Khánh mới bấm điện thoại gọi Ninh Trạch Thiên.

“Cậu đang ở đâu?”

“Gần cổng ở tàu điện ngầm.”

“Cần mình đến đón cậu không?”

“không cần đến cửa thư viện chờ mình!”

trên chân Bùi Văn Khánh còn mang theo thiết bị theo dõi đây, nếu như bị Đường Mặc Trầm phát hiện cô không ngồi tàu điện ngầm chẳng phải là nói xạo sao?

“Thư viện?” Ninh Trạch Thiên cười xấu xa “Cậu lúc nào mà tích cực với học tập như vậy?”

“Đừng nói nhảm, đến thư viện gặp nhớ rõ, đem xe dừng ở trước cổng trường mà đừng xa một chút!”

Xe thể thao màu tím kia của Ninh Trạch Thiên thật sự quá mức táo bạo chói mắt, Bùi Văn Khánh cũng không muốn để cho người khác nhìn đến, nếu truyền đến tai anh, cô thế nào cũng không thể nào biết được!

Vị thiếu gia này vội vã tìm cô như vậy, không biết là có chuyện gì gấp.

Bắt xe điện ngầm trở lại trường học, Bùi Văn Khánh đi đến thư viện trường học.

Lầu một không tìm được người, Bùi Văn Khánh nhanh chóng trèo lên lầu hai còn đang nhìn chung quanh tìm kiếm, một bàn tay muốn bắt lấy cánh tay của cô, đem cô kéo đến khoảng không gian của hai gian sách.

Ở thư viện còn ra tay với Bùi Văn Khánh, muốn chết?

Bùi Văn Khánh đang chuẩn bị cho đối phương một quyền thì thấy rõ mặt của người kia, ra tay được một nửa liền thu hồi lại.

Áo thun màu trắng rộng thùng thình, quần jean rách, tóc ngắn dưới gối quan tình xảo, đẹp đến không thể bàn cãi được, giống như trong truyện tranh, người con trai cao gầy không phải là thiếu gia của Ninh gia – Ninh Trạch Thiên đây sao.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Cuộc đời chỉ có một, không nên phụ chính mình

Edit: Miêu

Tựa vào giá sách, Ninh Trạch Thiên nhú mi xinh đẹp về mặt ai oán:

“Cậu như thế nào giờ mới đến, mình vội muốn chết!”

“Cậu còn không biết xấu hổ, còn nói, thiếu chút nữa là bị cậu hại chết rồi!”

Bùi Văn Khanh quay về phía Ninh Trạch Thiên liếc mắt một cái, nhìn chăm chú bạn tốt trên khuôn mặt tràn trề thanh xuân, nhớ đến mọi thứ kiếp trước, cô kim lòng không được gợn cánh tay đỡ lấy bả vai của đối phương “Tiểu Thiên, mình rất nhớ cậu!”

Trước khi trọng sinh, Ninh Trạch Thiên là bạn tốt duy nhất của cô, từ biệt mười năm sao có thể không nhớ được chứ?

“Buồn nôn chết đi được, bên cạnh không có người, không cần cậu đỡ rồi!”

Ninh Trạch Thiên lập tức giống như dị ứng, đem cô đẩy ra, một đôi mắt ít nghiêm túc: “Mình lần này tìm cậu là nghiêm chỉnh, cùng cậu thảo luận chuyện liên quan đến cả cuộc đời mình!”

Bùi Văn Khanh nhú mày “Cậu đi đời giới tính?”

“Cút!”

Ninh Trạch Thiên đẩy cô một cái, sắc mặt nghiêm túc: “Còn nhớ rõ thời điểm chúng ta ca hát quán bar lúc trước. Có một công ty giải trí đang tìm kiếm ngôi sao mới, hôm nay, bên đây đã gọi điện cho mình, nói là công ty đối với mình cảm thấy hứng thú vô cùng muốn ký hợp đồng cho mình là ca sĩ. Văn Khanh, cậu nói mình làm được không?”

Ninh Trạch Thiên từ nhỏ thích âm nhạc, hứng thú với âm nhạc bản thân cũng tài năng trời cho biết đàn dương cầm, violon. ... Cái gì cũng giỏi, giọng lại đặc biệt, ca hát không thể chê.

Chỉ là Ninh gia chỉ có một cháu trai duy nhất, muốn bồi dưỡng anh ta thành người nối nghiệp cho Ninh gia, bởi vậy đối với sở thích này của anh ta cũng là cực lực phản đối.

Trước kia, hai người thường xuyên đi khách sạn hay quán ăn đêm chơi, vì lòng yêu thích âm nhạc của Ninh Trạch Thiên.

“Đương nhiên muốn đi!” Bùi Văn Khanh đưa qua bắt lấy hai tay của hắn, trong con ngươi tràn đầy cảm giác “Cuộc đời chỉ có một lần, không nên phụ chính mình!”

Lần trước, Bùi Văn Khanh bị đưa đi quân giáo cùng Ninh Trạch Thiên chỉ có thể liên lạc qua thư, sau khi tốt nghiệp đại học Ninh Trạch Thiên bị buộc xuất ngoại đào tạo chuyên sâu, sau lại kế thừa gia sản nghiệp gia tộc, sống cũng không vui.

Lúc này đây, Bùi Văn Khanh vô luận như thế nào cũng không thể để cho bạn tốt buông tha giấc mơ của mình.

“Nhưng mà, cậu cũng biết ông nội mình...”

“Kế thừa sản nghiệp gia tộc làm thương nhân, đời này cậu muốn sao?”

Ánh mắt Ninh Trạch Thiên âm trầm, một lát ngẩng đầu ngữ khí kiên định, mở miệng.

“không, mình không muốn, mình muốn ca hát, mình muốn làm âm nhạc!”

“Sao lại không được?” Bùi Văn Khanh mỉm cười chăm chú nhìn vào ánh mắt của bạn tốt “Mình ủng hộ cậu. Bất quá... Chuyện này mình cảm thấy cậu tạm thời không nên cùng ông nội của cậu đối nghịch, ông nội trước hết dụ dỗ được đã, chờ cậu có được thành tích tốt đến lúc đấy càng có sức thuyết phục hơn.”

“Mình cũng nghĩ giống như vậy, dùng một nghệ danh mới và một thân phận mới vào nghề...” Ninh Trạch Thiên càng nói càng hưng phấn, trong con ngươi sáng rực rỡ, trên mặt tràn đầy kích động nghĩ đến “Gạo nấu thành cơm, ông nội cũng không có biện pháp khác!”

“Đến lúc đó, mình có thể giúp cậu viết bài hát.”

Ninh Trạch Thiên trừng mắt “Cậu viết?”

Bùi Văn Khanh cười đến khó lường “Ca khúc mình làm được!”

Bùi Văn Khanh đương nhiên không biết làm nhạc nhưng trong vòng mười năm lửa đạn, đi từ nam đến bắc, điện ảnh, tiểu thuyết... cô biết tất cả đi theo đội khám chữa bệnh ở hải ngoại vài năm, làm những cái này để giải tỏa nỗi nhớ quê hương.

“Chúng mình đổi chỗ khác nói chuyện đi?” Ninh Trạch Thiên đề nghị.

Bùi Văn Khanh nâng chỗ gần định vị ở đuôi phải với ngữ khí bất đắc dĩ:

“Mình hiện tại bị người khác giám thị!”

“Trách không được vừa rồi gọi điện thoại cậu lại nói chuyện cẩn thận như vậy.”

Ánh mắt Ninh Trạch Thiên đảo qua trên cổ tay có gắn định vị kia, xấu xa cười “Nếu ông ngoại cậu biết cậu với mình ở chung với nhau, có thể không cảm đoán cậu như vậy nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Giống như sói nhìn thịt tươi

Edit: Miêu

“không phải ông ngoại mình, là chú nhỏ!”

“Đường Mặc Trầm?” Ninh Trạch Thiên khiếp đảm nhìn trái phải một hồi “Cậu quay về Đường cung?”

Ninh Trạch Thiên chỉ gặp Đường Mặc Trầm một lần ở yến hội, nhưng lời đồn về anh ta nghe đến chai cả tai, nên hắn cũng cực sợ vị tướng quân mặt lạnh Diêm La này muốn chết.

Nghĩ vậy vài ngày cùng Đường Mặc Trầm ở chung, trên mặt Bùi Văn Khinh cũng không tự chủ lộ ra vài phần biểu tình mừng rỡ, nói:

“Về sau mình đều ở Đường cung.”

“Chắc chắn, nhìn bộ dáng háo sắc của cậu kia!”

Ninh Trạch Thiên ngả ngón đung bờ vai của cô, mập mờ hướng cô nháy mắt.

“Thành thật khai nhận, có phải cậu thích anh ta đúng không?”

“không phải là thích...”

Bùi Văn Khinh nhấp môi: “Mà là yêu!”

Ninh Trạch Thiên bĩu môi:

“Buồn nôn, không phải cậu đang giận anh ta đến nghiêng răng nghiêng lợi đấy sao?”

“Trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ!”

Bùi Văn Khinh giơ ngón tay lên chóp mũi của Ninh Trạch Thiên nhắc nhở:

“Đúng rồi, mình nói với chú nhỏ là hai đứa mình đã chia tay nên về sau cậu gọi điện nhớ chú ý một chút.”

“không thành vấn đề!”

Ninh Trạch Thiên nâng cổ tay nhìn thời gian một chút:

“Mình đi về trước đây, mấy ngày nay ông nội của mình quản rất nghiêm, hôm nay thật vất vả ông nội không ở nhà mới có thời gian chạy đến, cậu đem ca khúc sửa lại rồi gửi lại trên Weibo cho mình.”

“Được!”

Bùi Văn Khinh cười đáp lại:

“Đúng rồi, cậu nhớ ôn tập bài vở, tranh thủ thi đỗ cho tốt, đến lúc đó ông nội cậu vui vẻ một chút!”

“Biết rồi.”

Hướng Bùi Văn Khinh khoát tay, bước chân Ninh Trạch Thiên nhẹ nhàng xuống lầu.

đi tới phía cửa sổ nhìn bóng dáng gầy gò ngày càng xa, Bùi Văn Khinh cũng lộ ra nụ cười tươi, từ trong tâm cũng cảm thấy vui mừng cho bạn tốt.

Nếu Ninh Trạch Thiên thuận lợi vào nghề, Bùi Văn Khinh không những dùng các ca khúc này giúp Ninh Trạch Thiên một phen, còn có thể lấy hắn làm môi giới, chen tay vào giới giải trí, dù sao đây là cách tiền nhanh nhất.

Quan trọng nhất trước mắt là tiền vốn ban đầu, nhưng tiền này kiếm ở đâu?

đang nhú mảy trăm tư, di động trong túi vang lên.

Nhìn trên màn hình di động một dãy số lạ, Bùi Văn Khinh nghi ngờ nhưng vẫn bắt điện thoại.

“Bạn học Bùi Văn Khinh phải không? Tôi là đại diện phòng Phó hiệu trưởng họ Tiền, em đang ở trường sao!”

“Em đang ở trường, có chuyện gì sao cô?”

“Thầy giáo tìm em nói về chuyện thành tích, em lập tức phòng giáo vụ, cô ở 402.”

Vị phó hiệu trưởng này là con rể của cục trưởng cục vệ sinh, không có bản lĩnh gì, chỉ giỏi về nịnh nọt, dựa vào quan hệ của cha vợ vào được khoa y, ngày thường ở trường giỏi về dựa vào thời gian ở trường, rồi được thăng làm phó hiệu trưởng.

Bùi Văn Khinh luôn không có ấn tượng tốt gì với vị phó hiệu trưởng này, bất quá chuyện liên quan đến thành tích mình Bùi Văn Khinh không dám thờ ơ.

một đường đi đến phòng giáo vụ, Bùi Văn Khinh đi lên lầu 4, sửa soạn lại đầu tóc của mình, nhẹ nhàng gõ cửa phòng 402.

một lát cửa phòng đẩy ra nhìn thấy cái đầu hói.

Ngoài cửa nhìn thấy một thân quần trắng xinh đẹp của Bùi Văn Khinh làm cả người phó hiệu trưởng hải lòng, vị này có đôi mắt nhỏ lập tức nhìn như sói đói nhìn thấy thịt tươi.

“Bạn học Bùi đến đây, mời vào!”

Ép sự chán ghét xuống Bùi Văn Khinh cười đi vào văn phòng của phó hiệu trưởng, vị này đóng cửa sẵn tiện khóa cửa lại luôn.

Nghe được tiếng vang nhỏ kia, Bùi Văn Khinh nghiêng mắt nhìn thoáng qua trên mặt vẫn vẫn đậm phong kinh:

“Thầy Tiền, thầy tìm em có việc gì à?”

“Kỳ thật không có chuyện gì lớn. Chính là về thành tích của em...”

trên bàn Tiền phó hiệu trưởng rút bài thi Bùi Văn Khinh ra đưa cho cô “Chính em nhìn xem, 59 điểm còn kém đạt tiêu chuẩn một điểm, quả thật đáng tiếc!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Chẳng may tay em trơn thì nửa đời sau của thầy làm thái giám

Edit: Miêu

Miệng vừa nói, hần ta liền híp mắt đánh giá khuôn mặt xinh đẹp của cô, xẹt qua chiếc gáy thon dài tinh tế, âm thầm nuốt nước miếng.

Bùi Văn Khinh trong kỳ trên gờ dạy của hần chỉ học một chương, Tiền phó hiệu trưởng ấn tượng sâu sắc với dung mạo xuất chúng sinh viên năm nhất này, bắt đắ dĩ, sau giờ học căn bản Bùi Văn Khinh cũng không ở lại, đứng là thành tích là hoàn toàn không cần, vị này vẫn không có cơ hội.

Đúng lúc này, đối phương cuối cùng cũng rơi vào tay hần, vị này đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Kỳ thật nếu lấy thực lực chân thực của Bùi Văn Khinh muốn lấy 70 điểm là dư dả, bắt đắ dĩ Tiền phó hiệu trưởng này cố ý lựa xương trong trứng gà (có ý bắt bẻ), đương nhiên Bùi Văn Khinh làm đúng cũng thành sai.

Đem về mặt của Bùi Văn Khinh vào mắt, tâm vị phó hiệu trưởng ngày càng đắc ý, vòng qua cái bàn đi đến trước mặt cô.

“Đúng là trường học chúng ta có quy định, em cũng biết rồi đấy, lần thứ hai treo cùng một khoa thì phải bị đình chỉ học một năm, chẳng phải đáng tiếc sao... Ai, thầy chỉ là cũng luyện liếc em, không bằng ta có biện pháp giải quyết việc này, thầy giúp em một chuyện, em sao... Cũng giúp thầy một việc!”

Đưa tay qua nắm bàn tay của Bùi Văn Khinh.

Cảm giác trước mặt có một làn hơi mang theo mùi hôi của miệng mang lại, Bùi Văn Khinh ngừng thở lui về phía sau một bước.

“Tiền lão sư, xin thầy hãy tôn trọng một chút!”

Đem cảm đồ phải không?

Tiền phó hiệu trưởng thay đổi một sắc mặt khác.

“Bùi Văn Khinh, em bớt giả bộ thanh cao đi, người nào không biết, bạn trai của em cửa đại học còn không vào nổi, hôm nay em ngoan ngoãn cho thầy thì cái gì cũng dễ nói, nếu không...”

Thầy tiền cười lạnh: “Muốn đậu môn này, thì em cũng đừng hòng nghĩ đến.”

Bùi Văn Khinh nắm chặt ngón tay lại rồi chậm rãi thả ra, một bàn tay đưa vào trong túi ngẩng mặt lên, cười như hoa.

“Tiền lão sư, thầy đừng nóng giận, kỳ thật ý của thầy, em cũng hiểu được, chỉ là... Chẳng may em đáp ứng rồi, thầy không thừa nhận làm sao bây giờ?”

Nhìn khuôn mặt mê người của Bùi Văn Khinh, phó hiệu trưởng này đã sớm nhiễm sắc dục, lúc này thề son sắc:

“Chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, thầy nhất định sẽ hảo hảo thương em, em nghĩ muốn cái gì, thầy cũng đáp ứng em cái đó?”

“Thầy không sợ vợ của thầy tức giận sao?”

“Em không nói, thầy không nói, vợ thầy làm sao biết?”

Nhìn Bùi Văn Khinh biểu tình hài lòng, hắn ta không kiềm chế được đưa bàn tay gấp gáp qua: “Đến đây, trước hết để cho thầy thân thiết với cái miệng nhỏ nhắn trước đã!”

Tiền phó hiệu trưởng đưa tay đến đây liền muốn sờ mặt Bùi Văn Khinh, tay còn chưa đụng đến cô, dưới thân đã có vật sắc bén đè trên đấy.

hắn theo bản năng cúi mặt nhìn xuống, chỉ thấy tay phải Bùi Văn Khinh cầm vật chói lọi đang để chỗ yếu ớt nhất của hắn.

Đó là... Con dao!

“Bùi Văn Khinh, em dám!”

Vị phó hiệu trưởng muốn bắt lấy tay cô, cổ tay Bùi Văn Khinh di chuyển nhẹ con dao sắc bén mũi dao chỉ cách một lớp quần áo nữa là tiến đến da thịt.

“Thầy ngàn vạn lần chớ lộn xộn, chẳng may tay em tron, nửa đời sai của thầy chỉ có thể làm thái giám!”

Nụ cười vừa nãy của cô gái này giống như địa ngục Tu La, trong đôi mắt đã nhuộm rét lạnh làm cho người ta không rét làm rung.

Vị Thầy Tiền này lập tức chả mồ hôi: “Bùi... Bùi Văn Khinh, em... Em chớ làm loạn, bằng không, thầy...”

Còn dám đối với cô nảy sinh ác độc?

Bùi Văn Khinh mạnh mẽ di chuyển cổ tay, Tiền hiệu phó đau đến kêu thảm thiết, nước mắt đều chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Tùy tiện động đồ của người khác, đây là trộm!

Edit: MiêuĐầu muốn mắng chửi, Tiền hiệu phó động cũng không dám động nửa điểm, sợ mình không cẩn thận thì góc rẽ liền gãy hai khúc.

“Thầy... Thầy hiện tại sẽ sửa điểm cho em, em muốn bao nhiêu thì thầy sẽ sửa cho em bấy nhiêu?”

Sửa điểm?

Bùi Văn Khinh cười lạnh, nào có đơn giản như vậy!

“không riêng chỉ muốn điểm, thầy còn phải giúp em làm vài giấy chứng nhận.”

“Làm làm làm, em nghĩ thầy muốn cái gì thì làm cái đó!” Tiền hiệu phó quẹo hai đùi, đau đến nước mắt nước mũi đều chảy “Tiểu cô nương, em hãy thả dao xuống được không?”

Hừ lạnh một tiếng, Bùi Văn Khanh thu hồi con dao, từ trong túi móc điện thoại di động ra, ấn màn hình mở khóa.

Trong điện thoại di động, lập tức vang lên thanh âm của Tiền hiệu phó – đã sớm biết vị này không có gì tốt, cô đi lên trước cửa cũng đã mở điện thoại di động lên ghi âm, đem đoạn đối thoại của hai người ghi âm.

Hài lòng nhìn về mặt Tiền hiệu phó giống như gặp quỷ, Bùi Văn Khanh chỉ cười nhẹ.

“Nếu em đem đoạn ghi âm này, giao cho tòa soạn và vợ của thầy, hậu quả... Em muốn biết thầy Tiền sẽ làm thế nào?”

Tiền hiệu phó là dựa vào gia đình vợ lập nghiệp, trong nhà vợ chính là cộp mẹ, nếu để cho đối phương biết hắn ở trong trường học ‘Ăn vụng’, đối phương nhất định sẽ một cước đá hắn ra khỏi nhà.

Đến lúc đó, công việc khó bảo toàn, ngay cả nhà về không được, nói không chừng còn vào cục cảnh sát.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng như vậy, em không phải muốn vài cái giấy chứng nhận sao, thầy làm cho em, tất cả đều làm cho em!”

“Tốt lắm!”

Bùi Văn Khanh lắc lắc dao trong tay, Tiền hiệu phó lập tức sợ tới mức đem bụng lui về sau.

Hiện tại, trước mắt này cô bé nhỏ này có khuôn mặt xinh đẹp, xem ở trong mắt của hắn đã muốn không khác gì địa ngục Diêm La.

“Trễ một chút, thầy sẽ đem tư liệu gửi đến trên di động của em, nhớ kỹ em muốn sáng thứ hai em phải có.”

“không thành vấn đề, không thành vấn đề!”

Bùi Văn Khanh liếc một cái trên bài thi:

“Kia thành tích của em?”

“một trăm điểm, một trăm điểm!”

“Em đây liền không quấy rầy thầy nghỉ ngơi.”

Bùi Văn Khanh xoay người, kéo cửa đi ra ngoài bước ra sân vắng, nghe tiếng bước chân của cô đi xa, Tiền hiệu phó thể này mới dám đẩy quần ra, quần áo không cẩn thận đụng tới miệng vết thương đau đến muốn mất ngủ.

Bản vẽ sử dụng dao, Bùi Văn Khanh đương nhiên là thành thạo, bất quá là vết thương cạn, chỉ là bởi vì chỗ kia tập trung thần kinh phong phú, tự nhiên càng phá lệ đau đớn hơn thôi.

đi ra khỏi phòng giáo dục, Bùi Văn Khanh tùy tay đem con dao quăng vào thùng rác.

“Đáng tiếc là một con dao tốt!”

Dao này là dùng để phòng thân, dính máu của tên bản thi kia, Bùi Văn Khanh đương nhiên sẽ không muốn giữ lại.

Có đồ vật gì đó rơi xuống, lạnh lạnh rơi trên mặt Bùi Văn Khanh, ngẩng mặt nhìn lên trên bầu trời, âm thầm bước nhanh hơn đi ra khỏi khu giáo vụ, lấy đủ.

Khi thi cuối học kỳ là cuối tuần, các bạn sinh viên cũng đã về nhà, các bạn sinh viên xa nhà thì cũng đã ăn chơi vui vẻ cũng không thiếu sinh viên thi xong đã về nhà, trên tòa nhà ký túc xá vô cùng lạnh lùng.

Lên lầu đến ba tầng ngoài ký túc xá, Bùi Văn Khanh nâng tay che tay trên đầu, chuẩn bị mở cửa đi và, lỗ tai đã nghe được tiếng nói bên trong ký túc xá.

“Các người như vậy hơi quá đáng?”

“Có cái gì quá đáng, chúng ta thường kiểm tra mà!”

“Đừng vậy, đến lúc đó liên lụy đến chúng ta, anh gánh nổi trách nhiệm sao?”

Mặt khác, hai tiếng nói này không cần nghe thì Bùi Văn Khanh cũng biết, là hai bạn cùng phòng ký túc xá của cô, người ham ăn Phùng Tinh Tinh và người hám tiền Lý Phạm.

Đinh Linh tức giận từ trên giường nhảy xuống, ngăn trở chuẩn bị ngăn kéo Bùi Văn Khanh.

“không có sự cho phép của người khác, tùy tiện động đồ người ta, đây là trộm!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tôi cũng nhìn xem các người hâm mộ

Edit: Miêu

“Cái gì gọi là trộm, trộm là lằng lể lấy, chúng tôi chỉ xem coi cô có tàng trữ hàng cấm không, mỗi ngày đều khóa chặt như vậy, nói không chừng đồ trang điểm của tôi là cô trộm đấy.”

“Đúng vậy, biết người khác nghị luận sau lưng chúng tôi trong ký túc xá như thế nào không? Còn không phải bởi vì cô cả ngày cùng đàn ông lêu lổng trong quán ăn đêm, xe công vụ của ai cũng lên, hại chúng tôi ở chung với cô cũng chịu tiếng xấu theo!”

Đinh Linh tức giận đến đỏ mặt “Các người... Các người như thế nào mà nói xấu như vậy, Vân Kinh không phải loại người như vậy.”

“không phải loại người như vậy, vậy là loại người nhà quê vậy ở đâu ra nhiều loại trang phục theo một cùng đồ trang điểm đắt tiền như vậy?”

Bởi vì La gia cũng không thừa nhận nên ở trường học Bùi Vân Kinh chưa bao giờ đề cập đến chuyện trong nhà. Vì thế, một người tự nhiên không biết, cô là người thừa kế của công ty dược phẩm La gia.

Đinh Linh chưa bao giờ cãi nhau với nhau ai, tự nhiên không phải là đối thủ cả hai người họ, chỉ dùng cánh tay ngăn cản cái bàn không cho hai người đến gần.

“Dù sao tôi không để cho các người làm như vậy!”

“Chuyện không liên quan đến cô nên tránh ra!”

Phùng Tinh Tinh thuộc dạng người cao lớn lại còn khỏe, mạnh nên kéo nhẹ nhàng đã đem Đinh Linh qua một bên.

Trong tay cầm cái tua vít để trên cái khóa nhỏ của ngăn kéo của Bùi Vân Kinh, dùng quá nhiều lực lập tức cái ngăn kéo bắn ra rơi đồ đầy trên mặt đất, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Thanh âm quá mức đột ngột làm ba người hoảng sợ, nên không chú ý tới trước cửa phòng có người muốn đẩy ra.

Phùng Tinh Tinh vốn tưởng rằng bên trong Bùi Vân Kinh nhất định giấu đồ trang điểm mắc tiền...

Thế nào trong ngăn kéo lại rơi ra một quyển giống sách, nhưng bên trong có một hộp màu đen nắp hộp mở ra, ánh vàng rực rỡ của huy hiệu trên mặt đất.

“Các người hơi quá đáng rồi đấy!”

Đinh Linh vội vàng ngồi xổm xuống, nhặt huy hiệu trên mặt đất.

Lý Phàm khom người đem album cướp vào tay, nâng tay muốn xoay người.

“Đưa cho tôi!”

Bùi Vân Kinh thấy thế bước nhanh đến muốn đoạt lại.

Nghiêng người, Lý Phàm cười xấu xa.

“không dám để cho người xem, tám phần là bức ảnh không tốt rồi, ngược lại tôi muốn nhìn một chút thử, rốt cuộc nó là cái gì!”

Lý Phàm cười rồi mở ra, Phùng Tinh Tinh cũng muốn xem thử.

“Tôi cũng muốn xem người khác ***!”

Nhìn bức ảnh kia chụp trang phục đã chiến sau là lều trại quân dụng, chói mắt hơi ngôi sao nghệ thuật hai người đang nháy mắt tỏa sáng.

“Tốt lắm!”

“Đây là mình tỉnh nào, nhìn quen quen?”

“Cái gì ngôi sao, đây là Bộ trưởng bộ quốc phòng Đường Mạc Trầm biết không, ngày hôm qua tôi cũng nhìn thấy trên bản tin thời sự đấy... Má ơi, đẹp trai quá đi!”

Hai người đang nói hăng say, Bùi Văn Khinh đã đi đến đoạt lấy album, liền ngồi xổm xuống nhận lấy hộp gỗ Đinh Linh đưa đến.

Chú ý cái huy hiệu đã bị nứt, lòng cô lập tức bị xé ra đau hơn bình thường.

Cái huy hiệu này chính là dùng máu của cha cô cùng sinh mệnh của ông mà bọn họ thế nhưng lại làm rớt?

Đem huy hiệu cất vào lòng mình, Bùi Văn Khinh chậm rãi ngồi dậy, đôi mắt đen như mực co lên nhìn thẳng Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm.

Tiếp nhận ánh mắt của cô, Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm mặt hơi biến sắc.

“cô... cô muốn làm gì?”

“Tôi muốn các người hướng đến cha tôi xin lỗi!”

Khỏe môi Phùng Tinh Tinh cong lên “đã là hồn ma, chẳng lẽ bắt tôi đến mộ cha cô xin lỗi?”

“Ha...” Lý Phàm cười to “Có cần chúng tôi đốt tiền giấy cho ông ấy hay không?”

Bùi Văn Khinh tức giận.

nói vài câu thì thôi, nay lại còn phá hư đồ vật mà ông đã lưu lại cho cô, nhục mạ cha cô, Bùi Văn Khinh làm sao có thể tha thứ cho bọn họ được?

“Đinh Linh, giữ giúp tôi một chút!”

Đưa tướng lĩnh cũng tráp cho Đinh Linh giữ, Bùi Văn Khinh xoay người đi vào toilet.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Có cưới hết Đường Trầm Mạc cũng không thềm chạm vào người

Edit: nhà1097

Trong lúc ba người còn đang cãi nhau, Bùi Văn Khinh đã bung một chậu nước lạnh từ phòng vệ sinh đi ra, chậm rãi đi về hướng Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm.

Lý Phàm sợ tới mức lùi về phía sau một bước. Phùng Tinh Tinh cũng hơi hoảng sợ, nhưng không muốn yếu thế hơn nên

‘cô định làm gì?’

Bùi Văn Khinh không thềm trả lời, chỉ nâng tay phải lên, hất cả chậu nước lạnh vào giường của Phùng Tinh Tinh.

‘cô...’ Phùng Tinh Tinh nhìn thấy khu vực giường mình ướt sũng toàn nước, lập tức tức giận đến mặt đỏ bừng, lao nhanh về phía Bùi Văn Khinh ‘Đồ nhà quê, xem ta hôm nay...’

Muốn động thủ đánh người?

thật là không biết tự lượng sức mình!

Phải xem mấy người có bản lĩnh đó hay không đã?

Bùi Văn Khinh tiến lên một bước, dùng chậu nước che trước mặt mình, nhấc chân đá một cước vào bụng của Phùng Tinh Tinh.

Phùng Tinh Tinh bị đau, hét lớn một tiếng, lùi lại hai bước, ngã vào giường.

Lý Phàm thấy tình hình không ổn, liền xoay người muốn bỏ chạy, Bùi Văn Khinh dùng tay túm lấy tóc đem người kéo lại.

‘cô... cô buông tay ra!’

Lý Phàm đau đến mức muốn khóc.

Nhưng Bùi Văn Khinh không thèm để ý, chỉ túm lấy tóc của cô ta.

‘Xin lỗi!’

‘Bùi Văn Khinh, cô mau buông tay cho tôi!’

Lý Phàm vùng vẫy muốn tìm cách thoát khỏi, Bùi Văn Khinh liền gia tăng lực kéo, khiến Lý Phàm kêu lên thảm thiết.

Đúng lúc này, Phùng Tinh Tinh cũng từ dưới đất bò dậy, liền giương nanh múa vuốt lao về phía Bùi Văn Khinh, muốn dùng móng tay dài nhọn đánh vào mặt Bùi Văn Khinh.

Bùi Văn Khinh phản ứng nhanh, đem Lý Phàm đẩy sang một bên, dùng tay bắt lấy cổ tay Phùng Tinh Tinh, đẩy cô ta ngã vào giường đang ướt sũng toàn nước lạnh.

‘Tôi nói lại lần nữa, hướng ba tôi xin lỗi!’

Lý Phàm thấy tình thế không ổn, xoay người chạy vọt ra hành lang, hét to:

‘Có ai không, cứu mạng a ... Bùi Văn Khinh đánh người!’

một tiếng kêu vang vọng khắp khu kí túc xá.

Hai cô quản lý kí túc xá đang đi kiểm tra nghe thấy vậy, liền chạy đến, nhìn thấy Bùi Văn Khinh đang đè Phùng Tinh Tinh trên giường, vội vàng xông đến, đem cô đẩy ra.

Sau khi đỡ Phùng Tinh Tinh ngồi dậy, cô quản lý tức giận chỉ vào mặt Bùi Văn Khinh mắng: ‘Bùi Văn Khinh, em định tạo phản à. Suốt ngày trốn học, ăn chơi càn quấy thithôi, giờ em còn dám đánh nhau ở kí túc xá?’

Đinh Linh thấy bất bình, liền chủ động ra mặt giúp Bùi Văn Khinh giải thích: ‘Thưa cô, việc này không thể trách Bùi Văn Khinh, là mấy bạn động vào đồ của Văn Khinh trước...’

cô quản lý không nghe lọt tai chữ nào, bình tĩnh nói: ‘Câm miệng. Nếu có mâu thuẫn gì thì cùng nhau giải quyết. Dù như thế nào đi nữa cũng không thể động thủ đánh nhau. Đây là trường học chứ không phải sân giác đấu.’

Bùi Văn Khinh cá tính đặc biệt, không có nghe lời nhu thuận giống như các học sinh khác, hai người đã sớm không vừa mắt, làm sao sẽ giúp đỡ cô?

‘Bùi Văn Khinh, cô là đồ đê tiện!’ Phùng Tinh Tinh quệt nước trên mặt, đứng dậy hùng hổ nói. ‘Tôi cho cô biết, loại người như cô mà còn dám nghĩ với cao đến Đường Trầm Mặc. thật quả thực là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!’

‘Đúng vậy.’ Lý Phàm ở bên cạnh cũng nói đệm thêm ‘Tuông rằng mình xinh đẹp thì hay lắm sao, loại nhan sắc như cô, có cỏi hết Đường Trầm Mặc cũng chẳng thèm chạm vào một sợi lông của cô.’

‘Câm mồm!’

Đột nhiên, một giọng nam trầm thấp vang lên, thanh âm lạnh lùng không cao không thấp.

Chú nhò ?!

Bùi Văn Khinh kinh ngạc quay lại, quả nhiên thấy nam thần đang đứng ở cửa phòng không biết từ lúc nào.

đi theo phía sau anh là Từ Khiêm.

Nam nhân thân hình vốn cường đại làm cho ký túc xá không gian chật hẹp, càng tăng thêm vài phần hơi thở cường đại gây cho người ta cảm giác căng thẳng, áp bách.

Đường Trầm Mặc?!

Gặp được nam thần bình thường chỉ thấy trên tivi cùng báo chí, đừng nói là Phùng Tinh Tinh, ngay cả hai cô quản lý cũng cảm thấy chấn kinh, thiếu chút nữa là rơi cằm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Cô... cô thế nhưng cường hôn chú nhỏ?

Edit: Miêu

Tất cả mọi người ở đây đều ngừng thở, cây kim rơi xuống trong ký túc xá có thể nghe được.

Ánh mắt Đường Mặc Trầm xẹt qua chiếc hộp mà Đinh Linh đang cầm, giày da anh bước vào giống như dẫm nát cõi lòng của mỗi người.

Từ cửa đi vào đến chỗ Bùi Văn Kinh, anh chỉ bước năm bước nhưng thời gian năm bước mà nói không khác gì dài một thế kỉ đâu.

“Cục cụng, anh đến rồi!”

Bùi Văn Kinh giờ khỏe môi, tiến lên một bước đỡ lấy bả vai Đường Mặc Trầm cong môi hướng đến mặt anh.

Dám nói cời hết trước mặt Đường Mặc Trầm cũng sẽ không đụng đến cô đâu. Bùi Văn Kinh chỉ cho bọn họ thấy xem người nam nhân này cùng cô có quan hệ thân mật như thế nào!

Đương nhiên chỉ hôn nhẹ mặt anh thôi, cô không có gan đến độ đi thêm bước nào khác.

không nghĩ đến, Đường Mặc Trầm lại quay mặt anh sang hướng đến cô.

Hôm nay cô lại mang giày cao gót độ cao vừa phải, vốn dĩ chỉ ở trên mặt thôi nhưng Đường Mặc Trầm quay sang, nên nụ hôn này đành phải rơi vào môi của anh.

Cảm giác môi dưới của anh đụng vào cánh môi mềm mại của cô, Bùi Văn Kinh nháy mắt đã hóa đá rồi chống lại ánh mắt tối om của người đối diện.

cô... cô thế nhưng lại cường hôn chú nhỏ?

Xong rồi!

Lúc này chết chắc rồi!

Nhìn anh nâng tay lên, Bùi Văn Kinh hốt hoảng thu hồi tay mình lại, tay để lên má chuẩn bị đón một cái tát.

Thế nhưng tay người đàn ông không rơi xuống đây, mà rơi vào túi quần áo phục của anh lấy ra khăn tay màu trắng được chuẩn bị.

Khăn tay!

Làm gì

Ngại miệng cô bản?

Lau miệng

Bùi Văn Kinh còn đang âm thầm suy nghĩ, Đường Mặc Trầm ưu nhã ngồi xuống, cô hơi nghiêng mắt chỉ thấy ngón tay thon dài người đàn ông đưa tới, đỡ lấy chiếc giày mềm da nai của cô dùng khăn tay nhẹ nhàng lau mũi giày của cô đang dính một chút nước bùn.

Ai cũng biết thất lạng người đàn ông không bao giờ gấp lại thế nhưng bây giờ anh lại hạ người xuống lau giày giúp cô.

Tâm Bùi Văn Kinh không ngừng kêu, cả người đứng hình tại chỗ.

Lúc này, Đường Mặc Trầm đã đứng thẳng người, quay lại chống lại ánh mắt của bọn Phùng Tinh Tinh.

Từ đầu đến cuối, người đàn ông này chưa nói một câu nào mà động tác của anh cũng đã nói lên tất cả.

Dưới một người trên vạn người, Bộ trưởng tiền sinh lại chủ động cúi người xuống giúp một cô gái lau giày.

Vậy cô gái ấy được cưng chiều đến mức nào chứ?

Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phàm sớm đã sợ đến run rẩy như cây sậy, còn hai người quản lý ký túc xá càng sợ hãi do hơi lớn tuổi rồi nên tim ngày càng dễ đau.

Sau vài giây trầm mặc, Đường Mặc Trầm rút cục cũng mở miệng.

“Tên!”

Bốn người đã sợ đến choáng váng, nghe được giọng nói của anh dường như không phản ứng kịp ý nghĩa câu nói.

Đường Mặc Trầm nhú mảy, âm thanh cũng tăng cao lên một chút.

“Họ và tên!”

Lúc này, bốn người bị dọa đến ngu người, cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, chỉ là sợ đến mức thất đầu lười đến tên và họ cũng mình cũng không nói nhanh được.

“Phùng...Phùng Tinh Tinh... Tinh!”

“Lý...Lý Phàm!”

“Tàn Ái... Ái Liên!”

“Tống... Tống... Tống...!”

Di quân lý lớn tuổi thật sự quá sợ hãi, lắp bắp nói liên tục vào chữ Tống thân mình đột nhiên run rẩy một cái, sau đấy, trong không khí lập tức nghe được một mùi khai nhân nhật của nước tiểu.

Vị này thật sự quá sợ hãi, thê nhưng lại sợ đến mức tiểu ướt cả quần.

Mi của Đường Mặc Trầm gắt gao nhả lại thành chữ xuyên.

“Bộ trưởng tiên sinh!” Ôn Tử Khiêm cảm giác được trên người đàn ông tỏa ra lệ khí, vội vàng đi tới trước “Loại người như vậy không đáng cho ngài tức giận đâu, không bằng giao cho tôi xử lý.”

“Đúng vậy!” Bùi Văn Kinh cũng phục hồi lại tinh thần lại, một tay giữ chặt tay anh, một tay ôm nửa hông của anh “Chúng ta không phải còn muốn cùng nhau ăn cơm sao tại sao phải ở chỗ này chứ? Em đói cũng rồi, nhanh chút nha!”

Miệng cô thì nói dụ dỗ, người đẩy anh ra khỏi cửa ký túc xá.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bị nhắc bổng lên đến đui

Edit: Miêu

Ôn Tử Khiêm nhìn vị ôn thần bị Bùi Văn Kinh mang ra khỏi ký túc xá âm thầm cảm thấy thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa lại đổi mặt mọi người còn lại trong phòng thì trên mặt anh ta đã là một mảng lạnh băng và nghiêm nghị.

“Cha của tiểu thư Bùi Văn Kinh là người anh hùng chiến đấu vì đất nước làm như vậy đã vũ nhục một anh hùng nếu các người đến tòa án quân sự thì phải trả giá bằng chịu trách nhiệm pháp luật?”

Thẳng đến lúc này, đám người Phùng Tinh Tinh mới bị dọa đến hồn phách bay tán loạn, một lần nữa trở lại.

“Thực xin lỗi, chúng ta... Chúng ta về sau cũng không dám nữa!”

“Đúng vậy, chúng ta lập tức đến Bùi Văn... Bùi tiểu thư xin lỗi!”

....

“không cần!” Ôn Tử Khiêm lạnh lùng đánh gãy tiếng nói của mọi người, hẳn ta không thích nhất là loại người hay bắt nạt kẻ yếu này nọ, “Các người là loại người hóa sắc, không có tư cách làm thầy, càng không có tư cách làm bác sĩ, sáng mai các người làm thủ tục đuổi khỏi trường. Nếu không, chúng ta liền gặp nhau trên tòa án!”

trên thực tế, cách trừng phạt này đối với mấy người này đã xem là nhẹ nhất rồi nếu để vị kia ra tay chỉ sợ ngay cả phần mộ tổ tiên hai người cũng bị đào lên.

Dù sao, bọn họ không chỉ làm phục Bùi Văn Kinh mà còn là Bùi Phàm nữa.

Chiếc hộp gỗ bị hư hại đầy huy hiệu kia không cần đoán cũng biết là của Bùi Phàm.

Người kia không chỉ đã từng cứu mạng Đường Mặc Trầm, mà còn là người quân nhân kính trọng nhất trong cảm nhận của anh.

một câu quyết định mấy số phận của con người, Ôn Tử Khiêm xoay người nhìn về phía Đinh Linh.

“Đây là của Bùi tiểu thư?”

“Vâng... Đúng!”

Đinh Linh vội vàng đem vật trong tay và hộp gỗ đưa đến tay anh ta.

Ôn Tử Khiêm tiếp nhận hộp gỗ, lễ phép hướng đối phương gật đầu xoay người đi ra khỏi ký túc xá chỉ để lại bên trong hối hận cùng khóc không ra nước mắt của mọi người.

....

....

một đường ôm lấy thắt lưng Đường Mặc Trầm xuống lầu, cho đến khi đưa anh ra khỏi đại sảnh.

Ngoài cửa mưa như trút nước.

cô dừng bước chân lại, nhìn thăm dò phía ngoài chú ý đến đứng cách đó không xa đánh đôi tránh xe, vội vàng buông lỏng cánh tay của anh.

“Em đi đến xe lấy ô!”

thật vất vả vết thương của anh mới chuyển tốt, tuyệt đối không thể lại gặp mưa.

“...”

Đường Mặc Trầm muốn ngăn cản, Bùi Văn Kinh đã lao xuống bậc thang chạy vào trong mưa.

Tài xế chú ý tình huống của bên này đang cầm lấy ô xuống dưới nhìn đến Bùi Văn Kinh đi nhanh lại đây đem ô che ở bên cô.

Lao xuống bậc thang, Đường Mặc Trầm đoạt lấy ô của tài xế đưa tay bắt lấy cánh tay Bùi Văn Kinh.

Ôn Tử Khiêm vừa mới xuống lầu cũng đến đây, nhìn thấy một màn này vội vàng xông lại đem ô che cho Đường Mặc Trầm.

Tài xế chạy đến mở cửa xe phía sau ra, bàn tay Đường Mặc Trầm đẩy một cái đã làm cho cô ngồi vào ô tô.

“Mau cởi quần áo ra, cẩn thận làm ướt miệng vết thương.”

Bùi Văn Kinh ngồi thẳng người, đưa tay đến muốn giúp anh cởi áo khoác âu phục, đầu ngón tay vừa mới đụng vào áo chéo của anh đã bị người đàn ông gạt đi.

“Ai bảo em chạy ra?”

Mưa lớn như vậy, bị cảm thì phải làm sao bây giờ?

cô chỉ là vóc dáng nhỏ nhắn nếu phát sốt một lần liền gầy xuống một vòng. . .

“Em chỉ lo lắng...”

“Lo lắng cái gì? không thể để cho tài xế chạy xe qua đây sao, không thể chờ Ôn Tử Khiêm lấy ô giùm sao?” Mở ra hòm cất đồ lấy ra một cái khăn dùng sức giúp cô xoa đầu đến mặt nhưng trong miệng Đường Mặc Trầm còn đang mắng “Ăn mặc vậy liền thân chạy trong mưa, em cho là thân thể mình tốt lắm hay sao, đã quên lần trước bị viêm phổi à... Xúc động, ngây thơ, ngu ngốc!”

Cho nên anh đang quan tâm nên tức giận à?

“Thất thần làm gì, lại đây!”

Lại đây?

Bùi Văn Kinh còn đang run sợ, người liền bị anh kéo qua bị nhấc bổng lên đùi anh.

Chương 64: Tay bé nhỏ theo bản năng nắm chặt áo sơ mi của anh

Edit: Miêu

Cánh tay dài của người đàn ông ôm một vòng đem cả người cùng khấn vào trong lòng.

Ôn Từ Khiêm quay sang vốn là muốn đem đồ Đinh Linh giao cho anh ta đưa cho Bùi Văn Kinh nhưng nhìn đến chỗ ngồi đằng sau, Đường Trầm Mặc đang ôm Bùi Văn Kinh trong lòng giống như đang ôm trẻ con, lông mi của anh ta nháy dưng.

Này... Cho dù là quan hệ chú – cháu cũng không khỏi có chút hơi thân cận.

Chẳng lẽ cái câu “Thương mến” không phải là Bùi Văn Kinh nói thật chứ?

“Lái xe!”

Hai chữ thôi cũng lộ ra sự tức giận của anh.

Ôn Từ Khiêm vội vàng quay sang tài xế nhanh chóng khởi động ô tô.

“Gọi điện phân phó quản gia chuẩn bị canh gừng và nước ấm!”

Phân phó Ôn Từ Khiêm một câu, người nam nhân vẫn giống như trước lộ ra sự tức giận, buộc chặt cánh tay đem lòng bàn tay ẩm ướt lại lạnh ôm chặt vào người, trong miệng còn nảy sinh độc ác, nói: “Em dám bệnh thử xem!”

Quan tâm, mà cũng bị anh nể điều này thật không có đạo lý.

Bùi Văn Kinh lòng cảm thấy ai oán, người lại hưởng thụ nheo mắt lại.

Vừa mới hôn môi anh (mặc dù chỉ là đứng dịp nhưng ít nhất môi so với mặt cũng hơn), bây giờ còn bị chú nhỏ ôm như vậy, bây giờ chịu phạt cũng chấp nhận!

Xe chạy về phía trước, lái trong cơn mưa ẩm ướt trên quốc lộ.

Bùi Văn Kinh ngược mắt nhìn đến con người của anh, lạnh lẽo nhìn biểu cảm của Đường Mặc Trầm nhìn thấy sắc mặt anh dịu đi, người nhỏ giọng muốn hóa giải cục diện.

“Chú nhỏ, anh đến trường học của em có việc gì?”

“không.”

“Chú nhỏ, chẳng lẽ anh có ý đến đón em?”

Vô nghĩa!

Nếu không phải nhìn thấy Bùi Văn Kinh đã trẻ như vậy còn ở trường học, anh cũng không muốn đi đường vòng đến trường cô?

Nghĩ đến chuyện cô bị người khác trách móc, trông mắt anh nhìn phía cô.

Bên trong buồng xe mờ tối, tóc của cô lại ướt nhẹp dính trên mặt, như vậy càng làm cho mặt càng trắng hơn, đối với môi liền theo một mảnh gôm sứ trắng trong hiện ra.

Trong đầu tự giác hiện ra nụ hôn vừa nãy còn câu nói “thương mến” của cô.

Đường Mặc Trầm hiểu được, cô bất quá chỉ là diễn trò, muốn ở trước mặt bạn học lấy lại mặt mũi, nhưng cảm thấy không không chế được ý niệm trong đầu muốn nổ ra.

Nếu không phải con gái của Bùi Phàm, nếu anh không phải chú của cô, nếu cô chỉ là người đàn bà bình thường...

Bọn họ sẽ trở thành tình nhân sao?

Đáng chết, anh lại có ý tưởng quái gì vậy!

Vốn là muốn an ủi cô vài câu lại cảm thấy buồn bực, âm thanh từ đó cũng chuyển lạnh đi.

“không phải!”

“Vậy anh đến trường học của em có việc gì?”

“Tiện đường!”

Tiện đường?

Ai tin được chứ!

Phương hướng đường về của bộ Quốc phòng với trường học của cô căn bản là hai hướng ngược chiều nhau.

rõ ràng là đi đón cô còn không chịu nhận.

Kiều ngạo, còn nói dối!

cô nhấp môi còn đang muốn nói chuyện, cánh tay người đàn ông trực tiếp lôi kéo đem khăn đắp lên đầu cho cô, bàn tay to thuận thế đắp ở lỗ tai của cô.

cô như vậy cũng chê anh phiền, cũng không muốn xem?

Bùi Văn Kinh còn đang buồn bực, thì trên trời có tiếng sét.

Cho dù đang có khăn đắp ở lỗ tai nhưng tiếng sấm kia vẫn lọt vào lỗ tai của cô.

Bị anh ôm vào ngực, cô căn bản không có chú ý tới bên ngoài vạch qua tia chớp, tiếng sấm này có chút bất ngờ không phòng ngự.

Bùi Văn Kinh cả kinh, bàn tay nhỏ bé nắm chặt áo sơ mi của anh.

Vài năm trước, cô bị mấy tên côn đồ mang đi một đêm kia bị mấy người nhốt lại trong phòng nhỏ lúc ấy trời mưa to như vậy.

Bọn họ vây xung quanh cô uống rượu, kêu to suốt sáo, cười càn rỡ...

Ngoài cửa sổ tia chớp theo sấm sét, một tiếng một tiếng hiện lên trong tai, mấy người... kia bị tia chớp vắn vẹo bóng dáng hoảng hốt giống như ma quỷ.

Bởi vì Đường Mặc Trầm đúng lúc đuổi tới, đem sự trong trắng của cô bảo vệ, một đêm đáng sợ trải qua ở trong lòng Bùi Văn Kinh như trước vẫn lưu lại một bóng ma tâm lý cực lớn.

Bùi Văn Kinh không sợ trời không sợ đất chỉ sợ sấm sét.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Cô nhóc kia thế nhưng lại chụp hình anh?

Edit: Miêu

Cảm giác được động tác ngón tay của Bùi Văn Kinh, Đường Mặc Trầm mi cũng cau chặt lại.

“Lái xe nhanh một chút!”

Xe Bentley chạy trên cao tốc xuyên qua mưa bụi, lái vào Đường cung, dừng ở trước cổng lớn.

Quản gia giờ ở đây, mở cửa xe, Đường Mặc Trầm ôm Bùi Văn Kinh chui ra khỏi xe không đợi quản gia chạy qua che ô, từ ba bước thành hai bước đi lên cầu thang.

đi đến cầu thang, đem cô nhóc trong ngực đắp trên đất, anh đưa tay lên lấy cái khăn trên đầu của cô.

“Lên lầu rồi tắm rửa đi!”

Bùi Văn Kinh không dám cãi lệnh, đưa cái khăn rồi chạy lên lầu.

“Thiếu gia!”

Quản gia vội vã không ngừng đưa khăn mới qua lau những hạt mưa trên trán của anh, Đường Mặc Trầm thân nhiên đem khăn mặt thả lại khay như cũ.

“Cho người đem canh gừng lên lầu đi.”

“Dạ, thiếu gia!” Quản gia giúp anh cởi áo khoác âu phục, “Ngài đến sô pha nghỉ ngơi một chút, tôi cũng mang cho ngài một chén đến đây!”

Đường Mặc Trầm xoay người đi đến ghế salon ngồi ngồi xuống. Ôn Tử Khiêm đi đến phòng khách, đem hộp gỗ cùng album ảnh ôm cẩn thận trong ngực để ở bàn trà trước mặt anh.

“Chuyện trong trường học tôi đã xử lý, về sau hai người kia sẽ không xuất hiện trong lòng nữa, người xem... Có cần sắp xếp cho tiểu thư một phòng ký túc xá đơn độc không?”

“không cần!”

Trải qua việc này, tin tưởng ở trong trường học cũng không còn ai dám bắt nạt cô đâu, ở tuổi của cô cũng cần có bạn bè giao tiếp, nếu làm vậy rất cô lập, cũng không phải là chuyện tốt gì.

“Vậy ngài còn có phân phó gì không?”

Đường Mặc Trầm lắc đầu, “Cậu về sớm đi!”

“Dạ!”

Ôn Tử Khiêm ở quân đội nhiều năm, trên người vẫn còn một ít phương pháp luyện tập của quân nhân, vào anh một cái rồi xoay người đi vào đại sảnh.

Đường Mặc Trầm đưa tay qua, đầu ngón tay nhẹ nhàng móm móm hộp gỗ trên lớp nước sơn đã mòn, trước mặt xuất hiện tấm ảnh khuôn mặt nghiêm nghị của anh đột nhiên xuất hiện buồn bực một trận.

Người đã qua đời nhiều năm, giữ lại huy hiệu cùng vinh dự có ích lợi gì?

Đem hộp gỗ dời đến cuốn sổ nhật ký, anh thuận tay mở ra, mở ra trang đầu tiên thấy tên sách.

Vốn tưởng rằng bên trong sẽ có ảnh chụp chung của gia đình Bùi gia nhưng nào nghĩ đến trong đây toàn ảnh của anh.

Nhìn chăm chú mình trong bức ảnh, Đường Mặc Trầm hơi nhíu mày.

Theo cách ăn mặc và hoàn cảnh thấy đây là thời điểm anh dẫn cô vào quân đội thăm, lúc này không quyền cao mà chỉ là một huấn luyện viên, anh cũng không nhớ rõ có bức ảnh như vậy.

Nha đầu kia, thế nhưng lại chụp ảnh anh.

anh tùy tiện mở những trang tiếp theo vẫn là anh, những tấm kế tiếp vẫn là ...

Bất quá lúc này đây không phải ảnh một mình anh mà ảnh hai người chụp chung.

Đó là lần đầu tiên anh đưa cô ra ngoài bãi biển dạo chơi, con nhóc kia lớn lên ở thành phố, lần đầu tiên thấy biển liền la lối om sòm giống như đứa trẻ.

....

anh luôn không thích chụp ảnh, những hình này phần lớn là cô xin anh chụp cùng hoặc thừa dịp anh không chú ý chụp lại.

Trong những tấm ảnh đó, mặc dù ánh sáng không tốt có vẻ rất mơ hồ thế nhưng cô vẫn giữ lại.

Liếc nhìn những tấm ảnh này, Đường Mặc Trầm suy nghĩ về những điều trước kia xảy ra.

Đó là thời điểm Bùi Văn Kinh đến Đường cung, hai người luôn không vừa mắt nhau, anh không thích cô phản nghịch quật cường, cô cũng không thích bá đạo cường thế, mỗi ngày đều cãi nhau đến gà bay chó sủa.

Sau này hai người từ từ hóa giải, anh cũng quen dần bên người có một cô nhóc theo mình.

Lật hết album, hồi tưởng lại không ít ký ức, đáy lòng Đường Mặc Trầm cố gắng đẩy lùi sự tội lỗi đi.

Bùi Văn Kinh tắm rửa xong xuống lầu, đứng ở trên cầu thang liếc mắt thấy album trong tay Đường Mặc Trầm, nghĩ đến một điều cô liền một đường vội lao xuống lầu.

Chương 66: Thế nào là cô gái không yêu?

Edit: Miêu

Nghe được âm thanh của cô, Đường Mặc Trầm nghi hoặc xoay mặt còn không thấy rõ là xảy ra chuyện gì, Bùi Văn Kinh đã xong lại đoạt lấy album trong tay anh.

đang xem đột nhiên bị cô cướp đi, Đường Mặc Trầm nhú mày.

“Sao vậy?”

Bùi Văn Kinh đưa ra khuôn mặt tươi cười “không có gì.”

Người đàn ông đứng dậy nhú mày “Em xác định?”

“Bên trong có em...” Bùi Văn Kinh gắt gao ôm album vào trong ngực mình, lui về phía sau một bước “Bên trong có bí mật nhỏ của em!”

Đường Mặc Trầm nheo mắt “Bí mật gì?”

“Đây là...” Bùi Văn Kinh lại lui về sau một bước “Là bí mật riêng tư của con gái... anh không cần biết đâu.”

“anh là chú nhỏ của em.”

“Chú nhỏ cũng không được!”

“Thiếu gia!” Quân gia rón rén đi tới “Bữa tối đã chuẩn bị xong!”

Bùi Văn Kinh giống như được ân đại xá, mượn cơ hội ôm album chạy lên cầu thang.

“Chú nhỏ ăn trước đi, em lập tức đến ngay!”

Nhìn bóng lưng của cô biến mất ngay tại cầu thang, ánh mắt trong con ngươi của người nam nhân ngày càng phát ra mấy phần thâm trầm.

Trước kia cô chưa bao giờ có chuyện như vậy, luôn cùng anh chia sẻ mọi chuyện cho dù anh không ở nhà, lúc nửa đêm cô cũng phải gọi điện kể cho anh nghe.

Bây giờ ngay cả album cũng không cho anh coi xem?

Đường Mặc Trầm cảm thấy đột nhiên có một chút ... Mất mát.

“Thiếu gia đừng quá để ý.” Bác Chu nhìn ra được anh đang không vui, mở miệng cười “Lúc nào cô gái không yêu, đều có sự việc như vậy là bình thường, dù sao tiêu thư cũng không còn nhỏ nữa!”

nói như vậy album của cô có ảnh người đàn ông khác?

Ninh Trạch Thiên?

cô đã hòa giải với Ninh Trạch Thiên nói là đùa giỡn, vậy album này có người con trai cô yêu?

Đề tâm như vậy nhất định, cô thật sự rất thích người con trai đấy.

Trong lòng anh đột nhiên trào ra một ngăn đầy đủ gia vị các vị chua đắng mặn cái gì cũng có nhưng không có một chút vị ngọt nào cả!

một đường chạy lên lầu lật đến trang cuối cùng của album nhìn tờ giấy cầu nguyện mỏng kẹp ở giữa có chút óng vàng, Bùi Văn Kinh cẩn thận rút ra khỏi đây.

Đây là cô chủ nhiệm hồi cấp ba đưa cho học sinh coi là lễ vật, hy vọng mọi người ở phía sau viết ra nguyện vọng của chính mình, để khích lệ chính mình cố gắng trưởng thành.

Lúc ấy cô vẫn là thiếu chút nữa chỉ là phía sau giấy cầu nguyện viết lên năm chữ - gửi cho Đường Mặc Trầm.

Những cô gái khi yêu đương nhiên lúc nào cũng có ước muốn giống cô vậy.

Đem giấy cầu nguyện nhét vào album giấu đến chỗ sâu trong tủ quần áo, Bùi Văn Kinh một lần nữa xuống lầu, quay trở lại nhà ăn.

May mắn phản ứng nhanh chóng nếu cho anh biết được, cô lúc nào cũng muốn điêu ghẹo anh, nhất thời nổi nóng đem cô vào quân đội hay không?

Cảm giác được ánh mắt nhìn chăm chú của cô, Đường Mặc Trầm nghiêng mắt Bùi Văn Kinh sợ anh nhìn thấu được cô nên vội vàng cúi đầu xuống ăn cơm, cô bộ dáng đóa đóa nghiêng nghiêng lại làm cho Đường Mặc Trầm càng không vui.

Trước kia cô luôn riu rít bên tai anh nửa ngày, hiện tại thích người đàn ông khác lại im miệng không đề cập đến.

Còn nói cái gì phải vĩnh viễn ở cùng nhau với anh?

Đúng là tiểu lừa đảo!

Mấy năm nay nuôi không cô!

Miệng ăn nhưng lại không cảm nhận được ra được vị của đồ ăn, làm sao nuốt trôi được chứ, Đường Mặc Trầm đem bát cơm bỏ lên trên bàn rồi đứng dậy.

Quản gia thấy anh đứng dậy, vội vàng đuổi theo “Thiếu gia, tiên sinh gọi điện thoại đến, nói, ngày mai là tết đoàn ngo, nói ngài cùng tiểu thư cùng nhau qua nhà lớn ăn cơm”

Đường gia có truyền thống mỗi lần có lễ tết đều thích cùng nhau tụ họp.

Lại chuyện này vốn bình thường, nhưng Đường Mặc Trầm không thích náo nhiệt và công việc lại nhiều nên rất ít tham gia cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Trên môi có mùi rượu

Edit: Miêu

Lúc này đây, lão gia từ cổ ý nhắc tới Bùi Văn Kinh nếu anh không đi chỉ sợ đến lúc đó vị kia tức giận mất.

Đường Mặc Trầm gật đầu “Chuẩn bị một phần quà tặng, trưa mai tôi cùng em ấy qua đó.”

Nhìn lượng cơm trong chén của anh, Bùi Văn Kinh tăng tốc độ ăn lên đem bữa ăn giải quyết nhanh chóng bụng lý nước ấm và lấy thuốc hạ sốt đi lên phòng của anh, rồi gõ lên phòng của anh.

“Vào đi!”

cô cẩn thận đầu cửa đi vào, chỉ thấy người đàn ông quay lưng về phía nàng ngồi trên ban công bên cạnh còn mở bình Whisky.

Nghe được tiếng chân của cô bước vào, anh cũng không quay đầu lại.

“Chuyện gì?”

“Em đem thuốc vào cho anh.”

“Đề trên bàn đi.”

“Thời điểm uống thuốc hạ sốt, đừng nên uống rượu.”

“đi ra ngoài!”

Ý tứ trong giọng đối phương rõ ràng “chờ lại gần”, Bùi Văn Kinh không muốn nói nhiều nên rón rén bước ra khỏi phòng.

Trở lại phòng ngủ của mình sau khi rửa mặt đơn giản, cô lập tức liền nằm trên giường lớn, đem máy trợ thính nhét vào lỗ tai, chui vào chăn che đầu lại đem thân mình cuộn lại ở trong chăn nghe.

Ngoài cửa sổ, giông tố vẫn còn tiếp tục, sau nửa đêm mới dần dần ngừng lại.

Bùi Vân Kinh mơ mơ màng màng tiến vào mộng đẹp, cửa phòng lại bị người khác nhẹ nhàng đẩy ra.

Thân ảnh cao lớn bước vào trong phòng, cúi người xuống nhẹ nhàng đẩy chân ra khỏi đầu cô.

Ngoài cửa có vài ánh sáng đơn lẻ chiếu vào ánh sáng nhạt, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đang ngủ của cô, Đường Mặc Trầm nâng bàn tay to lên thử coi nhiệt độ của cô, cảm giác trong lòng bàn tay bình thường âm thầm thờ nhẹ một hơi.

Nắm lấy cổ tay của cô, di chuyển trên tay cô rồi chú ý đến máy trợ thính trong lỗ tai của Bùi Vân Kinh, anh nhúu nhúu mày, nhẹ nhàng đem máy rút ra khỏi tai cô rồi để bên gối.

Muốn đứng dậy đi thì lỗ tai lại nghe được nhưng lời thủ thủ nhỏ.

anh cúi người xuống nghe thử nhưng cũng không nghe được rõ ràng đang nói cái gì, chỉ là cảm giác được hơi thở ấm áp mang theo hương vị ngọt ngào của cô đang ở trên mặt Đường Mặc Trầm.

Ánh sáng mờ mờ chiếu trên mặt của cô đẹp đến rung động lòng người.

Trong đầu lại hiện ra nụ hôn kia, phản phát ma quỷ xui khiến, anh cúi người xuống đến mặt cô, nhẹ nhàng hôn một cái đến môi Bùi Vân Kinh.

Môi của cô so với tưởng tượng của anh còn mềm mại hơn, như sau cơn mưa trời lại sáng mang theo hương hoa sáng sớm vô cùng ngọt ngào.

Cũng không khống chế được cảm xúc của mình nữa, anh cúi đầu hôn môi của cô.

Tối hôm đó, trong giấc mộng của Bùi Vân Kinh.

Trong mộng cô đang ở trên sa mạc, trên người lại vừa nóng vừa khát, mệt đến muốn té xỉu ở trên cồn cát, mơ mơ màng màng lại cảm giác được có đồ vật ở trên người cô. liếm mặt, liếm môi, lại liếm gáy...

Bị đối phương liếm toàn thân, Bùi Vân Kinh bị nhột nên muốn trốn tránh đối phương như hiểu được ý cô nên không cho cô cơ hội né.

Trong mơ còn nghe được âm thanh có hơi hơi khàn khàn, lộ ra vài phần thâm trầm và bá đạo.

“không phải nói muốn cùng ta vĩnh viễn ở cùng nhau sao... Vì sao lại thích người nam nhân khác... Ta không được... không được...”

Đó là âm thanh của chú nhỏ!

“Chú nhỏ?”

Bùi Vân Kinh giật mình tỉnh lại, ngồi dậy chỉ thấy một mảnh tối như mực, không gian trống rỗng nơi nào có bóng dáng của Đường Mặc Trầm.

Nhất định là nằm mơ.

Ngay cả mơ cũng đều là anh, Bùi Vân Kinh à Bùi Vân Kinh, mình thích người đàn ông bao nhiêu vậy?

Đỏ mặt kéo chăn nằm úp xuống, Bùi Vân Kinh một lần nữa nhắm mắt lại.

Ngày hôm sau, cô vừa tỉnh lại đã quá trưa.

Đứng dậy kéo màn cửa sổ ra, ngoài cửa sổ ánh sáng chiếu cao, trời xanh không mây, cả thế giới sau một trận mưa lớn đều ngọt ngào tươi đẹp cả.

cô đứng trong ánh mặt trời đuổi người một cái, liếm liếm đôi môi khô khốc, lập tức trên môi có mùi rượu.

Lời lầm nhảm:

có cô nào giới thiệu cho tui vài bộ np không??

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 68: Xinh đẹp là một trong vũ khí của đàn bà

Edit: Miêu

Rượu?

cô không có uống rượu, tại sao trên môi có mùi rượu?

Bùi Vân Kinh lại liếm liếm môi, hơi chua sót, tựa hồ là rượu, lại không xác định được.

Dù sao, cô đúng là không có nghiên cứu gì về rượu.

Cốc, cốc, cốc!

Cửa phòng bị người khác nhẹ nhàng gõ.

“Tiểu thư!” âm thanh quân gia Chu từ ngoài cửa truyền vào “Giữa trưa con còn muốn về Tạ vườn ăn cơm thì hiện tại nên rời giường rồi!”

“Con rửa mặt chải đầu rồi lập tức xuống lầu ngay.”

Bất chấp không nghĩ đến mùi rượu trên môi nữa, Bùi Vân Kinh bước nhanh vào toilet cầm bàn chải đánh răng không chỉ định vừa cầm điện thoại di động gọi cho Triệu Nhã.

“Lily, tôi là Vân Kinh, có thể vài phút nữa đến nhà tôi hay không?”

Đầu điện thoại bên kia, Lily cười sang sảng

“Xinh đẹp là một trong những vũ khí của đàn bà, có khả năng chinh phục cả thiên hạ cũng có thể giết người vô hình, có phải hay không? nói đi, lần này cô lại muốn tạo hình cái gì?”

Bùi Vân Kinh giương lên khoe môi “Tôi muốn đi tham gia một yến hội của gia đình, có trường bối tham gia muốn ăn mặc dễ thương một chút.”

Sau khi bị Đường Mặc Trầm đuổi ra khỏi Đường cung, cô cùng Đường lão gia chỉ gặp một lần trong tiệc sinh nhật rồi bị ông ngoại áp giải đi.

Lúc ấy, cô còn đang cùng Đường Mặc Trầm mâu thuẫn, quần áo lố lằng không nói, tóc còn dùng keo xịt tóc màu sắc rực rỡ giống như con gà tây.
trên yến hội, còn có ý trước mặt Đường Mặc Trầm hút thuốc.

Hai người trên yến hội âm ỉ cãi nhau một trận, cô bị Đường Mặc Trầm đuổi ra khỏi khách sạn hại mọi người tan rã trong không vui.

Trở lại lần đầu gặp mọi người Đường gia, Bùi Vân Kinh hy vọng có thể phá vỡ ấn tượng như lúc ban đầu được.

“Hiểu được!”

Lily cười, đáp lại.

....

....

một giờ sau, xe đứng trước Tạ vườn.

Bùi Vân Kinh đang cầm hộp quà mà quân gia Chu chuẩn bị xuống xe, quân gia vội vàng chạy đến.

“Tiểu thư, nếu không, Con chờ một chút? Thiếu gia phòng chừng nửa giờ nữa mới ra.”

Đường lão gia chỉ có một mình Đường Mặc Trầm, anh em họ không thiếu còn có một đứa con nuôi, cho dù so ra kém hơn Đường Mặc Trầm quyền cao chức trọng, ở Long Thành cũng đều là nhân vật tương đương, lúc này chỉ sợ cũng đã ở đây.

Lần trước bởi vì cô hủy đi lễ mừng thọ Đường lão gia, quân gia sợ cô sau khi đi vào bị mắng chửi vì vậy khuyên cô chờ Đường Mặc Trầm đi vào cùng.
“không cần, con đi vào trước.”

Đôi cha con Đường gia này tính nết tương tự nhau, trong ngày thường đều cường thế quen rồi, vạn nhất bởi vì cô nổi lên va chạm, ngược lại là lỗi của cô.

Bùi Vân Kinh đi vào trước bởi lão gia tử, dĩ nhiên lão nhân vui vẻ cũng cho Đường Mặc Trầm một ít mặt mũi.

“Con cũng biết tính tình của họ đến lúc đó chẳng may bọn họ nói cái gì, con đừng để trong lòng!”

Quân gia bắt đầu đi, dặn dò cô một tiếng, lui sang một bên.

Như vậy, hẳn là không có tư cách đi vào yến hội.

Hướng quần gia gật đầu, Bùi Vân Kinh cất bước tiến lên hành lang Tạ vườn.

Lập tức liền có nhân viên mặc sườn xám tiến lên tiếp đãi, hỏi cô có đặt bàn trước hay không, Bùi Vân Kinh nói ra Đường gia, đối phương lập tức ra về tôn kính đưa cô ra sau biệt viện.

Còn chưa đến nơi mơ hồ đã nghe được tiếng nói cười bên trong còn có tiếng đàn sáo đã vang vọng.

Bùi Vân Kinh sửa soạn lại quần áo, cất bước đi vào cửa.

Phía nam sân khấu đang diễn ra vỡ kinh điển một lát <đoạn câu>.

Phía bắc sân khấu, Đường lão gia mặc đồ vân hạc trắng ở ghế chủ vị ngồi nghiêm chỉnh, tay phải còn đang để trên tay vịn nhẹ nhàng gõ lên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đuổi người không đến phiên người

Edit: Miêu

Phía đông đang ngồi là cô em chồng của Đường Mặc Trầm và vợ chồng Đường Tử Sương cùng với hai người con trai của bọn họ, phía tây ngồi vị trí đầu tiên để cho Đường Mặc Trầm, ngồi bên cạnh Đường lão gia là hai người bạn thân và con nuôi là Đồng Tử Xuyên và vợ của hắn là Liễu Nhân.

Còn về phía tiểu bối đang ở bên ngoài đang hô phong hoán vũ, ăn chơi trác táng, ở chỗ này cũng ngồi ở phía sau tiểu viên trên cái băng.

Chỗ tuồng đang diễn ra cao trào, Bùi Vân Kinh không dám quấy rầy lão nhân gia liền quay ra ngồi cùng với mọi người.

Vẫn liên tục chờ diễn hát xong, lão gia từ vỗ tay hoan nghênh, liền thưởng cho diễn viên tuồng, cô thấy vẫn liên cười bước đến.

Mặt trời chiếu trên sân nhà vừa vắn chiếu trên người cô.

Làm thay đổi màu của sườn xám, váy có một tầng sa mỏng bên ngoài, điểm xuyên là một cảnh đào bốn phía tản ra cánh hoa tinh xảo lại tao nhã không mất đi trang trọng.

Tóc dài sau ót buộc thành một cái cuộn nhỏ trên đầu, trên mặt không có trang điểm gì chỉ có một ít son môi màu hồng nhẹ.

Như vậy xuất sắc nhưng không mất đi phần nhu thuận, đúng là mẫu người mà lão nhân gia thích.

Đột nhiên xuất hiện một người như vậy làm cho tất cả mọi người ngẩn ra, một lát mới có người nhận ra cô là Bùi Vân Kinh thì trên mặt lộ ra mấy phản kinh ngạc.

cô nương không phải bị Đường Mặc Trầm đuổi đi rồi sao?

không để ý đến ánh mắt của mọi người, Bùi Vân Kinh bước đến trước liền quy củ chào ông cụ.

“Gia gia, tuổi thọ an khang.”

“cô là con nha đầu kia!” Vợ của Đồng Tử Xuyên là Liễu Nhân là người đứng lên đầu tiên, “Trong lần sinh thần trước của gia gia bị cô quấy đến tan rã không vui, lúc này cô còn có mặt mũi nào ở đây, còn không cút ra ngoài đi?”

Bùi Vân Kinh cúi xuống liền đứng tại chỗ, ngữ khí có chút suy yếu “Lúc này là Vân Kinh hướng đến gia gia nhận tội, nếu gia gia không muốn Bùi Vân Kinh đến đây thì cháu liền rời đi vậy!”

một câu nghe giống như bình thường nhưng trên là đang ám chỉ Liễu Nhân vượt qua hạn vi của mình.

cô đang cùng gia gia nói chuyện, thế nào có một nàng dâu có tư cách gì nhảy vào nói chuyện chứ!

Bên cạnh có bác của Đường Mặc Trầm là Đường Tử Sương, lập tức bình tĩnh mở miệng: “Cha còn chưa lên tiếng vì cái gì mà cô là con dâu đã lên tiếng chen miệng rồi? Đó là đuổi người, nếu đuổi thì là người Đường gia đuổi cũng không đến phiên của con dâu!”

Đồng Tử Xuyên bất quá chỉ là một người con nuôi, bởi vì Đường Mặc Trầm không thường trở về nhà, mà ở trước mặt lão tử lấy lòng mà có mục đích như thế nào thì mọi người liền hiểu.

Là một người khác họ mà muốn chiếm tiện nghi của Đường gia, Đường Tử Sương sớm đã không nhìn thấy thuận mắt.

Chỉ là ngày thường Đồng Tử Xuyên cẩn thận không tìm thấy sơ hở, hôm nay Liễu Nhân ở chỗ này gây ra lỗi tự nhiên Đường Tử Sương không bỏ qua cơ hội này.

Rắc!

Có một tiếng vang nhỏ.

Đường lão gia liền buông chén trà trong tay xuống rồi chậm chậm mở miệng.

“Lỗi phải cái gì, ồn ào làm chi là tôi gọi Vân Kinh đến đây!”

Mọi người xung quanh lập tức câm như hến.

Liễu Nhân nghĩ cách để nịnh bợ nhưng vẫn bị Đường Tử Sương mắng cho, cảm thấy không được trên mặt liền tươi cười.

“Liễu Nhân không hiểu chuyện, xin cha nuôi đừng tức giận ạ!”

“Gia gia!” Bùi Vân Kinh đi lên khiến cho Liễu Nhân bị nể thì tâm tính của cô liền tốt, lúc này trong tay cô đang cầm hộp quà mở ra “Biết gia gia thích đồ cô, đây là chú nhỏ liền cố ý giúp ông chọn một cặp bạch ngọc trái hồ đào, người xem thử có được không?”

cô cẩn thận mở hộp trong đó liền xuất hiện cặp bạch ngọc trái hồ đào, trước mắt mọi người.

Chất ngọc sáng, óng ánh chạm trổ vô cùng tinh xảo, trải qua thời gian cùng năm tháng vẫn giữ nguyên được chất ngọc.

Bùi Vân Kinh cố ý đứng ở sân tặng quà để ánh sáng của bạch ngọc trái hồ đào chiếu lên, bốn phía đều có một luồng ánh sáng chứng minh được không phải là phẩm vật.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Tay bé nhỏ tát bóp bóp

Edit: Miêu

Đường gia tất nhiên không thiếu những thứ tốt, bất quá con trai có lòng tặng ông như vậy người làm cha tất nhiên cũng cảm thấy vui mừng.

Đường lão gia gật gật đầu “Ừ, khó có được con trai có lòng như vậy!”

Bùi Vân Kinh cười đi đến, đem bạch ngọc hình trái hồ đào đưa đến cái bàn cạnh ông “Ở thời xa xưa, trái hồ đào tượng trưng cho may mắn, nhà nào có được mọi việc đều được như mong muốn, chú nhỏ hy vọng Đường gia vĩnh viễn hòa thuận từ trên xuống dưới.”

Đồng Tử Xuyên cùng Đường Tử Sương vừa mới xung đột, cô nói một câu kia giống như là người hiểu chuyện.

Đường lão gia quả nhiên cảm thấy cao hứng, cười ha ha “Nha đầu đúng thật là cái gì người cũng dám nói!”

“Còn không phải là gia gia dạy dỗ tốt sao?” Đem hộp giấu bỏ lên trên bàn, Bùi Vân Kinh bước đến đỡ bả vai gia gia, nói: “Ghé ngồi cứng như thế mà ngồi xem diễn lâu như vậy chỉ sợ thất lung của gia gia đã cứng lại rồi, để con giúp người xoa bóp bả vai.”

Tạ vườn này là sản nghiệp của Đồng Tử Xuyên, di sản này khẳng định là hần ta an bài. Bùi Vân Kinh nói một câu không lộ mấy may cũng là đang chỉ trích Đồng Tử Xuyên an bài không chu đáo.

Đường Mặc Trầm luôn không cần nịnh bợ nên cũng lười để ý, nhưng cô sẽ không để người khác ăn chặn của chú nhỏ nhà mình đâu.

Đồng Tử Xuyên cũng nghe được nhưng không tiện phản bác lại, dù sao người ta cũng không nói rõ chính hần chủ động nhảy ra cùng người cháu này phân cao thấp, ngược lại bây giờ lại mất mặt mũi như thế này.

Đường lão gia cảm nhận được tất cả nhưng trên mặt chỉ cười nhẹ.

Đồng Tử Xuyên liếc xéo Bùi Văn Kinh, âm thầm cắn răng “Lại nói, tôi cũng tặng quà cha nuôi để mừng thọ, Liễu Nhân còn không cho người đem đồ lại đây.”

“Đừng, đừng vậy... Đem đồ vật tặng cha nuôi lại đây, để ông nhìn thử xem!” Liễu Nhân lập tức lấy lại tinh thần tỉnh táo “Cha nuôi, cha không biết chứ, vì thứ này là Tử Xuyên đã đi đến Tây Bắc vài chuyến để tìm về đây, bỏ ra nhiều tiền không nói còn cùng chủ nhân của vật này thuyết phục lắm người ta mới bán cho.”

Bùi Văn Kinh âm thầm bĩu môi.

cô vừa mới đưa một đôi bạch ngọc trái hồ đào thì đối phương liền mang lễ vật mấy triệu lỗi thời ra đây không phải là cố ý đem lễ vật của chú nhỏ kinh thường sao?

cô ngược lại muốn nhìn thử một chút xem đối phương chuẩn bị lễ vật gì mà ghê gớm như vậy.

Thời gian trôi qua không lâu, vài người bồi bàn đem một cái lại đây.

Bùi Văn Kinh mắt lạnh nhìn sang trong lòng liền giật mình.

Cái ghế kia tính chất âm thầm, mặt trên có hoa văn màu đen huyền, lưng ghế cùng tay vịn đều khắc hoa văn với đường vân tinh xảo, rõ ràng là vật quý giá là ghế tựa tiểu diệp bằng cây tử đàn.

“Cha nuôi, người nhìn thử đi!” Đồng Tử Xuyên đi tới trước nhẹ nhàng đỡ lấy lưng ghế tựa “Đây là ghế tựa bằng cây tiểu diệp tử đàn ở thời Minh triều, vừa vận cùng cái bàn bằng cây tiểu diệp tử đàn là một bộ!”

“A!” Bên cạnh có một vị bằng hữu của Đường lão gia kích động đứng lên “Ghế tựa thời Minh triều được bảo tồn tốt như vậy, đây là vật quý hiếm có!”

Đồng Tử Xuyên trong lòng đắc ý, cười đến vẻ mặt sáng rỡ “Bởi vì cha nuôi thích.”

“Đừng vậy, Tử Xuyên nhà chúng ta chính là như vậy, người ta không chịu bán, anh ấy không chỉ đi một lần cầu người ta bán. Mà anh ấy dùng nhiều cách như từ thuyết phục đến cứng rắn để người ta bán cho, đúng là thật vất vả mới mua về được!”

Hai vợ chồng kẻ tung người hứng a dua với nhau, Đường Tử Suông đứng một bên cũng bĩu môi lại không nói một lời nào dù sao người ta cũng đang đứng kia.

cô biết lão tử kia luôn thích mấy thứ này, Đồng Tử Xuyên nhất định lấy được khiến cho gia gia vui vẻ, ông đã hưng hăng liếc trừng một cái với hai đứa con trai mình – tặng lễ được rồi làm gì phải tốn kém tiền như vậy.

Minh triều gỗ tiểu diệp tử đàn?

Bùi Văn Kinh đi tới trước, nhìn kỹ một chút cái ghế kia, đứng lên rồi cười lạnh một tiếng.

“Chú Đồng cái ghế giả mà làm như thật vậy mà chú không coi kỹ sao? Đúng là hết chỗ nói!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Không khí tỏa mùi thuốc súng

Edit: Miêu

Cũng chỉ là con nuôi, còn muốn tranh tài sản với người đàn ông cô, vậy phải bước qua cửa ải Bùi Văn Kinh cô.

Nghe Bùi Văn Kinh nói cái ghế này là giả, vợ chồng Đồng Tây Xuyên mặt lập tức biến sắc.

Lúc này, con nhóc này bói móc thì không nói, giờ lại ngênh ngang nghi ngờ cái ghế mà biết hán ta tốn biết bao nhiêu tiền mới đem về.

Chẳng phải là động thủ trên đầu thái tử?

Đồng Tây Xuyên sao để cho con nhóc hỉ mũi chưa sạch làm như vậy được chứ!

“Văn Kinh, lời nói không thể nói lung tung được!”

Đồng Tây Xuyên đề tức giận xuống, lời nói lộ ra sắc bén.

Liễu Nhân cũng nói thêm vào, giọng điệu không tốt: “một con nhóc mà ở chỗ này cũng dám mở miệng?”

Mọi người xung quanh xem náo nhiệt, không mở miệng.

“Các người đừng dọa sợ đứa nhỏ!”

Đường Tử Surong đứng dậy, nói: “Vân Kinh à, con nói thử, tại sao các ghế này tại sao là giả?”

Bùi Vân Kinh cười lên, vẻ mặt nhu thuận: “Nếu chú đã hỏi con thì cũng không khách khí nữa!”

Hừ!

Đường Tử Surong muốn đem cô sử dụng như vũ khí, thì cô cũng thuận tiện có cái cớ vậy.

Quả nhiên, vừa nghe cô bé nói lời này, ánh mắt vợ chồng Đồng Tây Xuyên đều nhìn về phía Đường Tử Surong, một con nhóc tại sao lại có lá gan lớn như vậy, việc này tám phần là Đường Tử Surong sai khiến.

Cảm giác trong không khí có mùi thuốc súng, Bùi Vân Kinh vẫn là bộ dáng ngây thơ trước đây.

“Chú Đồng có biết nơi trồng cây tiểu diệp tử đàn ở đâu không?”

Đồng Tây Xuyên khinh thường nói: “Chủ yếu trồng ở đồng nam á, nước ta ở nam á, dọc duyên hải cũng có trồng nhưng số lượng không nhiều lắm. Gỗ từ đàn năm năm mới có một vòng tuổi, mấy trăm năm mới thành một cây lớn, độ cứng vì vậy mà đứng đầu. Bởi vậy, có xưng danh ‘Đế vương chỉ mộc’.”

“không sai!” Bùi Vân Kinh gật đầu một cái, “Chú Đồng có thể nói qua đạo lý ‘mười đàn cửu không’.”

“Ta đương nhiên biết, lại vật liệu này sinh trưởng ở bên ngoài, làm giả cực nhỏ, rất nhiều bó củi nhìn qua thô to mở ra tất cả đều rỗng ruột, thuyết ‘mười đàn cửu không’ bởi vậy mới quý trọng.”

Trước khi đến đây, vì muốn đứng trước mặt ông cụ khoe khoang nên Đồng Tây Xuyên đã tìm hiểu kỹ càng nên lúc này trả lời trôi chảy.

“Chú Đồng nếu đã biết qua thì cũng nên biết vật liệu này rất ít có lớn, đường kính lớn nhất cũng chỉ là 20 cm.” Bùi Vân Kinh vươn ngón tay ra đỡ lấy lưng ghế, nhìn trên chỗ khắc hoa, nói: “Nhưng mà cái ghế này, nhìn chỗ chạm khắc độ rộng khoảng chừng 30 cm, tính luôn hao tổn thì ít nhất cũng hơn 40 cm. Như vậy, gỗ như vậy trên thế gian này ít có, nếu đây là gỗ từ đàn, thì chỗ khắc hoa này cũng là 500 vạn mà sao chú mua nguyên cái này có mấy triệu được?”

Mẹ của Bùi Vân Kinh – La Yên, bà ấy học lịch sử cùng khảo cổ, cô từ nhỏ đi theo mẹ nên mưa dầm thấm lâu, lúc này cũng rõ như bàn tay.

“Chuyện này...”

Xem như cô nàng nói được đạo lý rõ ràng, có căn có cứ, Đồng Tây Xuyên có chút chột dạ.

hắn ta bắt quá chỉ là thương nhân, cái hiểu cái không, mới vừa rồi những kiến thức kia đều là học trên lý thuyết.

Lúc ấy nghe người trung gian nói ba hoa chích chòe, hắn ta chỉ nghĩ đến đồ Đường lão gia vui vẻ, căn bản không nghĩ đến thế nhưng bị người lừa bịp. (không phải người trong ngành còn ba hoa chích chòe nên mua hàng giả.)

Chỉ là loại chuyện này bị một con nhóc vạch trần, Đồng Tây Xuyên như thế nào cũng không cam tâm?

“Nếu Bùi Vân Kinh nói là giả, không bằng ta đem nó đi bỏ củi vậy!” Đồng Tây Xuyên nhấc tay một cái, nói: “Người đâu, lấy búa đến đây!”

Liễu Nhân bắt lấy cánh tay của chồng, đôi mắt quả hạnh gắt gao nhìn thẳng Bùi Vân Kinh.

“Muốn biết thật hay giả, nếu nó là thật... Bùi Vân Kinh, cô đền nổi không?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Cô ấy không phải là con gái mà là đàn bà!

Edit: Miêu

Hai vợ chồng phu xướng phụ tùy, chính muốn ép cô lùi bước.

một con nha đầu bị Đường Mặc Trầm đuổi ra khỏi Đường gia, cho dù là cháu gái La gia cũng tuyệt đối không có khả năng dám đánh cuộc mấy triệu như vậy?

Chỉ cần con nhóc đó lùi bước, bọn họ sẽ khẳng khái cái ghế này là thật, mặt mũi tự nhiên sẽ không mất.

“Nếu cô ấy không bồi thường được, thì tôi đền!”

Nghe được câu nói kia, khoe môi Bùi Văn Khinh gọi lên, xoay người nghênh đón thân mật bắt lấy cánh tay Đường Mặc Trầm.

“Chú nhỏ, anh đến rồi!”

Dưới ánh mặt trời, trên mặt người con gái như hoa nở rộ, làn da cô trong suốt như ngọc, đôi môi phớt hồng, đỏ thắm, sắc đẹp thanh thuần mà mê hoặc.

Hầu kết Đường Mặc Trầm giật giật, đôi mắt anh đen như mực rời khỏi mặt cô, rồi dừng trên khuôn mặt Đồng Tây Xuyên.

“Lỗi nặng gì mà sao phải dùng búa!”

Cánh tay nâng lên đem Bùi Văn Khinh vào lòng, ôm cô bảo vệ.

Đường Mặc Trầm nâng chân, một cước đem cái ghế mấy triệu của Đồng Tây Xuyên, bay ra ngoài đụng đến ở cột đá.

Răng rắc một tiếng, vỡ thành vài mảnh.

Trong đó, một mảnh văng, bay lên không trung. Đường Mặc Trầm hơi nâng tay phải lên giống như lấy đồ trong túi cầm vào lòng bàn tay, đưa đến mũi người người, chán ghét vứt bỏ xuống đất.

“Hạ đẳng nhất tùng mộc!”

Bùi Văn Khinh cười khẩy.

nói về lời nói độc miệng thì chú nhỏ nhà mình đây mình.

Ở nơi này nói đến đầu gối chính là đang mắng chửi Đồng Tây Xuyên. Vừa vặn đây là làm mất mặt hán ta, chú nhỏ cũng chính là đang giẫm đạp thể diện hán.

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nháy nháy mắt hướng anh cười xấu xa một cái rồi nghiêng mắt về Đồng Tây Xuyên.

Lúc này, vợ chồng Đồng Tây Xuyên theo một cước của Đường Mặc Trầm tâm liền như nát bét.

Mấy triệu trong nháy mắt hóa thành gỗ vụn đầy trên mặt đất. Mà lão gia tử còn đang ở đây, hai người trong tâm đang như nhói.

“Cha nuôi, thực xin lỗi, con thật là không biết!”

“Đúng vậy, cha nuôi, cha đừng nóng giận, chúng con chỉ là có lòng tốt, chỉ là... thật không hiểu biết!”

.....

“Đồ vật này là giả, nhưng tấm lòng con là thật, chấp nhận tâm ý của con!” Đường lão gia thân nhiên hướng hai người khoát tay chặn lại: “Khách khứa đều đến đông đủ, khai tiệc đi!”

“A, đúng... ăn cơm!” Đồng Tây Xuyên vội vàng hướng cấp dưới vẫy vẫy tay lên: “Chuẩn bị tiệc rượu.”

“Cha nuôi, con chờ cha đến!” Liễu Nhân đến gần.

Quần áo của cô nơi bả vai và hai bên xương quai xanh có một lớp sa mỏng, như ẩn như hiện ở dưới. trên áo có thêu đóa hoa vừa vặn dừng trên chỗ xương quai xanh – vị trí mà đêm hôm qua anh hôn.

Eo cô có độ cong vừa phải khiến bàn tay của anh lưu luyến tiếc buông ra...

Ngón tay của người đàn ông hơi buộc chặt, thân hình cô gái trong lòng ngày càng áp vào trên người anh.

Quần áo mỏng manh không cách được nhiệt độ nóng bỏng này, cảm giác được ngực người đàn ông kiên cố chèn ép khiến khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hồng hào.

“Ông ơi, để con đỡ ông!”

Từ trong lòng anh rời đi, cô nhanh chóng đi đến trước, đoạt lấy cánh tay Đường lão gia tử đỡ lấy: “Ông đi chậm một chút!”

Người trong lòng đã rời đi, Đường Mặc Trầm cảm thấy trống rỗng.

Xoay người đi theo đằng sau nhưng ánh mắt anh tự nhiên luôn theo dõi bóng lưng của cô.

Theo bước đi nhẹ nhàng làm lộ ra chiếc cổ trắng nõn nà.

Em ấy không phải là con nhóc mà đã là đàn bà rồi!

Mọi người tiến lên phía trước ánh nguyệt sánh, Đường lão gia tử ngồi trên ghế chủ vị, bàn tay nhẹ nhàng vỗ chỗ trống bên cạnh.

“Vân Khanh, con ngồi chỗ này!”

“Dạ, ông!”

Theo đạo lý, Bùi Vân Khanh cũng là người vai dưới, sao có thể ngồi cùng bàn với mọi người nhưng lão gia tử đã tiếng, ai dám phản đối?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Hai người đồng thời ngã trên giường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Edit: Miêu

Đường Mặc Trầm cũng tự nhiên ngồi kế bên với cô, rồi mọi người cũng tự mình ngồi vào chỗ.

Rượu và thức ăn bày lên bàn tiệc, Đồng Tây Xuyên chính mình tiếp nhận chai rượu rót cho mọi người, nỗ lực muốn lấy lại vài phần mặt mũi.

“Cha nuôi, đây là Liễu Nhân cố ý lấy từ phùng rượu mang theo mấy bình lâu năm và vài hũ rượu nữ nhi hồng hai mươi năm, để tặng cho cha nuôi! Bộ trưởng, tôi cũng rót cho cậu!”

Rót rượu cho Đường Mặc Trầm xong, Đồng Tây Xuyên cười: “Hôm nay may mà Vân Khanh biết phân biệt hàng nên chú nên cảm ơn thật tốt, đến đây... Chú tự mình cũng rót cho con một ly!”

Đường Mặc Trầm gờ cánh tay lên: “Em ấy còn nhỏ, không thể uống.”

“đã lên lên đại học rồi, sao còn nhỏ được, nói rượu này có hai mươi độ, không có gì đáng ngại cả! Đây không phải là nghi lễ gì cả, chỉ cần vui vẻ là được!”

Đồng Tây Xuyên miệng cười, rót cho Bùi Vân Khanh ly rượu.

“Đến đây!” Liễu Nhân là người đầu tiên gờ ly lên: “Chúng ta cùng nhau kính cha nuôi một ly, chúc cha nuôi thân thể khỏe mạnh.”

Ly này không thể không uống, Bùi Vân Khanh cùng đem ly rượu nâng lên, đưa lên môi nhấp nhẹ hai cái.

Rượu ủ hai mươi mấy năm, trải qua nhiều năm lên men, tinh khiết, thơm và nồng, một ngụm làm cho cổ họng của cô cay xè nên không không chế được ho khan.

“Chậm một chút!”

Đường Mặc Trầm cau mày, giúp cô vỗ vỗ phía sau lưng, đem cái ly trên tay Bùi Vân Khanh lấy đi.

“Ha...” Đường lão gia tử bật cười: “Rượu này không thể uống một lần, phải từ từ uống mới được, mau đem thức ăn lên.”

“Cám ơn, ông ạ!” Bùi Vân Khanh cười, cầm đĩa lên.

Cánh tay trái Đường Mặc Trầm khoác lên lưng ghế cô, tay phải cầm cái ly, liếc mắt quét đến dấu môi son hồng nhạt để lại trên ly.

Nhìn thử xung quanh, đối với dấu son trên ly thì đưa đến miệng nhấp nhẹ thưởng thức.

Bùi Văn Khanh thức dậy trễ, buổi sáng không ăn, lúc này đói nên có khẩu vị thật tốt.

Nhìn trên bàn, có bánh tổng tử (*) làm cho cô cũng thèm ăn, cũng gấp một miếng đến chén vừa cắn một cái, chợt nghe phía sau người đàn ông mở miệng.

“Cho anh ném một chút!”

Bùi Văn Khanh nâng tay đem bánh tổng tử đưa qua, đột nhiên ý thức có gì không đúng đang chuẩn bị rút về, để gấp miếng khác cho anh.

Người đàn ông ngo qua chỗ miếng bánh vừa rồi cô ăn.

Nhìn xem trong tay thiếu một miếng bánh tổng tử, Bùi Văn Khanh âm thầm cười cười, rút tay lại rồi đưa đến miệng.

Chú ấy cũng không chê mình đã từng cắn qua, thì mình đương nhiên càng không ghét bỏ anh cắn.

trên miếng bánh tổng tử còn nhân nhặt mùi rượu.

Làm cô kìm lòng không được, nhớ lại giấc mộng kia.

Nụ hôn kia quá mức chân thật, bây giờ nhớ lại làm cho mình mặt đỏ xấu hổ, tim đập dồn dập.

không biết cái thời điểm kia, chú nhỏ là hôn cô thật không!

cô còn đang cầm bánh tổng tử ngăn người, ánh sáng bên người tối lại, một người tiến đến bên cạnh cô.

Bùi Văn Khanh nghiêng mặt nghi hoặc, chỉ thấy chủ nhỏ nhà mình là người không thích đồ ngọt, nhất là lại bánh dính như thế này mà lại cắn bánh tổng tử của mình.

cô nghi ngờ, nhìn thử bánh tổng tử, bất quá chỉ là bánh tổng tử mút táo. Vậy mà anh lại thích ăn?

một bàn vừa ăn vừa nói chuyện, vài người gấp cho ông cụ và kính rượu Đường Mặc Trầm. anh lấy bánh tổng tử làm đồ nhắm rượu, dĩ nhiên coi như một món ăn nhắm rượu.

Đường lão gia liếc con trai trong tay cầm ly rượu: “Văn Khanh, rượu này hơi nặng. Con đỡ chú nhỏ đến phòng khách nghỉ ngơi một lát.”

Bùi Văn Khanh khẽ đáp một tiếng, đỡ lấy cánh tay Đường Mặc Trầm, đưa anh phòng khách đối diện.

Cảm giác say ập đến, bước chân của anh hơi loạn mà thân hình cô mảnh khảnh, làm sao chịu đựng được người đàn ông cao lớn chứ. Giày cao gót nhao lên một cái, hai người đồng thời ngã ở trên giường lớn.

(*): bánh tổng tử đây các nàng ạ, tại mình không biết giải thích như thế nào

Nguồn: Zingnews

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Giống như nơi nào đó có rượu ngon, chờ hấn uống

Edit: Miêu

Bùi Văn Khanh vốn dĩ chỉ đỡ một bên cánh tay, nên thời điểm ngã xuống theo bản năng muốn bắt lại cánh tay anh nên Đường Mặc Trầm cũng bị cô làm mất cân bằng.

Đường Mặc Trầm đã có phần say nhưng nhiều năm huấn luyện nên làm theo bản năng, ngã xuống dùng cánh tay trái chống đỡ lại, cách mặt cô còn mấy centimet thì dừng lại, không có trực tiếp đè lên người.

Mặc dù như thế, thân thể hai người đã dán lại một chỗ, hai chân anh để ở giữa hai chân cô.

Thân thể vừa vặn phù hợp, tư thế kia thật sự quá mức mập mờ.

Trái tim thật khẩn trương, mặt Bùi Văn Khanh đỏ bừng.

“anh không có việc gì chứ?”

Người đàn ông không nói chuyện, chỉ là nửa híp mắt. Trong ngày thường, trong con người giống như thâm cốc u đàm, ánh mắt khó hiểu, không phân biệt được.

Giờ phút này, đôi mắt đen như mực đang nóng rực mà nhìn chăm chú vào mặt của cô.

Ánh mắt kia quá mức suồng sã, chỉ đem Bùi Văn Khanh nhìn đến đáy lòng chột dạ.

cô buông mi xuống không dám đối mắt, giờ bàn tay muốn đẩy anh ra, lòng bàn tay mới dừng trên bờ vai anh thì cảm đã bị ngón tay anh bắt lấy.

Ngón tay như tồn tại nhiệt độ nóng bỏng, nháy mắt nóng đến chiếu thẳng lòng cô.

Bùi Văn Khanh kinh sợ, ngước mắt.

“Chú...”

Vừa mở miệng, đã bị anh đánh gãy.

“Kêu tên!”

“Tên?”

“Trầm Mặc?”

Tâm trạng rối ren, khẩn trương nên âm thanh cô cũng có chút ách ách, không giống như ngày thường trong trẻo, ngược lại có cảm giác treu ghẹo.

Thời điểm kêu tên anh, với cánh môi phẩn nộn ngay tại trước mắt, như cánh hoa chậm rãi tách ra.

Đáy lòng kiềm chế phản dao động kia đã lâu, giờ phút này đã lên đến đỉnh điểm. không ngờ chỉ vài phần say đã đem những thứ trần tình đều đốt thành tro bụi.

anh cúi đầu xuống, ngậm lấy môi cô.

Từ nhỏ đến lớn, dâng hiến cuộc đời cho quân đội. Trước khi gặp Bùi Văn Khinh, Đường Mặc Trầm không nghĩ đến vị trí phụ nữ trong đời mình.

Tự nhiên cũng chưa nói đến cái gì là kỹ xảo, chẳng qua là tuân theo bản năng, bá đạo ép hôn thôi.

Chú nhỏ, đang hôn mình?

Chú nhỏ, đang hôn mình!

Tất cả tới quá nhanh, quá đột ngột, Bùi Văn Khinh trong nháy mắt, đầu óc chập mạch.

Còn chưa kịp suy nghĩ cái gì, mình nên phản ứng như thế nào, người đàn ông bắt mãi với môi cô, dĩ nhiên, tự động nhếch lên làm cô khẽ cong, tập làm quen với xâm nhập cường thế.

Cảm giác cái lưỡi mềm mại cùng ngọt ngào, anh hôn ngày càng cuồng dã giống như tướng quân đắc thắng, tận tình hưởng thụ cảm giác chiến thắng.

Hôn, khẽ cắn, thăm dò...

anh không do dự, cũng không bỏ qua bất kỳ một nơi mềm mại nào. Thẳng đến khi gặp phải nơi dục người nhất, lập tức như nhặt được bảo bối, tham lam dầy dụa.

Bùi Văn Khinh chưa bao giờ biết, một nụ hôn sẽ kích thích như thế.

Lúc người đàn ông đang dầy dụa, trong nháy mắt tựa hồ có pháo hoa trong đầu bắn ra, ánh sáng rực rỡ, cô kim lòng không được ở dưới thân anh run rẩy, người cứng nhắc trở nên mềm mại giống như đầm xuân thủy.

một lúc sau.

Môi nam nhân trên môi cô dôi đi, dùng trên cảm mềm mại nhẹ nhàng cắn một cái, dùng ở trên xương quai xanh lưu luyến thật lâu.

Giống như nơi đó tồn tại hồ rượu ngon, chờ anh uống.

Thẳng đến khi đem quần lụa mỏng theo hoa đào của cô, hôn ướt nhẹp.

Ngón tay anh sớm theo cô dôi đi, dùng đầu ngón tay thăm dò vẻ đẹp của cô.

Bả vai mảnh khảnh, chỗ eo gầy có thể đụng đến xương cốt, thắt lưng mềm mại giống như không xương.

Đụng tới quần lụa của cô, cảm nhận được đầu gối hơi lạnh. anh dùng ngón tay mình, tiến vào vấy lết.

Cho dù sống hai đời, cô chưa từng có kinh nghiệm nam nữ vẫn giống như lính mới, một chút kích thích cũng dễ dễ cho cô bị lạc, huống chi là như thế?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Trên da tựa hồ còn giữ xúc cảm cùng độ ấm của anh

Edít: Miêu

Bùi Văn Khanh giặt mình một chút, theo bản năng kẹp chặt hai đầu gối lại, người liền khàn giọng mở miệng.

“Chú nhỏ, đừng!”

Ban đầu thân thể trải qua khăn trương, nhạy cảm đến đòi mạng. Làm sao anh chịu được trêu chọc như vậy?

Nghe được ba chữ kia, Đường Mặc Trầm động tác lập tức cứng đờ.

Ngước mắt, liếc mắt một cái liền thấy được ánh mắt cô ướt át có chứa một ít nước.

Bộ dáng kia, thật giống như muốn khóc!

cô không muốn?

Cảm giác buồn bực tăng lên, người đàn ông lông mày nhăn lại, nháy mắt cảm giác tỉnh táo hơn phân nửa.

Rút lại bàn tay bị cô kẹp, anh đứng dậy kéo cửa đi ra phòng khách.

“Bộ trưởng!” Hàn Phi chạy đến Ngõ Nguyệt, thấy anh, lập tức bước nhanh đến lại đây:

“Đình nghị viên vừa mới phái người đưa thiệp mời, mời ngài đến thịnh đường ăn cơm.”

“không đi!”

Bước chân Đường Mặc Trầm không ngừng, đi nhanh ra Ngõ Nguyệt.

Giờ phút này, tâm anh trừ bỏ chán chường ra, đó là cảm giác tức giận, nào có tâm tình đi xã giao.

“Bộ trưởng!” Hàn Phi vội vàng đuổi theo “Tôi biết ngài không thích loại xã giao này, nhưng nếu ngài chuẩn bị tham gia tranh cử, loại xã giao này là không thể thiếu được. Gần đây, liên tục vẫn có tin đồn, Diệp bộ trưởng luôn tranh thủ liên tục gặp Đình nghị viên. Nếu ngài không đi, chỉ sợ muốn đẩy vào phe cánh đối thủ, ít nhất ngài cũng đi dò thám thử thật hư cũng được?”

Bên ngoài gió thổi qua, cả người Đường Mặc Trầm cũng bình tĩnh đi rất nhiều.

Nghe Hàn Phi nhắc đến chuyện tranh cử, anh dừng bước.

“Khách khứa có ai?”

“Nghe nói, vài nghị viên quan trọng đều ở đó!”

Đường Mặc Trầm hít một hơi, gật đầu.

“đi thôi!”

Quốc gia làm trọng, không thể bởi vì việc riêng trai gái mà xao lãng chuyện chính sự.

anh không thêm để ý đến cách nhìn của người khác đối với mình, thế nhưng muốn thuận lợi hoàn thành tranh cử thì xã giao không thể không đi được.

“Xe đã ở ngoài cửa, lão gia ở bên kia, tôi đã nói qua.” Hàn Phi nhìn trái phải, nói: “Đúng rồi, có muốn nói với tiểu thư một tiếng không?”

“không cần nói với em ấy!”

Đường Mặc Trầm cũng không quay đầu lại đáp.

Nghe giọng người đàn ông không đúng, Hàn Phi không hỏi nhiều nữa, cất bước đuổi theo phía sau anh.

Hai người một trước một sau đi ra tạ vườn, Đường Mặc Trầm nghiêng người vào chỗ phía sau xe.

Nhớ đến Bùi Văn Khanh “Nước mắt lưng tròng” đáng vẻ muốn khóc, hai quyền nắm chặt.

“anh muốn biết đó là ai?”

anh ngược muốn biết, người cô thích rốt cuộc là ai!

không đầu không đuôi nói một câu, Hàn Phi căn bản không hiểu.

“Bộ trưởng?” Hàn Phi quay sang “Người kia là ai?”

“Bạn trai của tiểu thư ạ.”

Cuối cùng, Đường Mặc Trầm từng chữ từng chữ từ khẽ rằng nói ra.

Chống lại ánh mắt tràn đầy tàn độc, cũng làm tim Hàn Phi rung lên.

Bạn trai Bùi Văn Khinh, không phải không phải là ntt chứ, chẳng lẽ còn người khác?

Đương nhiên, lời này hẳn không dám nói ra.

“Dạ!”

....

....

Bên trong phòng khách.

Bùi Văn Khinh co người lại, ngồi ở trên giường lớn, người còn chưa tỉnh lại.

Miệng lưỡi tê dại, trên môi vẫn còn vương vấn mùi rượu của anh, trên da tựa hồ còn giữ xúc cảm cùng độ ấm Đường Mặc Trầm.

cô cảm thấy như mới vừa xảy ra, như mộng nhưng không quá chân thực.

Chú nhỏ thể nhưng hôn cô, hơn nữa còn hôn sâu như thế.

Ngẫm lại vừa rồi anh ép chặt cô, giống như muốn đem cô ăn luôn, giống như hôn cả thân thể cô. Bùi Văn Khinh lại đỏ mặt tim đập nhanh.

Chẳng lẽ, anh cũng thích cô sao?

không!

không có khả năng như vậy.

Chú nhỏ tồn tại như một vị thần, làm sao có thể thích cô chứ.

Nhưng mà, nếu không thích mình, tại sao anh phải hôn mình.

Vậy tại sao anh phải hôn cô, vì uống rượu nhất thời xúc động?

Lời xàm xí của tui: đoạn "H"ay chưa đến đâu, tui cũng mong ngóng lên, cho mọi người đọc cùng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Hơi thở khoan thai, tươi đẹp mà không yêu

Edit: Miêu

Bùi Văn Khinh ngồi ở trên giường ôm đầu gối, như thế nào cũng nghĩ không rõ ràng.

Ngoài cửa, mơ hồ nghe được tiếng nói chuyện, là Đường Tử Sương hỏi bồi bàn về phòng Đường Mặc Trầm.

Bùi Văn Khinh cả kinh, vội vàng nhảy xuống giường, sửa sang lại giường ngủ, phòng ốc rồi cẩn thận kéo lại váy mình.

Trong thời gian đó, ngoài cửa tiếng bước chân ngày càng gần, sau đó từ cửa phòng nghe được tiếng gõ cửa.

Hít vào một cái, cô bước đến, kéo cửa phòng ra.

Ngoài cửa, ngoại trừ Đường Tử Sương còn có một người đẹp yêu kiều.

trên người cô ta đang mặc một chiếc sườn xám, tóc đen, ngũ quan tinh xảo, bên môi luôn nở nụ cười yếu ớt.

cô ta chỉ lẳng lặng chỉ đứng cũng như một bức tranh thủy mặc.

Hơi thở ung dung, xinh đẹp mà không yêu.

“Vân Khanh, mau kêu chú nhỏ ra đây, chú muốn giới thiệu vị bạn bè này.”

Bạn bè?

Tầm mắt Bùi Vân Khanh liếc qua vị mỹ nhân đấy, cảm giác muốn báo hiệu.

“Thực sự là đáng tiếc, chú nhỏ vừa mới đi rồi à?”

“không phải nói là muốn nghỉ ngơi sao, như thế nào lại đi?”

“Bên bộ quốc phòng có chút việc gấp.”

Đường Tử Sương trong mắt lóe lên sự thất vọng: “Tây Phán, thật sự có lỗi rồi.”

Tây Phán?

nói như vậy, vị này là đại tiểu thư Cố gia rồi.

Cố gia cũng là một trong những gia tộc đứng đầu Long Thành, thư hương môn đệ (*), trong nhà đều có con cháu tham gia tham chánh, đều là quan chức vị cao, tập đoàn thương mại cũng trải dài toàn thế giới.

(*): dòng dõi có truyền thống học tập.

Cố gia có một vợ, hai đứa con một trai một gái đều là rồng trong người.

Con trai Cố gia – Cố Đông Nam tuổi trẻ đã tham chánh, bây giờ là thị trưởng thành phố Long Thành. Con gái – Cố Tây Phán, từ nhỏ thì thông minh xuất chúng hơn người, mười sáu tuổi liền ra nước ngoài nhập học ở trường nổi tiếng, bây giờ đang ở nước ngoài học tiến sĩ, nhưng người lại xinh đẹp, lễ độ có thể nói là tài mạo song toàn.

trên mặt Cố Tây Phán ý cười vẫn như cũ không giảm: “Đường bộ trưởng đang bận chuyện, vì nước mà bận ba, việc này sao trách được chứ, đều do mấy bay trễ giờ nếu như tôi đến sớm thì có thể gặp ở bữa tiệc, cũng sẽ không gặp được Đường bộ trưởng.”

Bùi Vân Khanh cảm thấy cười lạnh.

Ngần dậm từ nước ngoài ngồi máy bay trở về tham gia tiệc rượu của Đường gia.

Chỉ sợ vị Cố tiểu thư này nghĩ không giống như lời mình nói!

Bùi Vân Khanh quan sát đối phương, ánh mắt Cố Tây Phán rơi vào tầm mắt ở trên người cô, đem cô đánh giá một lần rồi cười đem tay phải mình ra.

“Nếu như tôi không nhận lầm thì vị này là cháu gái Đường bộ trưởng – Bùi tiểu thư phải không? Tôi là Cố Tây Phán, xin chiếu cố nhiều hơn.”

Bùi Vân Khanh cười yếu ớt, dùng ngữ khí đùa giỡn nói: “Cố tiểu thư quá khen, so với tôi, dĩ nhiên hiểu chú nhỏ hơn?”

Đường Tử Sương lập tức răn dạy: “Vân Khanh, không biết lớn nhỏ!”

“Chú nói quá lời, mọi người đều là người nhà, không cần khách khí.” Cố Tây Phán nắm bàn tay Bùi Vân Khanh, mắt di chuyển, ngữ khí ôn nhu: “Vân Khanh, còn nhỏ, đúng là thời điểm ngây ngô nhất, bản thân tôi cũng thích con bé ngay thẳng như vậy.”

Đáng tiếc, tôi không thích cô!

Bùi Vân Khanh cười đến ngây thơ: “Đúng vậy, tôi cũng thích đi Cố đoan trang, xinh đẹp.”

Di Cố, hai chữ này, cô từ khê răng nói ra, nói rất nghiêm túc.

Di Cố!

Mình có già như vậy sao?

Trong con người xinh đẹp của Cố Tây Phán hiện lên một chút vẻ tức giận không dễ dàng phát hiện.

cô ta cũng là đàn bà thâm sâu, cũng là con gái với nhau nhưng bị con nhỏ nhỏ hơn mình hai mươi tuổi xưng là di Cố, cũng khó tránh cảm thấy khó chịu.

“Vân Khanh, nói gì đó?”

Đường Tử Sương hếch mày lên, trừng Búi Vân Khanh một cái lại nhìn về phía Cố Tây Phán thì mặt mày hớn hờ: “Tây Phán, con nhóc kia không hiểu chuyện, cô cũng đừng so đo với nó!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Đã nghĩ đường đi nước bước nhanh như vậy?

Edit: Miêu

Cố Tây Phán che dấu cảm giác không thoải mái đi, trên mặt vẫn là nụ cười như cũ: “Dựa theo Mặc Trầm, thì Vân Khanh gọi tôi một tiếng dì đây.”

Đường Tử Sương cũng cười: “nói cũng phải đỡ sau này rối loạn bối phận! Em ấy luôn vội vàng, chốc lát nữa tôi gọi điện, xem chú ấy có trở lại ăn cơm chiều hay không!”

“Bộ trưởng luôn bận chuyện, ngàn vạn lần không nên miễn cưỡng.” Cố Tây Phán cười: “Bất quá, Tây Phán nghe nói . . . Kiến trúc Đường cung luôn mạnh mẽ, vẫn có ý muốn đi tham quan một chút, không biết Đường bộ trưởng có tiện hay không?”

Làm gì?

Búi Vân Khanh nhú mày.

Nhanh như vậy đã nghĩ đến từng bước đi như thế nào?

“Có cái bất tiện?” Đường Tử Sương cười nhìn ở trên cánh tay: “Lần khác, tôi đưa đi thăm quan vậy, đích chúng ta quay về đại sảnh dùng trà, ăn bánh đi.”

cô xoay người hướng ngoài cửa, hoàn toàn không thấy trong phòng còn Búi Vân Khanh nữa, ngược lại Cố Tây Phán quay mặt hướng cô cười.

“Vân Khanh, con cũng đi chứ?”

“Được ạ!”

Búi Vân Khanh cười, cũng đi đến đây, ba người quay lại Ánh Nguyệt sảnh, Đường lão gia cũng những khách quan đang uống trà nói chuyện phiếm.

Nhìn thấy mấy người bước vào, Liễu Nhân lập tức đứng yên, cười mời Cố Tây Phán ngồi vào.

Đường Tử Sương cùng mẹ Cố Tây Phán là bạn học, hai người luôn luôn có quan hệ tốt, sớm đã có tâm hợp tác Đường Mặc Trầm với cô ta.

Chỉ là bởi Đường Mặc Trầm rất ít về nhà, trong ngày thường cả ngày bận rộn, cô cũng nói chuyện mấy lần, đối phương đều từ chối.

Lúc này đây, cô ý tìm Cố Tây Phán từ nước ngoài trở về, mượn tết đoàn ngo, sắp đặt hai người gặp mặt.

Hôn nhân xã hội thượng lưu suy xét càng nhiều hơn chính là địa vị gia thế đối phương, suy tính sẽ mang đến cái lợi ích gì cho chính gia đình mình.

Trong mắt mọi người, tiểu thư Cố gia này xuất thân là tài nữ danh môn, không thể nghi ngờ là người được chọn tương xứng với Đường Mặc Trầm nhất.

Chỉ riêng thân phận đối phương là đại tiểu thư Cố gia, đều muốn nịnh bợ hướng chi vị này còn cực kỳ có thể là phu nhân bộ trưởng tương lai.

Vốn dĩ trong phòng liền có vài cái chỗ trống, Cố Tây Phán tùy ý ngồi xuống.

cô thì không!

Chỉ đứng ở nơi đó, lễ độ tiếp khách.

cô không ngồi trừ bỏ Đường lão gia, tất cả mọi người chỉ có thể đứng.

Cứ như vậy, mọi người trong phòng bao vây người cô ta, liền đem Búi Vân Khanh ngồi trong phòng một góc phòng, liếc một cái con gái nhỏ ở phía sau, khóe mắt Cố Tây Phán hiện lên cười lạnh.

Con nhỏ thôi cũng dám ở trước mặt mình hỗn láo, lần này mình xem thử, có cái gì mà thách đấu.

“Vân nha đầu!” Đường lão gia cười, vỗ vỗ bên cạnh: “Đến đây, đến kế bên ông ngồi này!”

“Vâng ạ!”

Bùi Vân Khanh cười đáp lại, ánh mắt nhìn giống như xét qua mặt Cố Tây Phán, nháy mắt cười.

Dù là khách có cao quý thì sao, chỉ có chủ nhà mới có thể có tư cách ngồi thẳng lưng.

Nghiêng người về phía Đường lão gia đang ngồi ở ghế nhỏ lõng lể, cô mở miệng cười: “Di Cố mới đến nơi này, cứ coi như là nhà mình. Di đừng có khách khí như vậy, để cháu đi pha bình trà mới, trà ngâm lâu vào nước đã muốn nguội rồi!”

Ngờ khi chủ nhân dí dỏm, trêu chọc làm cho Cố Tây Phán có chút không thoải mái, cố tình lại khơi ra tật xấu.

Nghiêng người ngồi vào chỗ, Cố Tây Phán hướng mọi người cười: “Hôm nay tiệc của Đường gia, Tây Phán mạo muội đến mong Đường lão gia và các khách nhân không phiền lòng!”

“Làm sao có thể phiền lòng chứ!” Đường Tử Suong cười tiếp lời: “Về sau chúng ta đều là người một nhà!”

trên má Cố Tây Phán ứng đỏ: “anh Đường đừng chọc em nữa!”

Liễu Nhân vội vàng vuốt mông ngựa: “Cái này làm sao nói là chọc? Phóng mắt toàn bộ Long Thành này, ai có thể xứng đôi bộ trưởng nhà chúng ta với Cố tiểu thư chứ, còn có thể là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Tiết lộ thương tích, tàn nhẫn chặn lại

Edit: Miêu

Cố Tây Phán cảm thấy vui mừng nhưng ngoài miệng vẫn khiêm tốn như cũ: “Đường bộ trưởng chức vị cao quý, văn võ song toàn, Tây Phán nào dám tò cao!”

“Di Cố, di đừng có khiêm nhường, người nào không biết chứ lúc ở năm nhất trung học tại Long Thành này là thiên tài chứ!” Bùi Vân Khanh cười đưa lên đỉnh đầu mũ cao, sau đó như vẽ lộ ra biểu tình ngạc nhiên: “nói thêm, con đột nhiên nghĩ đến. Di với giáo sư Chu – Chu Đình An của khoa y chúng ta, khi đó được xưng là ‘kim đồng ngọc nữ’, đúng vậy chứ?”

Vừa nghe đến ba chữ Chu Đình An kia, mỉm cười trên mặt Cố Tây Phán lập tức cứng nhắc.

Mình cùng Chu Đình An trước là chung lớp, khi đó hai người còn trẻ quả thật có qua lại với nhau, còn bị phóng viên chụp được hai người ở ngoài trường hôn môi với nhau.

Cố gia chẳng những không phủ nhận, còn tỏ vẻ tôn trọng lựa chọn của bọn trẻ, truyền thông bốn phía lúc ấy đưa tin, đem hai người xưng là ‘kim đồng ngọc nữ’, thậm chí lớn mật còn đoán hai nhà Cố – Chu sẽ đám hỏi nữa.

Chu gia làm trong lĩnh vực sản xuất y dược, Cố gia làm đứng đầu trong giới chăm sóc sức khỏe, như vậy khi hai đại gia tộc một khi liên kết có thể làm ảnh hưởng đến toàn bộ ngành y dược trong nước.

Tin tức vừa đưa ra, cổ phiếu hai nhà giống như đánh máu gà, điên cuồng tăng nhanh.

Chẳng ngờ được là trời giáng họa bất ngờ.

Sau nửa năm, trên thương trường Chu gia bị thiệt lỗ, gia sản lớn như vậy chỉ lưu lại sau khi cơn bão là một xưởng sản xuất thuốc nhỏ.

Cố Tây Phán ra nước ngoài học ở trường, Chu Đình An thi được vào khoa y, đây đối với ‘kim đồng ngọc nữ’ trong truyền thuyết trở thành lịch sử.

Đương nhiên, khi đó Bùi Vân Khanh còn chưa đến Long Thành, những điều này do nghe trong nhà trọ ‘miệng rộng’ (**) Phùng Sáng nói bát quái suốt.

(**): kiểu người nhiều chuyện.

Hai người sau khi chia tay, Cố gia còn cố ý phát biểu tuyên bố thanh minh nói là chỉ hai đứa nhỏ là bài vở và học tập lấy làm trọng, kỳ thật trong lòng mọi người đều hiểu, nguyên nhân không vượt ngoài chính là sự sụp đổ của Chu gia.

Tiếng nói của Bùi Vân Khanh vừa dứt, nháy mắt trong phòng vô cùng an tĩnh, mọi người biểu tình giống như vì diệu mà đứng lên.

Chuyện năm đó huyền não dư luận xôn xao, mọi người đều biết chỉ là cố ý không đề cập mà thôi.

Người nào giống như Bùi Vân Khanh, tự vạch áo cho người xem lưng?

Cố Tây Phán tự nhủ gia thế, tướng mạo, học vị... Đều là không thiếu sót, cũng chỉ có điểm này là cô ta không muốn nhắc đến.

cô ta còn đang suy nghĩ ứng phó như thế nào với đề tài này, Bùi Vân Khanh đã mở miệng với ngữ khí ngậy thơ: “Di Cố, con nói có phải đúng hay không?”

“Làm sao có thể chứ!” Cố Tây Phán cố nén xúc động muốn đem cô ra xé nát, khước môi đưa lên, cười nhẹ: “Bất quá chỉ là phóng viên viết loạn thôi, di cùng Chu Đình An chỉ là bạn học. Lại nói tiếp, thời gian trôi thật nhanh, Đình An cũng đã làm giáo sư rồi!”

“Di không tức giận là được rồi!” Bùi Vân Khanh đứng dậy, tự mình rót thêm nước trà: “Trường học của chúng tôi những nữ sinh kia, không có việc gì liên yêu trên đầu lưỡi, nói đi là ngại nghèo yêu giàu, qua song đoạn cầu, là ghét bỏ Chu giáo sư như vậy mới cùng thầy ấy chia tay... Con đã nói di Cố tuyệt đối không phải là loại người như vậy!”

Nét mặt người con gái cười tươi như hoa, những từng chữ như dao từng phát từng phát hung hăng đâm vào lòng Cố Tây Phán.

trên mặt Cố Tây Phán cố gắng duy trì bình tĩnh, khoát hai tay lên trên đùi, ngón tay sớm đã vịn chặt tại chỗ, các đốt tay bởi vì dùng sức mà trắng bệch.

Vốn tưởng rằng, đã qua lâu như vậy không ai sẽ nhắc lại đoạn chuyện cũ như vậy.

Nào nghĩ tới, sẽ ở chuyện cách đây nhiều năm trước, ở trước mặt Đường lão gia và các khách khứa lại bị một con nhỏ một phen vạch trần miệng vết thương, còn tàn nhẫn chặn lại.

Đối phương như vô ý về mặt ngậy thơ, trái “di Cố” phải “di Cố”, so với ai cũng ngọt cả, cô ta muốn phát hỏa đều không phát ra được!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Cô kỳ thật rất hoan nghênh anh đến đây ngủ?

Edit: Miêu Cố Tây Phán hai tay nắm chặt, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, gần như da thịt bị rách ra.

Đường Tử Sương buồn bực, nhìn Bùi Vân Khanh “sẽ không nói”, vội vàng giảng hòa: “Xem này, thời gian nháy mắt một cái đã trôi tới rồi. Tây Xuyên, còn không chuẩn bị tiệc tối?”

“Tôi đi chuẩn bị!” Liễu Nhân đứng lên, nói: “Cố tiểu thư, tôi nay nhất định ở lại dùng cơm chứ?”

Cố Tây Phán từ trên ghế, đứng dậy: “Tôi còn vài chuyện khác, không quấy rầy mọi người nữa, xin tạm biệt trước!”

nói đến độ này, sao cô ta còn mặt mũi mà ngồi lại nữa chứ?

Mọi người đứng dậy đưa tiễn, Bùi Vân Khanh cười rồi đưa Cố Tây Phán đến cánh cửa ánh trắng, vẫn còn không quên cao giọng nhắc nhở.

“Di Cố, đi đi thông thả!”

Cố Tây Phán ở dưới bậc thang quay sang chỉ thấy lối đi một bên, Bùi Vân Khanh khước môi khẽ đưa lên, cười mắt cong cong giống như tiểu hồ ly!

Cố Tây Phán cắn răng.

Con nhóc chết tiệt kia, quả nhiên là cố ý!

Đứng ở trên bậc thềm, nhìn hình dáng kia ngày càng xa, ngón tay Bùi Vân Khanh khẽ búng, ngón tay như đóa hoa thược dược mới nở, im lặng bay ra ngoài, đứng ở trên hành lang dưới gốc hồ cá trong đám bùn.

Hoa đào vụn nát.

một đóa lại một đóa đều bóp nát cả.

một lần nữa mọi người nhìn về phía đại sảnh, Bùi Văn Khanh chẳng muốn bị Đường Tử Sương rằng dạy nên cố ý lùi về sau, liếc nhìn trái phải một lần.

Lâu như vậy, chú nhỏ nhà mình làm sao còn chưa thấy bóng dáng nữa chứ?

Mới vừa rồi đột nhiên rồi đi, chỉ là muốn lừa gạt Cố Tây Phán mà thôi.

Lâu như vậy mà không thấy tăm hơi, chẳng lẽ... anh thật bởi vì cô cự tuyệt mà tức giận?

Nhìn bốn bề đã vắng lặng, cô móc điện thoại di động ra tìm số riêng của anh, ngón tay đặt trên nút gọi lại chần chừ mà không roi xuống dưới.

Điện thoại gọi được, thì mình nói cái gì đây!

Cũng không thể gọi trực tiếp nói cho anh, mình kỳ thật rất hoan nghênh anh đến đây ngủ?

Suy nghĩ trước khi đi, không biết mở miệng như thế nào, một người bồi bàn đi lại đây, mời cô ra hồ nước ăn cơm, xem pháo hoa.

Bùi Văn Khanh cầm điện thoại đi vào chỗ gần hồ nước, Đường lão gia lập tức tiếp đón cô qua, ngồi kế bên mình.

Trừ lần đó ra, bên cạnh đã không có không gọi.

“Ông ơi, chú nhỏ đi đâu vậy ạ?”

“Đứa ấy có xã giao nên chưa đến, chúng ta không cần đợi nó nữa.”

thì ra chú nhỏ có xã giao, nhưng mà cho dù có xã giao thì sao không thông báo cho cô một tiếng chứ!

Bọn họ như vậy, chẳng lẽ anh đi trước?

không nghĩ ra được vị ấy đang suy nghĩ cái gì, một bàn món ăn đầy mỹ vị mà cô cũng không cảm thấy gì.

Vừa mới, phía dưới có người đã bắt đầu chuẩn bị pháo hoa, cô giả bộ nhìn pháo hoa, mượn cớ chạy ra khỏi hiện trường.

đi ra khỏi chỗ hồ nước, tựa vào cột trên hành lang yên tĩnh, nhìn không trung đầy pháo hoa xinh đẹp ở rộ, trong lòng cô không lòng dạ nào thương thức, đầu đầy hình ảnh Đường Mặc Trầm.

Oành!

Lại một chùm pháo hoa bắn ra.

cô gio điện thoại lên, chụp một tấm ảnh lấy hết can đảm gửi ảnh cho anh và vài dòng tâm tình.

“Chú nhỏ yêu quý, xem pháo hoa có đẹp không nè!!!!”

Ấn xuống nút gửi đi, hai tay cầm điện thoại di động khần trương, lo lắng đợi anh đáp lại.

Thời gian trôi qua thật lâu, di động lại giống nhau không báo động, không có phản ứng.

Biết rõ ràng nếu có đáp trả trở về thì di động sẽ báo lên nhưng Bùi Văn Khanh vẫn không không chế được tâm tình mình, một lần nữa hình màn hình thử có tin nhắn báo không.

Tin hiệu, tốt.

Lượng pin, 36%.

Khoảng cách tin nhắn cô gửi đến đã quá ba mươi phút rồi.

Cho dù anh bận rộn đi nữa, sao lâu như vậy cũng không nhìn di động thử có tin tức nào không, chẳng lẽ chú nhỏ thật sự tức giận, không để ý đến cô rồi?

Ong--

Di động kêu lên, hiện lên một tin nhắn mới.

Nội dung tin nhắn chỉ có hai chữ,

“Cửa hông!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Ngay cả khi đặt ngón tay trên đầu gối cũng không nhúc nhích một cái

Edit: Miêu

Bùi Vân Khanh chớp chớp mắt, một lần nữa nhìn về phía di động.

trên màn hình có hai chữ ngắn gọn, cô không có nhìn lầm.

Cửa hông?

Cửa hông!

Cửa hông ở đâu?

cô chỉ đến tạ vườn vài lần, đều đi cửa chính, nào biết được cửa hông ở đâu?

Bùi Vân Khanh gấp gấp tìm bốn phía, nhìn thấy được một người phục vụ đi ngang qua, cô bước đến, bắt lấy cánh tay người đối diện.

“Xin hỏi cửa hông ở đâu?”

Người phục vụ trên tay còn bưng cái khay, bị cô làm giật mình. Khay rượu trên tay thiếu chút nữa rớt xuống, nâng tay hướng hành lang phía tây chỉ đến.

“Ngài men theo bên này đi ra ngoài, tiếp tục đi về phía trước, băng qua một cái cầu đá, quẹo phải.”

đi thẳng, cầu đá, quẹo phải.

Ghi nhớ những trọng tâm, Bùi Vân Khanh bước nhanh về phía trước, nhớ tới còn chưa nói với Đường lão gia, cô ở hành lang khúc quanh dừng lại.

“Cậu đi thông báo cho Đường lão gia một tiếng, nói là tôi... nói là Bùi Vân Khanh có việc đột xuất nên đi trước.”

không lo lắng đối phương nghe không rõ, cô bước nhanh đến hành lang, chạy qua cầu đá, quẹo phải, đi qua tường hoa, tiến đến cửa hông tạ vườn.

Bên lề đường, có một chiếc xe màu đen dài hơi Bingley, đang ở đó.

Xe mở cửa ra, Ôn Tử Khiêm cung kính đứng ở cửa.

cô bước nhanh chạy đến, khoảng cách xe còn mấy bước, lại dừng chân.

Bên trong xe mở đèn, vóc dáng người đàn ông cao lớn ngồi ở trong bóng tối nên không thấy rõ vẻ mặt.

Gần hương tình mà sợ hãi.

Vừa mới nhận được tin nhắn, nháy mắt cô kích động đến hận không thể vọt đến bên người anh.

Bây giờ anh vẫn chưa hết tức giận, nên cô lấy thái độ nào đối mặt với anh đây, mới có thể không làm chán ghét?

Trong lòng không có đáp án, cô cắn răng đi đến, dè dặt nghiêng người ngồi vào bên trong xe.

trên ghế sau, Đường Mặc Trầm vẫn bất động.

Ôn Tử Khiêm ngồi vào chỗ kế bên tay lái, một lần nữa xe khởi động hòa nhập vào dòng xe đang chạy.

Bùi Vân Khanh lên nhìn trộm qua đây, chỉ thấy cửa kính xe chiếu vào ánh sáng, ở trên quần phục tỏa sáng một sắc màu, biểu cảm người đàn ông nhìn thẳng về phía trước, cô chỉ có thể nhìn được một bên mặt với đường cong tinh xảo, không thể nào đoán ra được tâm tình của anh.

Khẽ cắn môi, cô lấy dũng khí muốn phá cục diện bế tắc này.

Chưa mở miệng, Đường Mặc Trầm đặt tay trên đùi trái nâng lên, hướng về phía cô đưa tới.

Nghĩ đến anh muốn lấy đồ, Bùi Văn Khanh vội vàng lui lui thân mình.

Đem động tác của cô vào trong mắt, đồng tử Đường Mặc Trầm ngày càng thâm trầm, trong lòng càng tăng thêm vài phần tức giận.

Đây là sợ anh chạm vào cô?

Ngón tay thon dài ở giữa không trung cứ nhắc hai giây, anh nâng cánh tay lên đưa về chỗ cũ.

“Dây an toàn!”

Ba chữ này, lộ rõ ràng tức giận.

Bùi Văn Khanh lúc này mới nhớ tới chính mình không thắt dây an toàn, vội vàng đem dây an toàn kéo qua cắm vào chỗ cài.

Xe chạy về phía trước, một đường lái ra khu vực nội thành.

Đường Mặc Trầm thủy chung trầm mặc như điều khắc, thậm chí ngay cả ngón tay đặt trên đầu gối cũng không có nhúc nhích một chút nào.

anh càng như thế, trong lòng Bùi Văn Khanh càng không nắm chắc.

Càng rõ ràng, lúc cô vừa mới chuyển trường, đã bị trường học bắt lại, vì đánh nhau với bạn, kết quả đã đánh gãy cánh tay đối phương, thầy giáo gọi điện thoại cho bộ trưởng.

Lúc ấy Đường Mặc Trầm không rõ tình huống, vài đứa nhỏ xấu đã cáo trạng trước, cô bướng bỉnh không giải thích gì cả, anh làm tưởng là cô chủ động gây chuyện, đem cô từ trường về nhà mà đọc đường đi cũng yên lặng như thể này cũng làm cho người ta sợ hãi.

không khí trong oto ngột ngạt muốn lấy mạng. Ôn Tử Khiêm cùng tài xế cũng cảm giác được khí thế bất động vì giảm thiểu sự tồn tại của mình xuống, ngay cả hô hấp đều là cực kỳ thờ ơ và chậm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Đang mở đến cục áo thứ hai rồi

Edit: Miêu

Bùi Văn Khanh hít sâu mấy lần, rốt cục cũng lấy dũng khí mà mở miệng.

“Vừa mới ở trong vườn em thấy pháo hoa mà đẹp quá, còn cố ý chụp ảnh gửi cho anh, anh có xem chưa?”

Ôn Tử Khiêm tỉnh táo lại.

Trách không được vừa mới ở trên tiệc rượu, Đường Mặc Trầm nhìn thoáng qua di động rồi lập tức tìm cơ hội tạm biệt rồi chạy đến tạt vườn, còn tưởng rằng có chuyện gì gấp thì ra em ấy gửi tin nhắn.

Đường Mặc Trầm không nói, trầm mặc như trước.

Thấy anh không lên tiếng, Bùi Văn Khanh cười gượng hai tiếng, từ trong túi móc ra điện thoại di động.

“Biết anh bận rộn, không rảnh xem tin nhắn. Trong điện thoại của em có thật nhiều ảnh này, để em mở ra cho anh xem nhé?”

không đề cập đến thì thôi, bây giờ nghe cô ấy nhắc đến bức ảnh, Đường Mặc Trầm trong lòng càng tức giận hơn.

Bởi vì cô, mà mình buồn bực từ nãy đến giờ, vậy mà cô còn tâm tình chụp hình pháo hoa lại có gan chia sẻ cho mình nữa, bây giờ còn xem như chưa có chuyện gì xảy ra mà nói chuyện bình thường với mình.

Nha đầu chết tiệt kia, rốt cuộc là thành tâm hay cố ý?

“không có hứng thú!”

Bốn chữ kia, hình như rất tức giận.

Bùi Văn Khanh lùi về, cảm di động không dám lên tiếng nữa.

Xe lái vào Đường cung, ở trước cửa mà dừng lại.

không đợi Ôn Tử Khiêm mở cửa, Đường Mặc Trầm đã mở cửa, đi ra khỏi xe.

Bùi Vân Kinh xuống xe, cố ý theo sát phía sau.

đi vào phòng khách, đang chuẩn bị chạy vào phòng bếp lấy chút đồ ăn, thuận tiện trốn tránh anh, chân còn chưa kịp bước đến, trên cầu thang đã truyền đến âm thanh của anh.

“Lên lầu!”

Ngữ khí của anh cường thế không cho phép cự tuyệt, Bùi Vân Kinh đành phải lên lầu.

không biết bây giờ anh có ý đồ gì, cô dọc đường đi cố ý đi chậm lại, trong lòng liên suy tính các loại khả năng có thể xảy ra, làm thế nào cũng không nghĩ ra được mục đích của Đường Mặc Trầm rốt cuộc muốn cái gì nữa?

một đường giống như ốc sên (ý nói đi rất chậm áy) bình thường đã đi đến cửa phòng ngủ, quay mặt nhìn sang.

Đường Mặc Trầm đứng ở cuối giường, cho đến bây giờ đều là thói quen ở bộ đội, người đàn ông này đều sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, lần này thế nhưng lại để tùy ý áo khoác quần trang cùng caravat ở cuối giường, đang mở đến cúc áo thứ hai.

anh cởi quần áo?

Muốn làm gì chứ!

“Bước vào, đóng cửa lại!”

cô làm y chang, thuận tay đóng cửa phòng.

không dám dựa gần quá, chỉ là gục đầu đứng ở gần cửa, giống như học sinh tiểu học làm sai điều gì đó nhìn chăm chăm mũi giày mình.

Tiếng bước chân vang lên, đang từng từng bước trước mặt cô là chiếc quần lính trắng đứng cùng cặp chân dài, Bùi Vân Kinh càng khăn trương hơn, hơi thở không tự chủ cũng trở nên dồn dập.

“Ngẩng mặt lên!”

Bùi Vân Kinh chậm rãi ngẩng mặt lên, chống lại đôi mắt trầm như mực kia, lập tức có một trận tâm ý hoảng loạn, không dám nhìn thẳng, lại buông tầm mắt xuống nhìn lên nút áo trước ngực anh.

“Chuyện hôm nay ở tạ vườn, em nghĩ như thế nào?”

Quả nhiên là vì sự kiện kia!

Biết trốn tránh không được, cô đành phải cứng đầu mở miệng.

“Em... Em có một vấn đề.”

“Hỏi!”

“Em... Em muốn... Biết... anh... Vì sao...”

cô cắn chặt răng, giống như muỗi ong ong, phun ra hai chữ: “Hôn... Em?”

Chỉ ngẩn ngui vài từ, nhưng đã muốn dùng hết tất cả dũng khí của cô.

Cúi mặt nhìn mũi giày của mình, cô giống như chờ đợi quan toàn tuyên án kẻ tù tội.

một người đàn ông đã hôn phụ nữ, có thể là vì sao?

Nha đầu chết tiệt, đây không phải đã biết còn hỏi sao?

Đồng từ người đàn ông thất chặt lại, nâng tay phải lên bắt được người cô, bắt buộc nàng ngẩng mặt lên cùng mình đối diện.

“Em cứ nói đi?”

“Em...”

Chống lại ánh mắt anh, Bùi Văn Khinh lập tức luống cuống tay chân.

“Em cảm thấy.... Chú.... Chú nhỏ là...”

“Thích em”

Hai chữ kia ở trên đầu lưỡi một lại dùng sức nuốt trở về.

“Chỉ là.... Nhất thời xúc động!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Như đã thú cắn xé con mồi của mình

Edit: Miêu

Đúng vậy, nhất định là nhất thời xúc động!

Làm sao anh lại thích mình chứ?

Nếu không phải bởi vì cha mình, anh sẽ không biết trên thế giới có một người như thế.

Mình bắt quá chỉ là một người sinh viên, trừ bỏ có gương mặt xinh đẹp ra thì còn có cái gì chứ?

Bất kể là Cổ Tây Phán hay Diệp Thiên Thanh, người nào cũng có địa vị gia đình so với mình cũng cao hơn?

Giống như Đường Mặc Trầm vậy, là một người ánh sáng chói lọi, xuất chúng, cô gái nào cũng coi trọng anh thì làm sao có thể thích một người con nhóc như mình chứ?

Bùi Văn Khinh cảm thấy có chút oan ức, ngoài miệng cố gắng nặn ra một cái khuôn mặt tươi cười, nhưng giọng nói không có nào vui vẻ cả.

“không có việc gì, không có việc gì, chú nhỏ cũng là đàn ông mà, cũng có xúc động là rất bình thường! Lại nói, anh không phải còn uống rượu sao, cho nên... Em tuyệt đối không để ý đến. Chú nhỏ, anh ngàn vạn lần chớ xấu hổ, chúng ta coi như... Chưa có làm gì, chưa có việc gì xảy ra cả. Vậy.... Em cũng không quấy rầy anh nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon!”

Lấp bắp nói xong, Bùi Văn Khinh không dám ngẩng đầu nhìn biểu hiện cùng ánh mắt anh.

Chỉ là xoay người và chạy trốn chết.

Vọt đến cạnh cửa, nắm cái đồ vịn cửa, vừa đem cửa đẩy ra một khoảng cách nhỏ.

Oành!

một bàn tay to lớn đưa đến, đè lên ván cửa thật mạnh mẽ, cửa phòng lại đóng chặt một lần nữa.

Bùi Văn Khinh kinh ngạc quay sang, chỉ thấy thân hình người đàn ông cao lớn đem cô bao phủ hoàn toàn ở trong.

Mặt anh kiêu ngạo cùng tuấn tú, âm trầm giống như đứng trước bầu trời bão táp.

Nâng tay trái lên đem cô đặt tại ván cửa, anh cúi người đến, hung hăng hôn lên môi cô.

Vậy như thế nào lại hôn rồi!

Càng giống như đã thú cắn xé con mồi mình, đem môi cùng lưỡi của cô đều hôn rồi cắn làm tê dại, sưng đau.

cô không thể thở được bởi vì thế làm phổi thiếu dưỡng khí.

anh vẫn không buông tha cô, chỉ tiếp tục giãy xéo, làm cô không nói được lời nào.

Thẳng đến khi Bùi Văn Khinh cảm thấy chính mình bị anh hôn đến choáng váng, người đàn ông thờ phào ngẩng mặt lên.

“không ngại phải không? Như vậy được chứ!”

anh nâng bàn tay to dừng trước ngực cô, buộc chặt ngón tay, cầm lên.

cô chỉ mặc bộ quần áo mùa hè mỏng cùng với nội y, độ ẩm lòng bàn tay anh truyền đến làn da, trong nháy mắt tóc gáy dựng thẳng, theo bản năng vịn chặt thân mình lại.

Người đàn ông nắm chặt cầm cô, cúi người xuống chống lại ánh mắt cô, làm cho cô không trốn tránh được.

Chống lại ánh mắt anh, Bùi Vân Kinh ngẩn ngơ tại chỗ.

cô nhìn qua Đường Mặc Trầm đang phát giận rồi, nhưng chưa từng gặp qua tình trạng anh giống như bây giờ vậy.

Trong con ngui của người đàn ông tràn đầy lửa, tựa hồ có thể đem cô đốt thành tro.

Bùi Vân Kinh bị anh làm cho sợ hãi, đứng yên tại chỗ không biết làm như thế nào cho phải.

sự trầm mặc của cô lại càng chọc giận anh.

Bàn tay để trên ngực cô lại khẽ động, lại nâng lên nắm lấy váy của cô, anh mạnh mẽ xông đến.

Làn váy tơ lụa mỏng manh, theo tiếng ‘xẹt’ coi như trả lời, không có tiếng động mãnh liệt trọn xuống, theo ngón tay đi xuống, dừng ở hai chân.

Bàn tay to ôm dừng tại quần lót cô, Đường Mặc Trầm càng đến gần vài phần, đôi mắt đỏ gầu gầu trong gang tấc, chống lại ánh mắt cô:

“Như vậy sẽ không để ý chứ?”

trên người mất đi quần áo để bảo vệ, trên lưng có một tầng lạnh lẽo của cánh cửa, ngược lại làm cho Bùi Vân Kinh tỉnh táo lại, cắn chặt răng, nhẹ giọng mở miệng:

“Chỉ cần chú nhỏ cao hứng, muốn Vân Kinh làm cái gì cũng được, Vân Kinh đều nguyện ý!”

Cho dù anh đối với mình chỉ là nhất thời xúc động, mình cũng chấp nhận!

anh đã vì mình mà chết, cô cũng chịu vì anh làm một chuyện.

“Em không hối hận chứ?”

“Vân Kinh vĩnh viễn sẽ không đổi ý!”

“Nếu anh muốn em làm người đàn bà của anh, không được thích người đàn ông khác, không cho người đàn ông khác chạm vào, vĩnh viễn bên cạnh anh, được không?”

.....

Trắng trợn chọc ghẹo con gái nhà lành không phải là người đàn ông tốt?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Anh tin không, em... chính em tự cãi!

Edit: Miêu

Làm phụ nữ của anh?

anh muốn mình làm phụ nữ của anh?

Bùi Vân Kinh gần như không thể tin được lỗ tai của mình nữa.

anh nhìn chăm chăm vào cô, làm cho cô sợ run. Trong lòng Đường Mặc Trầm càng ngày tức giận càng cao.

Quả nhiên, cô là không buông được người đàn ông kia, cho nên cô thích người đàn ông đó!

“Trả lời!” anh gầm nhẹ.

Môi Bùi Văn Khanh run rẩy, thờ sâu.

“Nếu chú nhỏ thật sự muốn Văn Khanh làm đàn bà của chú, Văn Khanh liền cả đời đi theo chú nhỏ, đi đâu cũng được, cho dù đến chết cũng không thay đổi!”

Đáp án này, hoàn toàn vượt qua khỏi tượng tượng Đường Mặc Trầm.

Chân mày người đàn ông giật giật mạnh, đồng tử theo đó cũng thắt chặt lại.

Em ấy cũng nguyện ý cả đời cùng mình!

Em ấy là nghiêm túc, hay là đang nói dối?

Đường Mặc Trầm kéo quần lót cô xuống, gờ ngón tay nắm cầm cô gái đối diện.

Lúc này đây, động tác của anh so với vừa rồi đã nhẹ rất nhiều, cùng với âm thanh cũng nhẹ nhàng, chậm chạp lại càng phát ra thâm trầm.

“Vì sao?”

anh khe khẽ ánh sáng, đôi mắt ngay trước mặt nàng, gần đến cả lông mi cũng có thể đếm rõ từng sợi.

Đối mắt với con người thâm trầm kia, lại tạo ra một cảm xúc mãnh liệt nào đấy.

“Bởi vì...”

Vô số lần, cô đã từng ảo tưởng muốn nói cho anh biết câu nói kia, lời nói trong lòng cũng đến môi nhưng lại mất đi dũng khí.

cô không dám nói, không phải sợ anh tức giận, không phải sợ hèn mọn với anh, mà là sợ anh cự tuyệt mình, sợ đến thời điểm đấy không thể nào lấy lại được cơ hội đó.

Ngón tay Đường Mặc Trầm buộc chặt, thúc giục nói: “Bởi vì sao?”

“Bởi vì chú nhỏ ở trên thế giới này...”

cô run rẩy môi, trái lương tâm mở miệng: “Đối với em, anh là người đàn ông tốt nhất (mình muốn người đàn ông này)!”

thì ra là thế.

Nếu đổi lại thành người khác, giống như anh đã đối với cô, vậy cô cũng đồng ý làm như vậy sao.

anh ở trong mắt cô cũng không có gì đặc biệt, bất quá chỉ là một người đàn ông tốt với cô thôi.

Con người người đàn ông ngày càng không còn ánh sáng nữa, hóa thành một mảnh tối om tĩnh mịch.

Buông cô ra, anh lui ra phía sau hai bước, thấp giọng mở miệng.

“đi ra ngoài.”

“Chú nhỏ, em không có nói sai, em thật sự là nguyện ý, lúc chiều em chỉ là quá khẩn trương, anh không tin, em... Chính em coi!”

Giờ bàn tay duỗi đến phía sau, cô nắm cái khóa của nội y, cắn răng dùng lực.

Tháp!

Cái khóa của áo tách ra, không có đai an toàn nội y, nên cái váy không tiếng động đả rơi xuống.

Đường Mặc Trầm mạnh mẽ xoay người lại, một phen bước qua người cô, đưa lưng về phía cô, rít gào lên:

“đi ra ngoài!”

Bùi Văn Khanh hốt hoảng cảm quần áo trên đất, lấy chăn bọc mình rồi chạy về phòng mình, dựa lưng vào cánh cửa, bên ngực thì trái tim đang nhảy cuồng loạn.

cô có thể cảm nhận được tất cả mạch máu đang nhảy loạn, lại không nghĩ ra người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ cái gì nữa.

Buổi trưa muốn mình, hiện tại cô chỉ động coi, anh lại không muốn?

Ông--

Đồ vật trong tay kêu lên, làm cô hoảng sợ, trong tay cầm quần áo, vấy roi trên đầy mặt đất.

Ý thức được là di động chính mình vang lên, cô ngồi xổm xuống từ trong túi xách móc điện thoại di động ra.

trên màn ảnh điện thoại di động hiện lên một cụm từ ‘Nữ vương đại nhân’ weibo thêm bạn tốt, ghi chú là: “Kết bạn thành công, đây là số mới của mình, Ninh Trạch Thiên!”

một người đàn ông tự xưng mình ‘Nữ vương đại nhân’, vị này không đầu thai làm con gái thật đáng tiếc!

Bùi Vân Khanh không còn tâm tình nào trên chộc cũng cậu ta, ấn xuống cái khóa, đối phương lập tức gửi qua một tin nhắn.

“Phương tiện gửi điện trả lời, số di động chính là số weibo.”

Tháng sáu trên núi còn lạnh, hiện tại từ trên đồi đang không mặc gì đến làm cho con lạnh chui vào, làm cho làn da căng lên.

Bùi Vân Khanh bò lên giường, thân mình co vào trong chăn, đem điện thoại gọi.

“Mình đã ký hợp đồng rồi, công ty nói muốn lợi dụng màu hè này, cho ra ca khúc mới luôn.”

Đầu dây điện thoại kia, âm thanh của Ninh Trạch Thiên có vẻ rất hưng phấn.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Chinh phục anh, em chính là ‘dưới một người trên vạn người’

Edit: Miêu

“Chúc mừng cậu, Tiểu Thiên.”

“Làm sao vậy? Nghe giọng nói cậu hữu khí vô lực, sẽ không phải bị chú nhỏ nhà cậu tàn phá rồi chứ?”

cô thật ra rất muốn như vậy.

Mình đã chủ động rồi mà người ta không cần!

“nói bậy bạ gì đó!”

Bùi Vân Khanh thờ dãi, đột nhiên lại thẳng người dậy: “Tiểu Thiên, mình hỏi cậu một vấn đề, cậu là đàn ông thì giúp mình phân tích một chút, khi một người đàn ông đã hôn cô gái rồi thì có ý gì chứ?”

“Có hai khả năng. Thứ nhất là thích người con gái đó, thứ hai là muốn ngủ cùng người con gái đó.”

không đúng nha, hai trường hợp đều không đúng với chú nhỏ cả.

Vừa rồi, mình đã chủ động cởi quần áo, anh cũng chưa từng muốn. thì chỉ còn lại thích cô? Như thế nào cũng không có khả năng đó.

“Mình đã nghĩ được không khí gian tình này! Bùi Vân Khanh, cậu thành thật nói ra mau.”

Đầu dây điện thoại kia, âm thanh Ninh Trạch Thiên rõ ràng kích động: “Chú nhỏ nhà cậu có phải đã hôn cậu rồi không? Ở đâu? Mặt hay là môi?”

“Môi.”

không chỉ hôn môi mà còn hôn sâu nữa, bất quá cô không có ý nói ra.

“Ô, Bùi Vân Khanh, người này vạn năm đều là băng sơn, vậy mà cậu đã mà cho nóng lên rồi, cuộc sống hạnh phúc sắp đến rồi!”

Bùi Vân Khanh đúng là có cảm tình với Đường Mặc Trầm, trên thế giới này trừ bỏ chính mình, thì chỉ có Ninh Trạch Thiên biết thôi.

“Cậu nói bậy bạ gì đó, anh ấy chỉ là uống say rồi nhất thời xúc động thôi!”

“không sao, lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm sao?”

“Chúng mình đã ở chung với nhau ba năm, anh chỉ sớm thương mình thôi.”

“Minh nói không phải cái ngày kia chứ!”

“Đó là ngày nào...”

nói đến một nửa, đã kịp phản ứng lại, Bùi Văn Khánh trên mặt nóng lên.

“Cậu đứng đắn một chút được không?”

“Minh nghe được tin tức, chú nhỏ nhà cậu muốn tham gia tranh cử đến lúc đó, anh ta tranh cử thành công, chính là thủ tướng một nước, cậu nắm chặt thời gian để hạ gục anh ta, cậu cũng chính là ‘Dưới một người trên vạn người!’”

đã biết thói quen của Ninh Trạch Thiên là nói chuyện không suy nghĩ, nghĩ đến mình và Đường Mặc Trầm chuyện đêm đó, trên má Bùi Văn Khánh vẫn nóng lên.

“Ông nội của mình đã đến rồi, mình cúp trước nha. Lần khác, nhớ để trống thời gian để gặp nhau, mình có chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói cho cậu biết. Ngủ ngon!”

Đầu dây điện thoại bên kia, Ninh Trạch Thiên đã cúp.

Bùi Văn Khánh mở tủ quần áo mặc vào, đi vào toilet rửa mặt, nhìn trong gương thấy hình ảnh chính mình hoảng sợ.

Trong gương hình ảnh người con gái, tóc tai hỗn độn, hai mắt đỏ bừng, môi rõ ràng sưng lên, bởi vì sưng huyết mà đỏ sẫm.

Bộ dáng xấu xí như vậy, anh không muốn ngủ là bình thường.

Nâng tay làm tóc đỡ rồi, lấy lược chải, bên tai của cô lại vang lên âm thanh của Đường Mặc Trầm một lần nữa.

....

“Nếu anh muốn em làm người đàn bà của anh, không được thích người đàn ông khác, không cho chạm vào người đàn ông khác, vĩnh viễn bên cạnh anh, được không?”

....

không thích mình mà muốn giữ mình bên cạnh, cho nên anh chỉ tham luyện thân thể của mình sao? Muốn mình tình nguyện bên cạnh anh?

nói bậy, chủ nhỏ tại sao là loại người này sao?

cô cùng anh ở chung với nhau hai năm, chưa từng gặp qua bên cạnh anh bất kỳ người đàn bà, bên ngoài cũng không một scandal của anh. Đồi trước mười năm, anh cũng không có một scandal, cũng không kết hôn luôn.

Nhớ rõ ở đời trước thời điểm đảm nhiệm công vụ, có hợp báo cảm ơn có trả lời phóng viên, nói: “Tôi phải đi tìm cô ấy, hướng cô xin lỗi, thỉnh cầu sự tha thứ của cô ấy, dùng toàn bộ nửa đời sau bồi thường cho cô ấy, làm cho cô ấy hạnh phúc.”

Chẳng lẽ anh... Cũng thích mình?

Ý nghĩa này vừa nhảy ra, lập tức đã bị sự tự ti của bản thân đánh gãy thành những mảnh nhỏ.

Bùi Văn Khánh, mình không nên quá tự tin, mình có tư cách gì làm cho anh thích mình chứ?

Chú nhỏ chỉ biết sự tình huyễn dung, hối hận đưa mình đi quân giáo cho nên mới muốn tìm mình trở về thôi.

....

thật sự là hối hận, lúc ấy như thế nào sẽ không hỏi một chút anh có mình hay khôngđâu?

Càng nghĩ càng loạn, Bùi Văn Khánh nắm tóc ảo não thêm.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Điềm yếu đang ở trong tay cô, còn muốn bùng nổ nữa!

Edit: MiêuLại một đêm trắng, tự nhiên cũng ngủ không ngon.

Ngày hôm sau, Bùi Văn Khinh bị đồng hồ báo thức làm âm ỉ đến tỉnh, ánh mắt còn chưa biết gì.

Rửa mặt rồi mặc quần áo, cô dè dặt mở cửa phòng ra, nhìn thử phòng đối diện như thế nào rồi rón rén xuống lầu, hướng cửa lớn mà đi.

“Tiểu thư, ngài muốn đi đâu vậy?”

Quản gia – bác Chu âm thanh đột nhiên vang lên, Bùi Văn Khinh tim thiếu chút nữa nhảy ra.

“Con... Đến trường, người nói với chú nhỏ là con không đói nha, không muốn ăn sáng.”

“Thiếu gia đã đi rồi, lúc 8 giờ đã lên máy bay.”

“đi chỗ nào?”

“Diễn tập quân sự trên biển.”

Đúng vậy, cô như thế nào lại đem chuyện trọng yếu như vậy mà quên mất.

Diễn tập quân sự không lâu, thì anh liền chính thức tuyên truyền cho tranh cử, do đó mở ra một con đường mới cho chính mình.

Trong lòng Bùi Văn Khinh càng dâng lên vài phần nổi giận, anh lập tức tranh cử tổng thống, cô vẫn chỉ là một con nhóc thôi làm sao có tư cách thích anh chứ?

không được, mình phải mau chóng thay đổi hiện trạng này.

Quản gia chủ động đưa cho một hộp bánh: “Tiểu thư, con mang theo nó đi, khi nào có đói thì ăn cũng được.”

nói lời cảm ơn xong nhận hộp bánh, ngồi vào đằng sau xe, Bùi Văn Khinh tùy tay lấy một khúc bánh đưa lên miệng.

Hôm qua có thể thuận lợi lấy giấy chứng nhận chỗ Tiền phó hiệu trưởng, hoàn thành cuộc thi cuối cùng, cô liền lập tức đi tìm việc.

Qua mùa xuân năm sau Đường Mặc Trầm chính thức nhậm chức tổng thống, cô nhất định dành được chút thành tích.

Mặc kệ như thế nào, ít nhất anh đã không ngại quan hệ chú – cháu hai người, thậm chí còn muốn mình làm người đàn bà của anh, đối với quan hệ của hai người cũng đất tiến bộ rồi.

Người khác đã đuổi đến giường, bọn họ cũng yêu nhau trên giường luôn, dù sao cuối cùng còn không phải cùng đi với nhau sao.

Nghĩ lại một lần nữa, Bùi Văn Khinh lấy lại được ý chí chiến đấu một lần nữa.

Di động vang lên, Tiền phó hiệu trưởng chủ động đem giấy chứng nhận đến, nói là đã làm xong rồi muốn cô qua đó lấy.

Điềm yếu nằm ở chỗ cô, ông ta còn muốn bùng nổ.

Bùi Văn Khinh nhú mày, gửi bốn chữ qua: “Cho người đưa qua!”

Chờ cô đi đến phụ cận ký túc xá, xa xa thấy Tiền hiệu phó đang cau mày đứng ở gốc cây bạch quả dưới tầng cây bồ hôi, nghĩ đến là vết thương còn chưa hồi phục, hai đùi cũng không dám nhúc nhích.

Bùi Văn Khinh cười đi đến: “Phó hiệu trưởng Tiền?”

Nhìn cô đến, Tiền hiệu phó lập tức giống như thấy ma quỷ, lui lui thân mình về sau đem phong thư trong tay đến trước mặt cô, cung kính mở miệng.

“Đây là giấy chứng nhận như ngài muốn!”

Bùi Văn Khinh nhận được trong tay, liền mở ra nhìn, vừa lòng gật gật đầu.

“Bùi Văn... Bùi tiểu thư, cái kia!” Phó hiệu trưởng cười với vẻ mặt lầy lõng.

“Chuyện này, ngài có thể đừng tìm bộ trưởng nói được không, tôi... Là tôi nhất thời hồ đồ, nhất thời hồ đồ!”

“Trải qua đêm đó, chuyện tình Bùi Văn Khanh đã sớm truyền ra toàn bộ trường học, Tiền hiệu phó lúc biết vị này là ‘tiểu tình nhân’ của Đường bộ trưởng đã sợ đến mấy đêm đều không ngủ ngon giấc.”

“Có khả năng, nhưng bất quá, ông phải đáp ứng cho tôi hai chuyện!”

Bùi Văn Khanh dựng thẳng một ngón tay lên.

“Thứ nhất, về sau không được khi dễ bất kỳ một sinh viên nữ nào nữa.”

“Tôi cam đoan, tôi thề, bằng không... Ngài cứ thiên tôi đi!”

“Thứ hai, ông phải giúp tôi tìm việc làm...”

“Cái này, đơn giản!”

“Tôi vẫn chưa nói xong, tôi muốn ông giúp tôi tìm một người... Chủ nhiệm ngoại khoa có kinh nghiệm!”

Cho dù là cô đã có giấy chứng nhận, nhưng cũng chỉ là chứng chỉ hành nghề giả tạo mới vào bệnh viện, cũng muốn nhận vào làm, khi nào có thể lẫn lộn có hành tích, cô đang cần để điều tiết sự nghiệp chính mình.

.....

.....

Đợi lát nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Làm người dù cường đại đến đâu, cũng có người làm tôi bày ra vẻ mặt ôn hòa!

Edit: Miêu

“Này...”

Chân mày của Tiền hiệu phó thiếu chút nữa dựng lên.

“Đây chính là chuyện liên quan đến mạng người.”

Bùi Văn Khanh nhún nhún vai, “Vây thôi đi, tôi đi tìm Đường bộ trưởng hỗ trợ vậy.”

“Đừng, đừng, đừng, loại chuyện nhỏ nhặt này làm sao có thể Đường bộ trưởng lưu tâm được chứ, cho tôi thời gian một tuần, không không... Nhiều nhất là ba ngày, tôi nhất định giúp ngài tìm được.”

Chú nhỏ nhà mình là một nguyên nhân lớn nhất, quả nhiên lợi dụng tốt nhất!

Bùi Văn Khanh gạt đầu một cái, “Tốt lắm, vậy chờ đem tin tức tốt đến cho ngài.”

Tiền hiệu phó cúi đầu khom lưng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng cô đi xa, lúc này mới lau mồ hôi lạnh rồi rời đi.

Bùi Văn Khanh đi thẳng về phía trước, nhìn sinh viên lui tới, cô không nhận thức được mọi người tại sao nhìn cô như vậy, dù có quen biết hay không. Thậm chí trước kia cô phản bác, trừng thầy giáo cũng đều có người chủ động chào hỏi cô.

“Văn Khanh!”

Đinh Linh từ phía sau đuổi theo ra.

“Bạn cho mình biết, hai người chán ghét kia cùng với hai cô quản lý tất cả đều chủ động từ chức, toàn bộ nữ sinh ở ký túc xá hiện nay đều đem bạn trở thành anh hùng.”

Đối với trường hợp này, Bùi Văn Khánh chỉ cười nhẹ.

Nếu ngày đó không phải Đường Mặc Trầm đến kịp thời, chỉ sợ người nghỉ học là chính mình.

Thế giới này, cá nước nuốt cá bé cho tới bây giờ đều như thế, mặc kệ cô có sống hay không cũng không thay đổi.

Là mình có đủ cường đại hay không? Cả thế giới này cũng đối với mình vẻ đẹp hòa nhã!

Hai người đi vào trường thi, trước đây vốn dĩ sẽ dùng cặp sách để dành chỗ cho bạn học mình, bây giờ lập tức đem túi sách dời đi, cười lấy lòng cô.

“Các bạn ngồi đây đi, chỗ này không có người đâu!”

Bùi Văn Khánh cũng không khách khí, lôi kéo Đinh Linh trực tiếp ngồi xuống.

Thời gian không còn bao nhiêu nữa, hai thầy cô giáo đang cầm bài kiểm tra đi đến, địa phía trước là Hệ Chủ Nhiệm, phía sau rõ ràng là Chu Đình An.

Nhìn về Bùi Văn Khánh, ngay cả Hệ Chủ Nhiệm đều chủ động hướng cô cười, ngược lại ánh mắt Chu Đình An lạnh nhạt, mơ hồ còn mấy phần khinh thường.

Bùi Văn Khánh đem tất cả ánh mắt thu vào trong mắt, ngược lại đối với Chu Đình An càng thêm mấy phần tán thưởng.

Trách không được có thể nhận được giải thưởng của Nobel, giống như Cố Tây Phấn là con gái như thế nào mới xứng đôi với hắn ta?

“Hiện tại, các sinh viên bắt đầu làm bài thi.”

Hệ Chủ Nhiệm lên tiếng nói, tất cả đều chăm chú vào làm bài.

Môn cuối cùng là được lý, đối với cô đương nhiên là không khó khăn, không đến 40 phút cô đã viết tất cả các đáp án vào, đứng dậy đem bài kiểm tra lên bục giảng nộp, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng học.

Ánh mắt Chu Đình An dừng trên ở bài thi cô, nhìn thấy đáp án chính xác mà ngắn gọn, không khỏi gật đầu một cái.

Trời cho con gái như vậy, làm gì cũng đâu cần nịnh nọt?

....

.....

Quay về kí túc xá thu thập tất cả đồ đạc của mình, Bùi Văn Khánh liếc một cái với Phùng Tinh Tinh cùng Lý Phạm không nhìn nữa, xoay người đi ra khỏi của ký túc xá.

Môn học cuối cùng đã thi xong, kế tiếp chỉ chờ xem kết quả đã không còn lý do nào để quay về trường học nữa.

Cầm theo túi đi ra khỏi cửa, cô mở ví tiền nhìn tấm vé cùng tiền còn lại trong ví, cất bước đi về hướng Thành Thiết.

Phía sau, có tiếng bước chân nhanh chóng đến gần, cảm giác Bùi Văn Khánh không thích hợp, mãnh liệt xoay người về phía sau.

Quả nhiên nhìn thấy một người đeo kính đen, khẩu trang, mũ lưỡi trai, mặc bộ đồ rộng thùng thình y như vệ sĩ, hướng cô đưa tay phải qua.

cô nâng tay chuẩn bị phản kích, ánh mắt nhìn qua thấy trong tay áo đối phương là súng lục.

Bùi Văn Khánh dừng nắm tay “anh muốn làm gì?”

Người đàn ông đưa tay phải đang rút trong áo, cúi đầu tiến lên trước mặt cô.

“Bùi Văn Khánh, tôi tìm cô ba năm rồi, cuối cùng cũng tìm được cô!”

Nhìn xuyên qua mắt kính đậm màu của đối phương, cô nhìn thấy ánh mắt hắn ta.

một con mắt hí, ánh mắt hung ác âm lạnh, con mắt còn có một vòng bất quy tắc do vết thương gây ra, ánh mắt trống rỗng như plastic – đó là một ánh mắt không chính nghĩa (tức ánh mắt giả dối)!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chờ hấn ta trở lại, thân thể của cô đã lạnh

Edit: Miêu

Vết thương kia....

Đồng tử Bùi Văn Khinh mở ra.

“anh là Điền Sấm?”

“Haha....”

Đối phương sau cái khẩu trang kia đã nở nụ cười nguy hiểm, nói: “Xem ra, cô đối với tôi còn ấn tượng sâu sắc nhỉ?”

Khi nói chuyện, hai người đàn ông muốn xông lại, một trái một phải đứng cạnh Bùi Văn Khinh, đem nàng kéo hướng bên cạnh xe van.

“Các nguoi buông ra!”

Bùi Văn Khinh liều mạng phản kháng, thật tất cả giây giữa một cánh tay, vọt đến cánh cửa xe thì Điền Sấm đã xông lại mạnh mẽ nhắc cánh tay đem cô đẩy quay về bên trong xe.

Bùi Văn Khinh ở trong ngòì trong xe thì hai người đàn ông lập tức nhào đến, một trái một phải đè bờ vai cùng cánh tay cô lại.

Điền Sấm lên xe, một phen kéo cánh cửa xe lên.

“Lái xe!”

Xe tăng tốc trên đường, Bùi Văn Khinh còn muốn quát to thì Điền Sấm đã đem súng ở mi tâm của cô.

“Tôi ngược lại muốn nhìn một chút, hôm nay thì còn ai cứu được cô!”

trên xe trừ bỏ tài xế, thì là ba người đàn ông ngoài ra Điền Sấm còn có súng trong tay, Bùi Văn Khinh biết rõ mình không phải là đối thủ.

Xem ba người đều không có chú ý tới trên cổ chân mình có máy theo dõi, nàng dấu điểm liền lui lui chân về sau, đem máy theo dõi giấu đến dưới quần.

“Rốt cuộc các người muốn làm gì?”

Điền Sấm nâng tay phải lên, lấy kính râm xuống ném xuống người cô, cúi người xuống chống lại mặt cô, một phen kéo xuống khẩu trang trên mặt.

Khẩu trang kéo xuống, mặt người đàn ông liền lộ ra trước mắt Bùi Văn Khinh.

một vết vòng tròn màu đỏ sậm khắc thật sâu ở trên mặt hấn ta, vết thương bốn phía còn có có vô số nứt nẻ nhỏ.

Vốn dĩ là khuôn mặt thanh tú, giống như đi qua đại địa trước lại thương đi, xấu xí lại ghê tởm.

Cho dù Bùi Văn Khinh nhìn thấy đủ loại vết thương cùng hình ảnh máu me đầm đìa, đột nhiên nhìn khuôn mặt đối phương thì trái tim hơi căng thẳng.

Đương nhiên, chỉ là nháy mắt mà thôi.

Sau đó, trong lòng cô liền nhảy lên khoái cảm trả thù.

Điền Sấm là con trai huyện trưởng cùng quê với cô, núi cao hoàng đế xa, huyện trưởng không khác hoàng đế, lão ta cùng con không còn phân biệt trái phải.

Ở quê có thể nói là bá chủ, lúc trước cô còn ở quê đi học ngẫu nhiên trên đường gặp phải cô thì yêu cầu làm Bùi Văn Khinh bạn gái nhưng bị cự tuyệt thẳng thừng sau đó, thừa dịp cô tan học cùng mấy tên côn đồ đem cô bắt đi.

Vết sẹo trên mặt này, chính là lúc trước Bùi Văn Khinh dùng chai bia để lại, cô đem hết sức lực đâm một cái thiếu chút nữa muốn cái mạng của hấn ta.

Lúc trước tham dự ai tham gia chuyện này đều bị Đường Mặc Trầm trừng phạt rồi nhốt vào ngục, chỉ có Điền Sấm bởi vì vết thương nên tránh được một kiếp, thật vất vả mới giữ lại được mạng nhỏ nhưng không có cách nào chữa được vết thương ấy.

“Đồ dê tiện, cô đem mặt tôi hủy thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, cô nghĩ rằng tôi sẽ bỏ qua cho cô sao?”

Bùi Văn Khinh cười lạnh: “Tôi tại sao không đem hai mắt của anh đâm mù luôn!”

“cô con mẹ nó muốn chết!” Điền Sấm mạnh mẽ đem súng để trên mặt cô.

“Tin hay không, hiện tại lão tử liền nổ súng lập tức?”

“Câu có thể tìm đến tôi, thì cũng nên biết người cứu tôi là ai!”

Bùi Văn Khinh không chút sợ hãi nhìn hắn, nói:

“Nếu phát hiện tôi mất tích, anh ấy sẽ lập tức sẽ tìm tôi. Câu cho là câu có thể thoát khỏi bàn tay Đường Mặc Trầm sao?”

“Ha---”

Điền Sấm cười âm hiểm “Chúng tôi đều biết chú nhỏ của cô lợi hại, bằng không cũng sẽ không chờ cho đến hôm nay! Đáng tiếc hắn ta ở trên biển, lúc hắn ta trở lại thì thì thể cô cũng đã lạnh rồi. Chúng tôi lúc đây đều đang ở nước ngoài, cho dù hắn ta có thù đoạn đi chăng nữa, cũng không có khả năng tìm ra được tôi!”

Xem ra đối phương đã có âm mưu từ trước, cô phải tỉnh táo lại nghĩ biện pháp.

Phá máy theo dõi?

không được!

hiện tại bọn hắn còn ở trên xe, một khi cô phá đi thì Đường Mặc Trầm càng không tìm thấy được mình

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Trách không được ngay cả bộ trưởng đều cung chiều cô như vậy

Edit: Miêu

“Như thế nào, lần này biết sợ rồi à?” Điền Sấm một phen nắm gáy cô lại: “Chút nữa xem lão tử thu thập cô như thế nào, trời lại!”

Hai người còn lại lập tức chuẩn bị xong băng dán, cuốn lấy tay chân của cô.

Toàn thân bị quấy quá chặt chẽ, động cũng không thể động, Bùi Văn Khinh rúc lại trong một góc trong lòng trầm xuống.

“Đừng nói, cô nàng thật xinh đẹp, trách không được ngay cả bộ trưởng đều cung chiều như vậy?”

Người đàn ông phía bên phải đang nói tay liền hướng mặt cô đưa tới, Bùi Văn Khinh quay mặt tránh qua một bên.

Tay người đàn ông duỗi theo ra, muốn cầm mặt cô, cô quay đầu cắn tay đối phương một ngụm.

“Con bà nó!”

Đối phương khó thở, một cái tát trên mặt của cô, tay rút ra đi, đã muốn tràn đầy máu.

PHI!

Bùi Văn Khinh phi ra ngoài trong miệng máu loãng, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm người nọ.

Người nọ vẫy vẫy ngón tay,

“Con mẹ nó, lão tử hôm nay còn không thể thấy được!”

“Gấp cái gì!”

Điền Sấm kéo hắn lại, từ trong túi tiền lấy ra một viên thuốc nhỏ, “Đợi lát nữa, xem cô ta chút nữa cầu chúng ta sờ dùm!”

Hai người đàn ông đưa tay bắt lấy Bùi Văn Khinh, không cần nghĩ cũng có thể đoán được trong tay của hắn ta không phải thuốc tốt, cô cắn răng đến

chết cũng không mở miệng.

Điền Sấm đi tới, nắm mũi cô, hơi thở tắc nghẽn, cô vẫn như trước liều chết cắn răng, rốt cuộc không đánh lại lực lượng đối phương cùng sự thiếu đường khí đã bị đối phương đẩy cầm ra.

Đem một viên thuốc nhét toàn bộ vào trong miệng cô, Điền Sấm cầm bình nước từ trong miệng cô rót vào, dùng sức che miệng cô lại.

Viên thuốc vào trong miệng tan ra, cho dù cô không cố gắng nuốt vẫn không không chế được sự nuốt của yết hầu bản thân.

một hồi lâu, Điền Sấm mới nâng tay buông lỏng cô.

Bùi Vân Khanh dùng sức phun ra, nhưng làm sao phun được?

Ánh mắt đảo qua mấy người, cô chậm rãi lui thân mình lại, mạnh mẽ đứng lên hướng tài xế phóng đến.

Vài người bắt ngờ, không phòng ngực thời điểm phản ứng lại, cô đã tiến lên đụng vào cánh tay tài xế.

Cánh tay tài xế nhoáng một cái, xe van hướng sang bên cạnh phóng mạnh mẽ, thiếu chút nữa đụng vào lan can cao nhất ven đường.

Vài người sau đó nhanh chóng phản ứng, đem cô kéo về tại chỗ, Điền Sấm nâng tay đem băng súng đánh vào sườn gáy.

Trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, Bùi Vân Khanh vội lực hôn mê.

....

....

Nóng quá, thật là khát...

Trong cổ họng như đang cháy vậy, trên người cũng khô nóng giống như phát sốt...

Bùi Vân Khanh khó chịu mở to mắt, thấy một mảnh trần nhà nhô ra xi măng.

“A, mỹ nhân ngủ của chúng ta tỉnh dậy rất đúng thời điểm nha!”

Làm cho một người đàn ông trêu chọc, vài người sau đó cũng xúm lại đứng ở trước người cô.

cô ngồi dậy, nhanh chóng liếc nhìn bốn phía.

Nơi này là một căn nhà trong khu biệt thự không có xây đã bị bỏ hoang, phòng còn không sửa sang qua, cửa sổ cũng chưa khóa, nhìn từ chỗ cửa sổ ra ngoài có khả năng nhìn thấy bên ngoài cỏ hoang mọc cao.

Dưới người cô là chăn nệm được trải ra, giường thì không quá sạch sẽ làm cho người ta càng chán ghét nơi này hơn.

Bốn người đàn ông vây quanh ở bên người cô, Điền Sấm đứng ở cuối giường, tràn đầy vết sẹo trên mặt còn đang nhe răng cười.

Ở phía sau hẳn đang là một cái giá tam giác, trên một máy quay phim, đèn đỏ chớp tắt đang làm việc, màn ảnh quay về hướng cô.

Chú ý đến tầm mắt Bùi Vân Khanh, Điền Sấm cười âm hiểm, mở miệng

“sự việc hôm nay, tôi muốn quay thật tốt, liền lưu lại về sau chậm rãi thương thức. Đương nhiên, tôi sẽ gửi một phần cho Đường Mặc Trầm, làm cho hắn ta nhìn xem người đàn bà của hắn, xin tôi chơi cô ta như thế nào!”

“Như thế nào, một chút phản ứng của cô ta cũng không có, không phải là thuốc này vô dụng chứ?” một người đàn ông nghi ngờ hỏi.

“Bình thường một viên đủ rồi, cô ta uống bảy tám viên, làm sao không chứ, chờ xem, lập tức sẽ có!” một người khác nói.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Máu như thủy triều làm sạch các mạch máu

Edit: Miêu

Bùi Văn Khanh lúc này cũng cảm giác được chính mình không thích hợp, tim đập quá nhanh, máu như thủy triều làm sạch các mạch máu, dây thần kinh cả người đều mẫn cảm.

Nhất định là bọn chúng cho cô uống thuốc tác dụng đó!

cô dùng sức cắn một chút ở đầu lưỡi, dùng đau đớn kích thích để bảo trì sự thanh tỉnh.

Điền Sấm đập lên nệm, nắm lấy khuôn mặt đang nóng lên của cô, Bùi Văn Khanh không trốn tránh ngược lại rất phối hợp rên rỉ một tiếng “Tôi nóng quá, thật là khó chịu, các người rốt cuộc đã cho tôi ăn cái gì?”

Điền Sấm chỉ coi cô là được tính đã phát tán, khỏe mỗi giờ lên nhẹ răng cười “Yên tâm, trong chốc lát để mấy anh em phục vụ tốt cho cô, đem băng dán cõ ra cho cô ta biết!”

một người đàn ông đi đến, dùng kéo cắt băng dán trên người cô.

Bùi Văn Khanh lui thân đi tới, Điền Sấm như người trên hạ mặt nhìn xuống cô “Thất thần cái gì, còn không tự chính mình cõ?”

Nâng hai tay, cô chậm rãi nắm lấy đai lưng của mình đẩy ra...

“Đúng vậy, thế này mới ngoan, nếu như trước kia cô cứ ngoan ngoãn nghe lời như vậy, hiện tại làm sao tôi có thể giết người chứ!”

Bùi Văn Khanh không nói chuyện, chỉ là đem đai lưng kẹp thật chặt ở trong lòng bàn tay đem phía trên khóa kéo mở ra, người liền không nhúc nhích dừng lại.

Điền Sấm nhìn cô dừng lại, trong mắt lên không kiên nhẫn.

“Mau cõ!”

Bùi Văn Khanh ngẩng mặt lên, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng hấn ta.

“Nếu anh dám chạm vào tôi một chút, tôi liền đem một con mắt còn lại của anh đâm mù luôn!”

“Mẹ nó!”

Điền Sấm giận dữ, đem súng nhét vào trong quần, cúi người xuống liền cõ quần áo của cô.

Nhắm ngay cơ hội lúc này, Bùi Văn Khanh mạnh mẽ nâng tay phải lên, đánh lên tay hấn.

Trong khe hở của dây lưng dính dính, hấn tiến lên đâm con mắt còn lại của Điền Sấm.

“A!”

Điền Sấm đau đến nỗi kêu to, hét hoảng lui ra phía sau vài bước, lấy súng ra bóp cò.

“Đồ dê tiên, tôi đánh chết cô!”

Hai mắt bị mù, liếc mắt còn đang bị đau đớn kéo đến, hấn ta làm sao nhìn rõ được, viên đạn bay loạn xạ mọi nơi, không có trúng Bùi Văn Khanh, ngược lại bắn trúng cánh tay cái tên đang đứng cạnh giường.

Bùi Văn Khanh thừa dịp loạn lên, đột lấy con dao trong tay đối phương, phi thân nhảy ra cửa, bắt chập ngã trên tảng đá đau đớn, cô bắt lấy con dao dùng sức đem dây trời cắt đi.

.....

.....

Khu vực diễn tập hải quân, trên hạm chỉ huy.

Đường Mạc Trầm một thân quân trang, đứng ở hạm đầu, ánh mắt chuyên chú nhìn chăm chăm chiến hạm cập bến chính tề trên biển.

một người sĩ quan trung niên đã chạy đến, ngừng ở bên người anh, chào theo quân lễ.

“Báo cáo bộ trưởng, diễn tập chiến hạm đã kết thúc tổng cộng có 50 thuyền chiến cùng chiến hạm xuất chiến, thuận lợi đánh trúng mục tiêu quân địch, thời gian là 2 giờ 45 phút 45 giây, so với thời gian dự kiến tiết kiệm 14 phút 15 giây. trên biển diễn tập đến đây thuận lợi chấm dứt, tổng cộng duy trì là 39 phút 18 giây.”

Đường Mạc Trầm vừa lòng gật gật đầu, hướng đối phương chào quân lễ.

“Được rồi.”

“Cảm ơn thủ trưởng động viên!”

Đối phương đáp lại, đẩy ra.

Vài vị tham dự diễn tập tăng trên đi đến trước, cười cùng anh rồi bắt tay.

“Bộ trưởng lần diễn tập chiến thuật này, quả nhiên là rất nhanh – ngoan – độc, đem đối thủ đánh cho hoa rơi nước chảy!”

“Đúng vậy, nếu như là ở trong thực chiến, thắng lợi nhất định thuộc về chúng ta!”

....

Đối với những lời nói này, Đường Mặc Trầm chỉ gật đầu nhẹ.

anh chán ghét đó là sự thừa nhận phù phiếm, càng hy vọng bọn họ nói lên ý kiến đề nghị mà không phải vuốt mông ngựa.

Chú ý đến đám người, sau khi nhìn thư kí Ôn Từ Khiêm, anh bước lại đây, thấp giọng nói: “Sao thế?”

“Tiểu thư nửa giờ trước đi ra khỏi khu vực nội thành, hiện tại người đang ở vùng ngoại thành hoang vắng.”

Ôn Từ Khiêm vừa dứt lời, máy tính trong tay đột nhiên sáng lên.

Đây là máy theo dõi bị phá hư!

P/s: để tui spoil tên chương sau để thấy sự thâm tình của anh n9 nhé

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Tôi nói bất cứ chuyện gì, nhưng không bao gồm bụi vân khinh

Edit: Miêu - Cung Quảng Hằng

Đường Mặc Trầm đoạt lấy máy tính trong tay Ôn Từ Khiêm, xoay người hướng boong tàu mà đi.

“Phi cơ trực thăng!”

cô nhóc kia cho dù thừa dịp anh không ở nhà đi chơi cũng không có khả năng sẽ chạy đến vùng rừng núi hoang vắng, càng không biết phá đi thiết bị theo dõi trên chân.

Giải thích duy nhất cho việc này là cô đã xảy ra chuyện!

Nghĩ đến loại khả năng này, tim Đường Mặc Trầm cũng thắt chặt lại.

không có đi hành lang boong tàu cho lãng phí thời gian, đặt tay trên lan can chống một cái, anh dứt khoát phi người, nhảy xuống dưới.

Phía sau, Ôn Từ Khiêm không chút suy nghĩ theo sát phía sau, tay cầm lấy tai nghe.

“Phi cơ trực thăng chuẩn bị, mau!”

“Đường bộ trưởng?”

“Bộ trưởng!”

.....

một đám quan chức mắt thấy một bộ trưởng một thư kí đột nhiên nhảy xuống boong tàu như vậy đều sợ hãi, theo bản năng định nhảy theo hai người, nhưng mà bất đắc dĩ hoặc là tuổi tác đã cao hoặc là hiểu rèn luyện nên vóc dáng béo phệ, tốc độ làm sao có thể so với bọn họ.

Mấy người này thở hồng hộc truy đuổi đến boong tàu, Đường Mặc Trầm đã xông qua và phi người nhảy vào phi cơ trực thăng.

“Cắt cánh!”

Ôn Từ Khiêm một bước to xông đến, cũng đi theo anh nhảy vào phi cơ trực thăng bên trong.

Phi cơ cắt cánh, Đường Mặc Trầm xông về phía trước, máy tính báo số liệu tham số.

“Mau!”

Phi công không dám thờ ơ, lập tức đẩy lên lên xuống một cái, trực thăng nhanh chóng bay lên cao hướng tây bắc, Đường Mặc Trầm nhú mảy, hướng Ôn Từ Khiêm quay sang.

“Vi sao chờ đến bây giờ mới nói?”

Ôn Từ Khiêm cầm lấy tay vịn ở phía sau, ngữ khí có một nói: “Là ngài nói... Thời gian diễn tập không được bất cứ chuyện gì quấy rầy!”

Nâng tay bắt Ôn Từ Khiêm lại, Đường Mặc Trầm một tay kéo lấy anh ta lại đến trước mặt mình, ánh mắt thâm trầm chống lại ánh mắt anh ta.

“Hiện tại nhớ cho kĩ, tôi nói bất cứ chuyện gì nhưng không bao gồm chuyện Bùi Văn Khinh!”

Ôn Từ Khiêm ở bên anh trước sau cũng mấy năm, đây là lần đầu tiên Đường Mặc Trầm đối với mình giận dữ như thế.

“Dạ, bộ trưởng!”

“Nếu cô ấy có việc gì, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu!”

một tay đẩy anh ta ra, Đường Mặc Trầm nhú mảy mở miệng.

“Báo cáo tình huống!”

“Dạ, bộ trưởng!”

Ôn Từ Khiêm không dám thờ ơ, lúc này đem tình huống nói tỉ mỉ cho anh: “Tiểu thư là một giờ trước rời đi trường học, lúc tôi nhìn là phương hướng hình như là về nhà, cho nên không có để ý, sau lại thấy có dây lạch khỏi quỹ đạo, địa điểm cuối cùng này là khoảng mười mấy phút đồng hồ.”

Đường Mặc Trầm hít đôi mắt nhìn chăm chú vào bản đồ trên máy tính.

“Gọi đội Huyết Lang, đại đội của Tần Chi Nam!”

Nước xa không thể cứu được lửa gần.

anh chỉ sợ mình đến không kịp, bây giờ cách Bùi Văn Khinh gần mà anh tin nhiệm nhất chính là Tần Chi Nam.

Ôn Từ Khiêm vội vàng tiến lên, bắt lấy hệ thống liên lạc trên trực thăng, bắt đầu liên hệ.

“Bộ trưởng, đã nhận được.”

Đường Mặc Trầm cầm lấy ống nghe điện thoại mang đến, tai nghe lập tức vang lên người phụ trách của đại đội Huyết Lang – âm thanh của Tần Chi Nam.

“Tôi là Tần Chi Nam!”

Tần Chi Nam cùng Đường Mặc Trầm là chiến hữu, hai người đều là thủ hạ của Bùi Phàm, nay Tần Chi Nam sớm đã lên hàng thiếu tướng, đang bỏ nhiệm ở quân khu Long Thành của đại đội Huyết Lang làm người phụ trách.

Hai người đều là sĩ quan cao cấp, cũng là anh em.

“Tôi là Đường Mặc Trầm, hiện tại nghe cẩn thận rõ ràng, tôi nói mỗi một chữ!”

Trong tai nghe, từng từng chữ phát ra trong thâm trầm.

“Tôi mặc kệ cậu đang làm gì, lập tức đem lính ở dưới tọa độ này phạm vi trong 5km phải khống chế được trong khu vực ấy, một con ruồi cũng không cho bay vào. Ở đó biết tình huống rõ ràng trước, không cần hành động thiếu suy nghĩ, lặng lẽ lên vào tìm được Bùi Văn Khinh. Nếu như đối phương muốn nói điều kiện gì, mặc kệ hấn ta muốn cái gì, đều cho hấn ta!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Tôi muốn chặt gân cốt, lột da của cô

Edit: Miêu - CQH

Biết nhau lâu như vậy, lần đầu tiên Tần Chi Nam nghe được Đường Mặc Trầm không để ý nguyên tắc mà ra mệnh lệnh như vậy.

Nghe được cái tên Bùi Văn Khinh, âm thanh Tần Chi Nam cứng lại.

“nói đi!”

Đường Mặc Trầm nói ra tọa độ trong máy tính, “Tôi đang ở trên đường rồi, rất mau sẽ tới đây...”

anh hơn dừng lại một giây, ngón tay nắm chặt tai nghe, “Chi Nam, đừng để cho em ấy gặp chuyện không may!”

Đầu dây điện thoại kia, Tần Chi Nam trịnh trọng đáp lại.

“Tôi tự mình xuất phát, có tin tức gì thì liên hệ lại.”

Thông tin tạm thời ngừng lại, Đường Mặc Trầm nhú mày dừng rồi nhìn về phía bầu trời, trước mắt hiện lên khuôn mặt Bùi Văn Khinh, bàn tay trên vịn ghế ngày càng nắm chặt.

....

....

Khu biệt thự bỏ hoang.

Hai người thủ hạ nhanh chóng xông lại đỡ lấy Điền Sấm “anh sao rồi?”

trên mặt Điền Sấm toàn là máu, một tay ôm mặt bị thương, một tay còn lại nắm chặt súng.

“Bùi Văn Khinh đâu?”

“cô ta chạy rồi!”

“Vậy còn không mau đuổi theo, đem cô ta trở về!” Điền Sấm chỉ tức giận, đẩy hai người ra.

“Nếu cô ta chạy thoát, chúng ta không ai mong được sống sót!”

“Yên tâm đi, cô ta uống thuốc kia, trên người liền không có sức chạy nên chạy không xa đâu!”

“Chúng ta lập tức đem cô ta bắt trở về!”

Hai người một trước một sau nhảy ra khỏi cửa sổ, đuổi theo Bùi Văn Khinh.

Điền Sấm liền mò mẫn thối lui đến cạnh tường, dựa vào tường ngồi xuống, cẩn thận nâng tay sờ vào mắt của mình.

Tay giờ lên, sờ được một mảnh máu còn nóng, còn một cái dính dính tròn tròn này nọ... kia là mắt hắtta, Điền Sấm đau đến kêu lên thành tiếng, người nghiêng răng nghiêng lợi mắng.

“Đồ con đàn bà thối, tôi muốn chặt gân cốt, lột da của cô!”

Ngoài cửa sổ.

Sau một cây cao lớn là nơi giấu mình của Bùi Văn Khinh, mắt thấy hai người đàn ông một trái một phải chạy rất xa rồi, thể này mới lén lút theo trong bụi cỏ bò ra.

trên người mềm mại vô lực, cô bây giờ căn bản không có bao nhiêu khí lực, biết mình chạy thì đối phương sẽ bắt được nên tạm thời trốn ở chỗ này.

Nghe được chỗ cửa sổ mơ hồ truyền đến tiếng nấc của Điền Sấm, cô dùng sức cắn môi cố gắng làm cho mình vẫn duy trì thanh tỉnh cùng lý trí, rón rén đi đến sườn cửa sổ, lén lút nhìn sang.

trên đất là người đàn ông trúng đạn đã chết, Điền Sấm cầm súng dựa vào tường, trên mặt đất đầy máu càng có vẻ dữ tợn, ghê tởm.

Bao nhiêu lần ở trong đêm nghe được tiếng sấm thì rúc thân mình lại. cô ở nơi này âm thầm chờ nếu như gặp lại hắn ta, nhất định tự mình lấy được mạng của hắn ta.

Lúc này đây, cô tuyệt đối không buông tha cho hắn ta!

Cẩn thận bước qua cửa sổ, cô chậm rãi đến gần đối phương.

Dưới chân không cẩn thận đạp phải một viên gạch người kia mà rơi hạt dưa xuống, phát ra một tiếng động vang dội.

“Ai?”

Điền Sấm lập tức hai tay cầm lấy súng, nhắm ngay phương hướng cô.

Bùi Vân Khanh cẩn thận cúi xuống, ngón tay nhặt lên một cục đá quăng đi.

Nghe được âm thanh, Điền Sấm lập tức hướng liền âm thanh đó bóp cò, mượn cơ hội này Bùi Vân Khanh liền nhanh chóng bỏ nhào qua, dùng sức nắm chặt hai tay dùng hết sức lực của hai tay đâm về động mạch gáy của đối phương.

“Tiểu...”

Điền Sấm còn muốn phản kháng, cô đã đâm sâu xuống.

Động mạch tổn hại, máu phun ra như suối, Điền Sấm tay còn chưa dừng đến cô đã vô lực ngã nhào xuống đất.

Khom người cầm lên cây súng trên đất, rất nhanh hai người kia sẽ trở lại, cô phải nhanh chóng rời đi.

Nhanh chút, mau hơn chút nữa, mau hơn chút nữa...

Ngã xuống, lại đi, chạy nữa...

Toàn thân khô nóng như lửa, sóng nhiệt một luồng rồi một luồng từ bụng đi lên, lần sau còn mãnh liệt hơn lần trước, thân thể của cô càng mềm mại vô lực.

Dưới chân cầu đến chỗ đất trống, thân thể cô lắc lư một cái, người liền chạy đến bỏ nhào ngã trên cỏ.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Trái tim giống như bị người cố gắng xé rách

Edit: Miêu - CQH

Phía sau hai người này nghe được tiếng bước chân đang đến gần, Bùi Vân Khanh trong lòng nghĩ muốn chạy trốn nhưng thân thể sớm đã mất đi sức lực.

Cố gắng hết sức từ dưới đất bò dậy, mắt nhìn đối phương đã cách mình còn mấy mét nữa, Bùi Vân Khanh cắn răng ngồi dậy hai tay cầm lấy súng nhắm hai người.

Nhìn thấy trong tay cô cầm súng, hai người thật sự hoảng sợ.

cô muốn bắn nhưng ánh mắt mơ hồ có chút không rõ, hai tay gần như muốn không cầm được súng nữa, người không khống chế kịp hai chân lại.

Nhìn ra được sự khác thường của cô, tên nhuộm đầu màu vàng cười âm hiểm.

“Như thế nào, có phải ngựa không chịu nổi rồi không, đến đây, để anh hảo hảo thương em!”

Bùi Vân Khanh nheo một con mắt lại, nhắm ngay tim đối phương, bóp cò.

Oành!

một viên đạn đang gào thét mà bắn ra, ngay chính giữa ngực đối phương.

Tên đầu vàng ngơ ngơ, vô lực té ngã trên mặt đất, một tên khác thấy tình thế không ổn, sợ tới mức trốn tránh, cô nâng súng bóp cò.

Cò súng bắn ra nhưng đã hết đạn.

Viên đạn, không có!

“Đồ dê tiện, xem ông lột da cô không!”

Đối phương đã phi thân đem nòng ngã nhào xuống đất, cảm giác đối phương chạm vào, cô không thể chế được lên tiếng.

Người nọ vốn dĩ đã đè bờ vai của cô chuẩn bị động sát khí, nhìn cô gái mặt cười hồng hào, bộ dáng mê người không khỏi nuốt nước bọt một cái.

“Lão tử trước thương thức trước rồi giết cô!”

hắn nâng tay mở đai lưng, tay liền đưa tới kéo quần cô xuống.

Dùng hết mọi phương pháp phản kháng, bắt đắc dĩ toàn thân vô lực, làm sao có thể động đậy được chứ.

....

....

Bên trong khu biệt thự bỏ hoang.

Tay cầm súng cẩn thận nhảy vào tường, Tần Chi Nam khẽ quơ tay phải phía sau mấy tên thù hạ lập tức phi thân nhảy vào, hướng về cách đó không xa cũng đến.

Tần Chi Nam mở bụi cỏ, quan sát một chút trái phải.

“Hành động!”

Vài người đồng thời từ các cửa sổ khác nhau cũng nhảy vào, ghim súng nhắm

“không được nhúc nhích!”

trên mặt đất, thế nhưng lại có hai cổ thi thể.

“Đội trưởng, không có!”

“Bên này cũng không có!”

....

Mấy tên thù hạ nhanh chóng đem cả biệt thự đều xem xét một lần, lập tức báo cáo.

Tần Chi Nam nhìn xem đồ vật trên đất cùng dấu vết, vung tay phải xuống.

“Tiếp tục tìm kiếm!”

Bọn thù hạ nhanh chóng về phái người phía trước tìm kiếm.

Lúc này, tai nghe đã có đội viên khác lên tiếng báo cáo.

“Báo cáo đội trưởng, trên không có trực thăng đang đến gần là phi cơ quân dụng.”

“Đó là người mình!”

Tần Chi Nam đi theo phía sau là trợ lý, liên lạc qua ống nghe.

“Đón bộ trưởng từ phi cơ xuống.”

Đối phương chào hỏi đơn giản một lát, anh đã cùng trực thăng bắt được liên lạc.

“Chúng tôi đã đuổi đến mục tiêu địa điểm, phát hiện được hai thi thể còn đang phát hiện một đoạn dây đã bị cắt.”

“Vân Khanh đâu?” Đường Mặc Trầm gấp giọng, truy vấn.

“Trước mắt còn chưa phát hiện được, bắt quá thi thể vẫn còn nóng, thời gian chết không vượt quá 20 phút, bọn họ hẳn là đang ở vùng phụ cận.”

“Tiếp tục tìm!”

trên trục thẳng, Đường Mặc Trầm sớm đã gấp đến độ đứng ngồi không yên, đem kính viễn vọng một lần nữa nhìn.

Lúc này, phi cơ đã đến khu biệt thự phía sau núi, ánh mắt liếc qua binh lính đang lục soát trên mặt đất, anh lo lắng ở trên cỏ tìm kiếm.

Vân Khanh, Vân Khanh...

Mau đi ra đi, Vân Khanh của anh!

Trong lòng gọi tên của người kia, tim Đường Mặc Trầm ngày càng tahwts lại.

Nếu lần nào tìm không thấy cô, không có máy theo dõi, muốn anh đi đâu tìm cô bây giờ.

Nghĩ đến có thể mất đi cô như vậy, trong lòng trong trái tim giống như bị người cố gắng xé rách, đau đến tột đỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chú nhỏ, cứu em!

Edit: Miêu -CQH

trên cỏ.

Người đàn ông một phen kéo áo Bùi Vân Khanh xuống, tay sờ soạn trên người cô, cả người liền đè lên cô.

Bùi Vân Khanh cố gắng né tránh, nhưng chỉ phí công.

Mặt đối phương dữ tợn, từng chút từng chút đến gần, Bùi Vân Khanh dùng sức cắn răng trong lòng nghĩ chỉ có nghĩ đến Đường Mặc Trầm.

Chú nhỏ, cứu em!

Oành!

một viên đạn, từ giữa không trung bay đến ngay chính giữa cái gáy người kia.

Máu bắn ra khắp nơi, thân thể người đàn ông lắc lư một cái, vô lực ngã sấp xuống thân thể của cô.

trên máy bay, Đường Mặc Trầm xuyên qua chỉ một phát kích thích, tâm tâm niệm niệm, thờ nhẹ một nhẹ.

“Nhanh chút!”

Lỗi tai nghe được tiếng trực thăng trên không trung, Bùi Vân Khanh quay mặt nhìn sang, chỉ thấy trên phi cơ đang cầm lấy dây cáp tốc nhảy xuống, trong tay còn cầm một trường thương.

Phi cơ trực thăng quay mạnh mẽ, tốc và quần áo của anh đó là... Chú nhỏ!

Nhận ra được hình dáng quen thuộc kia, Bùi Vân Khanh thể này mới thả lỏng được.

Chú nhỏ đến, mình được cứu rồi!

Thấy mình còn cách mặt đất nhiều nhất hai mét, Đường Mặc Trầm đã buông dây thừng ra nhảy xuống, ngay cả bốn phía không còn tên nào nữa cũng không thể nào để ý quan sát chứ, người liền phi thân hướng cô điên cuồng chạy đến.

trên máy bay, Ôn Tử Khiêm chỉ sợ đến mức nắm chắc súng, tùy thời có thể chuẩn bị bắn nếu anh có xảy ra sơ suất.

“Vân Khanh!”

Chạy như bay đến, đem thi thể trên người cô ra, anh một tay ôm cô từ dưới đất dậy, gất gao ôm vào lòng.

“không sao, không sao.... Chú nhỏ đã ở đây, chú nhỏ đã ở đây!”

Phi cơ hạ xuống, Tần Chi Nam cũng mang theo thủ hạ xông lại, nhìn từ xa một màn này anh ta cũng âm thầm thở nhẹ một hơi, chú ý đến trên người Bùi Vân Kinh quần áo không chỉnh tề, anh ta nâng tay ý bảo mọi người không được đến gần.

Bỏ lại súng trong tay, Đường Mặc Trầm nhanh chóng còi quân trang ra, bao lấy bả vai đã bị lộ ra ngoài của người con gái ấy, rồi ân cần đánh giá từ trên xuống dưới.

“nói cho chú nhỏ nghe, có bị thương ở đâu không?”

“Chú... Chú nhỏ!”

Bùi Vân Kinh cố gắng hết sức nắm quần áo trong lại.

“Cứu... Cứu em!”

Đường Mặc Trầm vội vàng đỡ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, an ủi “Chú nhỏ, chú nhỏ đã đến cứu em rồi, em cũng không sao đâu!”

“Bọn chúng... Bọn chúng cho em... Bỏ thuốc!”

Theo bản năng đã đem thân mình dựa vào người anh, cánh tay giống như cuốn lấy cổ anh, môi liền ở trên cổ cạ cạ, hôn hôn.

“Chú nhỏ... Em không chịu nổi, chú nhỏ...”

Thân thể của anh có thể dọa người, âm thanh cùng biểu tình đều khác thường.

Đường Mặc Trầm đoán được chân tướng, một tay ôm lấy cô từ dưới đất lên, đi nhanh về phía trực thăng.

“Bộ trưởng?”

“Tướng quân!”

Ôn Từ Khiêm cùng Tần Chi Nam một trái một phải chạy lại.

Đường Mặc Trầm không để ý đến, chỉ cong người đem Bùi Vân Kinh đến trực thăng, Ôn Từ Khiêm vội vàng chạy lại.

“không được đi lên!” Đường Mặc Trầm cao giọng quát.

“Thông báo cho bác sĩ đến đường cung! Đóng cửa, cắt cánh!”

Trực thăng nhanh chóng trở lại bầu trời, Đường Mặc Trầm ôm cô vào ghế ngồi, thuận tay lấy một chai nước suối vụn mở đưa đến miệng cô.

Nước lạnh chảy xuống, kích thích làn da nóng hổi, hai tay nâng bình nước đổ lên mặt.

Đường Mặc Trầm thấy trong mắt, đau lòng không chịu được, vội vàng kéo lại quần áo trên người cô, đem cô ôm vào trong lòng.

“Chúng ta rất nhanh đến, bác sĩ nhất định sẽ có biện pháp!”

Hơi thở của anh, độ ẩm của anh, độ mạnh yếu trên cánh tay đang ôm cô....

Hết thấy tất cả không khác gì ngọn lửa thứ hai cả, trong đầu nhảy lên ý trấn an, nháy mắt tan rã, cô mơ hồ theo bản năng ôm lấy anh, môi đã tìm đến đến môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 94: Lửa nóng trên môi anh

Edit: Miêu - CQH

Môi cô gái nóng như lửa chạm vào môi anh một cách vụng về.

anh biết, cô cũng không phải tự nguyện, chỉ là theo bản năng nguyên thủy của mình thôi.

Đường Mặc Trầm nâng tay đem cô đẩy ra “Vân Khanh, em bình tĩnh một chút, nhịn một nữa thôi?”

Nhưng làm sao cô nhịn được?

Trước khi anh đến, cô đã nhịn lâu lắm rồi.

Khi đó toàn bộ thần kinh Bùi Vân Khanh vẫn trong trạng thái căng thẳng, dựa vào ý chí muốn sống làm cho cô miễn cưỡng duy trì.

Giờ khắc này, ở cùng anh cả người cô trầm tĩnh lại, theo bản năng liền chiếm được ưu thế.

Hôn đến môi, rồi đến cổ anh, hai cánh tay cuốn lấy anh thật chặt, ở trên ngực anh lắc lắc.

“Chú nhỏ ơi... Chú nhỏ ơi... Khó chịu...”

“anh biết!” Đường Mặc Trầm kìm lại rồi đẩy cô ra, kéo âu phục đến chặt chẽ bao lấy cô “Ngoan, nhịn một chút nữa, bác sĩ đến rồi!”

Phi cơ trực thăng giảm độ cao xuống, ở trước sân của Đường cung đầu xuống.

Bác sĩ đã đến rồi, quân gia cùng với người giúp việc sớm đã đến và chờ ở cửa.

Đường Mặc Trầm ôm Bùi Vân Khanh xuống máy bay, bác sĩ lập tức đến.

“Tiểu thư sao lại thế này?”

“Ông theo tôi lên lầu!”

Đường Mặc Trầm nhanh chân chạy lên lầu, “không có lệnh của tôi, không có bất kỳ kẻ nào được phép lên lầu cả.”

Với một cô gái mà nói, đây tuyệt đối là một sự xấu hổ, người biết đương nhiên càng ít càng tốt bằng không chờ đến ngày mai không biết đối mặt với mọi người làm sao?

Đem sự tình nói với bác sĩ, vốn phải đem cô lên giường nhưng mà cả người cô giống như rắn, căn bản kéo không ra.

Bất đắc dĩ đành phải ôm cô ngồi đến cuối giường. **(Miêu - CQH)**

Bác sĩ nhìn ra được sự khác thường, liền chạy đến kiểm tra giúp cô.

Bùi Vân Khanh chẳng biết lúc nào đã cởi bỏ một cúc áo, đưa tay đến xoa lồng ngực của anh.

Đường Mặc Trầm vội vàng đem tay cô kéo ra, dùng bàn tay to kéo lại.

“Nhanh chút!”

Bác sĩ mở mí mắt cô ra nhìn thử, lại lấy ống nghe nghe nhịp thở cô, ngồi dậy, khẽ gật đầu một cái.

“hiện tại, nhịp của của tiểu thư rất nhanh, tiếp tục như vậy thì trái tim sẽ chịu không nổi!”

“Đừng nói với tôi những lời này, nói phải làm sao bây giờ để khỏi?”

Bác sĩ lui ra phía sau một bước, mặt cúi thấp.

“không còn biện pháp khác, hoặc để như vậy rồi chết hoặc là...”

Câu nói kế tiếp bác sĩ chưa kịp nói, Đường Mặc Trầm cũng hiểu được bác sĩ đang nói gì.

“Cút!”

Bác sĩ không nói chuyện nữa, nhanh chóng cầm cái hòm thuốc xuống lầu.

“Chờ một chút!” Đường Mặc Trầm trầm giọng, quát: “Nếu chuyện này truyền ra, người thứ nhất chết là ông đó!”

“Bộ trưởng yên tâm, tôi hiểu được.”

Bác sĩ hướng anh khom người xuống, lui ra khỏi cửa phòng, thuận tay khép cửa lại.

Lúc này, Bùi Vân Khanh đã thẳng người lên, một tay ôm cổ anh, hôn mặt, một tay khác liền giữ chặt bàn tay anh hướng lên bản thân mình.

“Chú nhỏ... Ôm ta... Ôm ta...”

Thân thể con gái nóng bỏng ôm anh thật chặt, môi dùng sức hôn anh, không có được như mong muốn, cô mất hứng uốn éo người, miệng chỉ lơ mơ đáp lại, “Chú nhỏ... Cho em... Em... Muốn...”

Làn da cô, môi cô, bàn tay cô, âm thanh khăn khăn, mềm mại của cô.

Hết thấy tất cả đối với anh đều là một loại kích thích, Đường Mặc Trầm mạnh mẽ đem cô đè xuống giường, hai tay đè cánh tay cô lại.

“Em muốn Ninh Trạch Thiên đứng hay không, anh lập tức kêu người tìm anh ta lại đây!”

“Em không cần.... Em muốn chú nhỏ!”

một tay ôm lấy nàng từ giường kéo lên, ôm nàng đi vào phòng tắm, Đường Mặc Trầm nâng tay mở nước lạnh ra, hắt vào tưới vào trên mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Từ hôm nay trở đi, em chính là vận khinh của anh

Edit: Miêu - CQH

Toàn thân nóng bỏng, đột nhiên chạm vào nước lạnh, Bùi Văn Khinh hét lên một tiếng, run rẩy, rất nhanh trốn vào lòng anh.

“Rất lạnh...”

Đường Mặc Trầm ôm cô cùng cô cùng nhau đứng ở nước lạnh.

“Vân Khinh!”

Nâng tay đỡ lấy mặt cô, giọng nói người đàn ông tràn đầy đau lòng, “Em cẩn thận nghe lời anh nói, nói cho anh biết, người trong lòng em là ai, chú nhỏ không giận em, chú nhỏ lập tức đem hân đến đây, làm cho hân giúp em giải được!”

Bùi Văn Khinh run rẩy đứng ở dưới nước lạnh, một đôi mắt ướt nhẹp theo dõi mặt anh, răng nanh đều run rẩy.

“Em chỉ thích chú nhỏ, em không cần ai hết, em chỉ muốn chú nhỏ, chú nhỏ.... Giúp em... Lạnh như vậy thật tốt... Em thật khó chịu...”

Đem cô từ dưới nước lạnh kéo đi, đè lên giường, Đường Mặc Trầm nâng bàn tay to lên vuốt mặt ẩm ướt của cô, cúi đầu đem mặt mình tiến lên trước mặt cô.

“Bùi Văn Khinh, em nhìn kỹ rõ ràng, anh là ai?”

“Chú... nhỏ.”

“Tên của anh là gì?”

“Đường Mặc Trầm.”

“Em nhất định muốn anh giúp em sao?”

không đợi cô nói xong, anh đã đè xuống thấp, hôn cánh môi ẩm ướt.

Rốt cục cũng hôn như được mong muốn, cánh tay của cô lập tức bò lên đến đây, thiết tha ôm lấy anh, ngốc nghếch lại nhiệt tình như lửa đáp lại.

Giờ khắc này, cô đã làm theo bản năng, chỉ hận không thể dựa vào anh gần một chút nữa, gần một chút nữa.

Cho Đường Mặc Trầm, làm sao không phải như thế.

Từ sau đêm đó, anh vẫn đang đè nén khát vọng đối với cô, hiện tại anh cũng buông thả hoàn toàn tâm tình của mình.

Hôn cô, bàn tay anh liền dời đi, cởi đi quần áo cản trở hai người.

Thân thể người đàn ông so với cô trong trẻo mà lạnh lùng rất nhiều, so với nước lạnh độ ẩm lại vừa phải, cô theo bản năng ôm càng chặt hơn.

Bởi vì được tính, cô phá lệ miễn cảm.

Mỗi lần anh khẽ hôn cùng với va chạm, đều mang một trận run rẩy mãnh liệt.

“Chú nhỏ... Chú nhỏ!”

cô thở hổn hển cùng lắm bầm.

“anh đến!”

Người đàn ông cũng đem cánh tay ôm chặt.

....

Miêu - CQH

.....

Vòi hoa sen vẫn ở chỗ cũ, bên trong phòng tắm vẫn ướt nhẹp, chỉ còn lại hai bóng dáng dây dưa vào nhau, không phân biệt được người nào là cô, người nào là anh.

....

Tình cảm mãnh liệt lui đi.

Đường Mặc Trầm ôm cô, đem cô đến vòi hoa sen.

Bọt nước phun ra, rơi vào hai thân thể gắn kết nhau sít sao, không còn chỗ trống, đành phải từ một bên chảy xuống.

Cẩn thận để cô xuống, làm cho cô dẫm lên bàn chân to rộng của anh, giúp cô tắm rửa.

....

“Chú nhỏ...”

Biết cô còn chưa hồi phục, Đường Mặc Trầm lại một lần nữa đem cô ôm chặt.

... **Miêu - CQH**

Từ phòng tắm đến phòng ngủ, từ bồn rửa tay đến giường lớn.

cô giống như một tiểu yêu tinh không biết thỏa mãn, lần lượt dây dưa với anh, mà anh cũng không giữ lại chút nào cũng đòi lấy không biết chừng mực, thẳng đến khi cô mềm nhũn ghé vào trên người anh, về mặt ửng hồng nhắm mắt lại, mệt mỏi ngủ.

Lấy khăn mỏng thấm mồ hôi trên người cô, Đường Mặc Trầm nâng tay nắm lấy cổ tay nhỏ nhắn, lắng lắng đếm nhịp tim đập của cô, xác định tốc độ đã bình thường, lúc này mới yên lòng.

cô gái dần dần ngủ sâu, sáng sớm ánh nắng đã chiếu xuống, nhẹ nhàng len lỏi đến mặt cô.

Đường Mặc Trầm giơ ngón tay lên, để ý chỗ lỗ tai tóc mai bay rồi loạn, lấy tay bé nhỏ đang đặt ở ngực anh nhẹ nhàng mà hôn lên mu bàn tay khép lại ngón tay rồi đem tay kia nắm ở trong lòng bàn tay mình.

“Từ hôm nay trở đi, em trở thành Vân Khinh của anh.”

âm thanh anh rất thấp, nhưng ngữ khí lại vô cùng bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Thì ra là có tình cảm

Edit: Miêu - CQH

Tự mình nhìn cô gái nhỏ lớn lên, hoặc là trong lúc bất tri bất giác thì dnm đã thay đổi thành yêu lúc nào, mà chính anh cũng không chú ý đến mà thôi.

Vì cô mà vương bận, vì cô đau lòng, biết cô buông thả chính mình lúc thất vọng, nghe nói cô đóng bạn trai lúc phần nộ....

thì ra là bất giác đã có tình cảm

....

.... Miêu - CQH

Giữa trưa ngày thứ hai.

Lầu một phòng khách.

Đường Mặc Trầm mặc áo sơ mi đen ngồi ghế sa lon, vẫn giống như bộ dạng ngày thường trong treo nhưng lạnh lùng, tự phụ cùng với con người lộ ra ý lạnh như băng.

“Chết rồi?”

“Hai người bị súng bắn chết, một người bị tiểu thư chọc mù mắt với cắt đứt động mạch gáy.” Nhớ đến Điền Sấm đã chết, Tần Chi Nam khẽ cong môi, “không hổ công tôi nuôi lớn, con nhóc kia rất có cốt cách.”

Đường Mặc Trầm hừ lạnh.

đã chết, bọn họ thật may mắn.

Nếu quả thật phải rơi vào trong tay anh, anh sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết, sau đó sẽ làm cho bọn họ chết thật thống khổ.

“trên súng có đầu mối gì không?”

“Là một sản phẩm trong nước, trên súng có mã số đã biến mất, bắt quá... Tôi tìm được một chút, trên cơ bản có thể xác định là súng không chuyên nghiệp!” Tần Chi Nam tiếp nhận văn kiện của thủ hạ phía sau, đưa lên trước mặt Đường Mặc Trầm, “Giống như anh dự liệu, hẳn là có người đứng sau lưng chỉ huy bọn họ.”

trên mặt Đường Mặc Trầm vẫn không cử động, không có nửa điểm kinh ngạc.

Ba năm trước đây, anh đã muốn xử cha Điền Sấm, thằng nhóc kia bắt quá là con chó nghèo túng.

Nếu có người đứng sau chỉ huy, anh tuyệt đối khẳng định là người đó không có can đảm hướng anh khiêu khích.

“Mặc khác ba người kia đâu?”

“Mấy tên côn đồ không có lai lịch, hẳn là người của Điền Sấm, đối phương thật sự cẩn thận.”

“Bộ trưởng!” Ôn Tử Khiêm đi nhanh đến phòng khách, đem phần văn kiện đến tay Đường Mặc Trầm, “Chiếc xe kia đã tra rõ ràng, là Điền Sấm ở quê trộm được. Dựa vào phân phó của ngài, theo tôi biên bản điều tra gọi điện của số điện thoại, bên trong có ba lượt tương tác tương đối đặc biệt, đối phương không dùng tên để đăng ký số điện thoại, bắt quá... Theo số đoạn trên có thể xác định là số điện thoại của Long Thành.”

Đường Mặc Trầm không có lên tiếng trả lời, chỉ hơi hơi nghiêng mắt.

“Thông qua hệ thống định vị, xác định được vị trí gọi điện đối phương, tôi đã điều tra theo dõi ngay lúc đó, xác định là người này!”

Ôn Tử Khiêm mở văn kiện ra, từ bên trong là một bức ảnh.

Đường Mặc Trầm tiếp nhận bức ảnh, bức ảnh này có được từ việc theo dõi, trải qua xử lý kỹ thuật trở lại ban đầu.

“hắn ta là ai vậy?”

“Cục phó bắt cảnh sát khu Nam Thành Triệu Cương.” Ôn Tử Khiêm nói.

Ngón tay người đàn ông nắm thật chặt, bức ảnh lập tức có nhiều nếp gấp.

“Vậy cậu còn chờ cái gì nữa?”

“Tôi đã an bài người đi làm rồi.”

Ôn Tử Khiêm vừa dứt lời, di động đã báo hiệu móc ra, nhìn nhìn tin nhắn gửi đến, anh ta nhú mày. Miêu - CQH

“Bộ trưởng, người đã chết rồi.”

Đường Mặc Trầm nhú mảy, trong con người thể hiện sự không vui.

một người cục phỏ nhỏ nhỏ như vậy, tuyệt đối không có can đảm làm, anh muốn biết được mục đích người phía sau màn ảnh muốn làm gì, vậy một thi thể có lợi ích gì chứ?

“Người chúng ta đến bắt nhưng hấn tự sát ở trên đường.” Ôn Từ Khiêm đáp.

“Vậy đi tra rõ ràng, nhìn xem thử hấn tại sao lại sợ như vậy.”

“Dạ!”

Ôn Từ Khiêm đáp ứng một tiếng, chạy ra khỏi cửa.

Tần Chi Nam liếc lên phương hướng cầu thang, “Con nhóc kia không có việc gì chứ?”

“không có việc gì.”

“Tôi có thể đi lên nhìn thử nhóc có được không?”

Đối phương là con gái của Bùi Phàm, là người quan trọng đối với Tần Chi Nam.

Giọng điệu Đường Mặc Trầm bình thản, lại lộ ra ngữ khí không cho phép, cự tuyệt.

“cô ấy đã ngủ, không có tiện!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chú nhỏ nhà ta cung chiều

Edit: Miêu - CQH

Tần Chi Nam hơi nhú mảy, “Tôi là chú của em ấy.”

Giọng nói Đường Mặc Trầm chuyển hơi trầm xuống, “Chú cũng không được.”

Trong đội còn có công việc khác, Tần Chi Nam không có thời gian đợi Bùi Văn Khinh tỉnh lại, chỉ là muốn lên lầu xem cô rồi đi.

Hai người đều là anh em của Bùi Phàm, tự nhiên đều bàn về vai lứa thì hơn so với Bùi Văn Khinh.

Là chú xem cháu gái, cái này có gì không được?

Tần Chi Nam cảm thấy không có gì để nói.

Khi anh ta đi vào là đúng lúc Đường Mặc Trầm từ trên lầu đi xuống.

Đường Mặc Trầm cũng là chú nhưng được vào xem, nhưng mình thì không được?

Người kia, thật sự càng ngày càng bá đạo rồi!

Đương nhiên cũng chỉ cảm thấy không có gì để nói mà thôi.

Quen biết với Đường Mặc Trầm mấy năm, Tần Chi Nam cũng biết được tính tình anh như thế nào.

Tên kia nói không được thì Thiên Vương lão tử đến đây cũng chắc chắn là không được, anh không muốn vì chút chuyện nhỏ này mà trêu chọc vị đại nhân này đâu.

Đưa tay vào túi quần, từ bên trong Tần Chi Nam lấy ra một hộp quà tinh xảo, đưa đến trước mặt Đường Mặc Trầm.

“Cậu giúp tôi đưa cái này cho em ấy, có thể chứ?”

Đường Mặc Trầm không có nhận, “Là cái gì chứ?”

Trong giọng của Tần Chi Nam có phần bất đắc dĩ “Tôi cho em ấy quà sinh nhật, ai cần cậu lo chứ?”

anh ta biết Đường Mặc Trầm có cảm tình với Bùi Phạm, cũng biết Đường Mặc Trầm của yêu thương với Bùi Văn Khinh nhưng mà cũng không đến mức khi mình đưa quà tặng cho em ấy mà bị hỏi đến mức này.

Đường Mặc Trầm nhúm mày “Tôi là người giám hộ của cô ấy!”

“Em ấy cũng đã hai mươi rồi, cậu còn giám hộ gì nữa?”

“cô ấy đến tám mươi, tôi cũng là người giám hộ!”

“Đây là dây chuyền, cũng không được?”

Dây chuyền? Miêu - CQH

Đường Mặc Trầm nhúm mày “Vì sao đưa dây chuyền?”

không thể thuyết phục!

Tần Chi Nam từ trên ghế salon đứng lên “Tôi không đưa dây chuyền, chẳng lẽ tôi đưa em ấy dao với súng sao?”

anh ta vốn thuận miệng châm chọc, thế nào lại đâm vào lòng Đường Mặc Trầm

Tên đại què mùa này còn biết đưa dây chuyền, anh như thế nào đưa cô một dây cung!

Câu nói của Tần Chi Nam vừa ra khỏi miệng, lập tức cũng cảm giác được trong phòng khách độ ẩm lại rơi xuống vài độ, một cỗ sát khí từ đối diện đưa đến.

Đem Bùi Văn Khinh đi cũng không phải anh ta, người này lại đưa ra bộ mặt đó như vậy là sao?

Chỉ coi như vì Bùi Văn Khinh gặp chuyện tập kích làm cho Đường Mặc Trầm không vui, Tần Chi Nam cũng không cùng anh so đo.

“Nhớ rõ đưa cho Văn Khinh đấy!”

Đem dây chuyền để trên bàn, anh ta xoay người đi ra khỏi cửa, trong đội còn một đồng chuyện đang chờ anh xử lý, anh ta không có thời gian cùng Đường Mặc Trầm so đo chuyện nhỏ này mà đầu vô miệng.

....

....

trên lầu, tại phòng ngủ chính.

Bùi Văn Khinh mặt mũi mở to mắt, ánh mắt rơi lên cây đèn ngọc lưu ly hoa lệ trên đầu, đem qua mọi chuyện nháy mắt xảy ra một lần nữa.

Nhớ đến cùng Đường Mặc Trầm tình cảnh điên long đảo phượng, cô không chỉ trên mặt càng thêm đỏ mà ngay cả tai cùng đỏ theo.

Bởi vì được tính xâm nhập quá mạnh, cô hoàn toàn theo bản năng nhưng mà cảm giác cùng trí nhớ nhưng lại rất miễn cảm, bởi vậy nhớ kỹ mỗi một chi tiết.

Nhớ rõ cô ôm anh chủ động đòi lấy như thế nào, nhớ rõ cô lôi kéo tay anh buông thả trên bản thân mình, nhớ rõ cô giống như rắn quấn quýt lấy anh, đương nhiên cũng nhớ rõ cô càn rỡ thét chói tai cùng với thờ dốc như thế nào...

May mà Đường Mặc Trầm là loại người về thể lực cực tốt, nếu đổi thành người khác, chỉ sợ đều không trụ nổi với được tính bộc phát của cô.

Tình cảnh phóng đảng như vậy, nếu không phải chính mình trải qua chính cô cũng khó mà tưởng tượng được, cô sẽ làm ra chuyện như vậy.

Giờ này phút này, cô chỉ cảm thấy toàn thân bủn rủn, ngón tay mềm nhũn giống như là gỗ xương cốt xuống vậy, khó chịu và đau đớn...

cô đã sống hai đời nhưng mà thân thể dù sao vẫn còn non nớt, làm sao trải qua ép buộc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Cho nên... anh muốn đem em hôn tỉnh?

Edit: Miêu - CQH

Cố gắng hết sức để ngồi dậy, Bùi Văn Khinh chống đỡ cánh tay muốn ngồi dậy, lỗ tai lại nghe được tiếng bước chân ngoài cửa.

Có người đến!

Trái tim nhảy lên lo lắng, Bùi Văn Khinh vội vàng nằm quay về như cũ, kéo chăn qua đắp qua mặt liền đem lỗ tai đang lộ ra ngoài lắng nghe.

Phía sau là ai, người giúp việc đến dọn dẹp, hay quản gia?

Khóa cửa xoay nhẹ, có người đến...

Xong rồi!

Bùi Văn Khinh trong lòng kêu to.

không cần đoán, cô cũng biết chắc là Đường Mặc Trầm, phòng ngủ của anh thì người giúp việc vào cần có sự đồng ý, chỗ nào mà tùy tiện cho người khác đến đây?

Bùi Văn Khinh vội vàng nhắm mắt lại, ngày hôm qua dùng khí của cô nhờ vào tác dụng dược tính của thuốc, bây giờ thì cô sợ nhất không phải là người khác mà là Đường Mặc Trầm.

Lúc đi tay anh cầm cái khay thức ăn rồi nhẹ nhàng để trên bàn, Đường Mặc Trầm cúi người xuống, nhìn ‘Tư thế ngủ’ của cô, nhẹ giọng mở miệng.

“Văn Khinh, tỉnh đi, ăn chút gì!”

Bùi Văn Khinh vẫn không nhúc nhích.

cô đang ngủ!

Thấy cô bất động, Đường Mặc Trầm đưa tay qua, nhẹ nhàng vạch ra cái chăn mà cô đắp.

cô đã tỉnh, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, lông mi khẽ run.

Đôi mắt đen như mực hiện lên vẻ kinh dị, Đường Mặc Trầm đứng đứng rồi rời giường.

Bùi Văn Khinh lặng lẽ đem mắt trái mở đường nhỏ, nhìn anh đi vào toilet vội vàng đem ánh mắt đóng chặt lại.

Đường Mặc Trầm đi một lát rồi quay lại.

Tầm mắt xẹt qua cô đang ‘Ngủ say’ khuôn mặt nhỏ nhắn, anh cất bước đi đến cuối giường.

Cảm giác bấp chân nhẹ một chút, lập tức Bùi Văn Khinh toàn thân tóc gáy dựng thẳng.

anh... anh kéo chăn của cô?

Gi chứ! Miêu - CQH

cô còn đang nghi ngờ, tay người đàn ông đã nắm bắt chân của cô, đem hai chân của cô tách ra.

Thùng thùng thùng...

Tim đập, nháy mắt giống như bồn chồn Bùi Văn Khinh nháy mắt hóa đá.

hiện tại trên người cô nhưng mà một chút không, anh muốn làm gì?

Ngón tay người đàn ông như có như không chạm vào da thịt, chỗ đau nhức chột hơi hơi lạnh... Giữa không trung dâng lên mùi vị cũng thuốc mỡ.

cô rút cuộc rõ ràng, anh giúp cô bôi thuốc.

Bùi Văn Khinh nháy mắt hồi hận.

Sớm biết như vậy, cô không cần giả bộ ngủ.

Này... Đây có thể so với tình dục đối mặt anh xấu hổ hơn.

Nhưng bây giờ ‘Tình lại’, chẳng phải càng lúng túng hơn sao?

Trái phải cân nhắc, cô quyết định tiếp tục giả chết.

Nhưng mà...

Nhắm mắt lại nhìn không thấy, cảm giác càng mẫn cảm hơn, không biết được tính lui hết chưa hay là nguyên nhân khác, mỗi điểm nhỏ khi anh đụng vào đều phóng đại cảm giác chỗ ấy lên.

Cũng may người đàn ông này không tiếp tục nữa, chặn lần nữa đắp trên người cô.

Thân thể trọng tâm mềm đang bị dưới, Bùi Văn Khanh khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Thuốc cũng thoa rồi, lúc này có thể anh nên đi rồi sao?

Tiếng bước chân không có càng ngày càng xa mà là càng ngày càng gần.

Giường hơi hơi lún xuống, cô cảm giác được rõ ràng anh đang ngồi xuống.

“Ngoan, đứng lên ăn một chút gì đi.”

cô đang ngủ!

Bùi Văn Khanh vẫn tiếp tục giả chết.

âm thanh người đàn ông rõ ràng vui vẻ vang lên lần nữa, âm thanh nhàn nhạt lại giống như một đạo sấm sét.

“Đừng giả bộ nữa, anh biết em đã tỉnh rồi.”

Giống như một cú đánh hung hăng đánh vào ngực, Bùi Văn Khanh thiếu chút nữa trái tim đã không còn máu.

Biết mình đã tỉnh, anh còn giúp mình thoa thuốc?

Đại phúc hắc, cô ý muốn cô khó chịu có phải hay không?

Hừ!

Mình sẽ không tỉnh!

Bên giường hơi lún xuống một chút, hơi thở quen thuộc nháy mắt quanh quần ở chóp mũi, cô cảm giác được rõ ràng hơi thở anh nhẹ nhàng mà ở trên mặt Bùi Văn Khanh, tiếp theo là âm thanh trầm thấp của người đàn ông.

“Cho nên... Em muốn anh hôn em đến tỉnh dậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Chỉ liếc mắt thôi mà lòng cô đã nhảy điên cuồng

Edit: Miêu - CQH

Hôn tỉnh?

không!

Tuyệt đối không cần!

Bùi Văn Khanh mở mắt ra, nhìn chăm chú vào khuôn mặt tuần nhã kia, cô vẫn không xác định được.

Câu kia có ý gì, thật là chú nhỏ cao lãnh gặp hoa hoa nở nhà mình sao?

“không mở mắt?”

Trong con người người đàn ông, thoáng lên ánh cười yếu ớt.

“Khụ!” Bùi Văn Khanh làm bộ tăng hắng một cái, buông lông mi không dám nhìn ánh mắt anh “Em không biết chú nhỏ đang nói cái gì, cái gì ‘không mở mắt’?”

Người đàn ông này nheo mắt, chậm rãi phun ra bốn chữ.

“Tiếp tục giả bộ.”

âm thanh của anh không nghe ra cảm xúc, lại làm cho cô không không chế được trái tim rung lên.

Chuyện ngày hôm qua, cô không có khả năng tránh qua được, sớm muộn gì cũng phải đối mặt.

Dù sao đều là chết, chết sớm còn hơn chết muộn.

Bùi Văn Khanh nhấp nhím môi, thấp giọng mở miệng.

“Ngày hôm qua... Cảm ơn chú nhỏ.”

“Cảm ơn anh cái gì?”

“Cảm ơn chú nhỏ... Cứu... Cứu em trở về.”

“Còn có...”

“Giúp... Giúp... Em... Giải thuốc.”

“Như thế nào cảm ơn?”

Như thế nào cảm ơn?

Làm ơn, chuyện này rõ ràng là anh chiếm tiện nghi mà?

Bùi Văn Khanh âm thầm cắn răng, ngoài miệng vẫn như cũ là mang theo lòng.

“Em... Em sẽ báo đáp chú nhỏ thật tốt.”

“Báo đáp thế nào?”

“Em... sẽ làm theo chú nhỏ rồi.”

“Còn có.”

“Còn có... đi học thật giỏi, dành lấy thành tích thật tốt làm cho chú nhỏ tăng thể diện.”

“Còn có...”

Còn có...

Còn có cái gì nha?

“Chú nhỏ... không thể cho một chút gợi ý sao?” cô dè dặt hỏi.

cô nhóc chết tiệt này, ngu xong đã nghĩ không tiếp thu chuyện hiện tại sao?

Đồng tử Đường Mặc Trầm chật lại.

“Tự mình suy nghĩ đi!”

cô làm sao mà anh đang nghĩ cái gì?

Bùi Văn Khanh lặng lẽ ngược mắt lên, vốn là muốn trộm nhìn biểu tình, vừa nhấc mắt, vừa chống lại ánh mắt trầm trầm người đàn ông.

Chỉ liếc mắt một cái, lòng của cô liền nhảy loạn lên.

anh khi nào mà cách cô gần như vậy, chớp mũi anh đã đụng đến chớp mũi cô rồi.

Bùi Vân Khanh theo bản năng nắm chặt mắt lại, lặng lẽ dưới gối rút một cái.

“Cái kia... Chú... Chú nhỏ, anh có thể đi ra ngoài trước một chút hay không, em... Em mặc quần áo trước đã?”

Bây giờ mới muốn mặc quần áo, không phải ngày hôm qua thúc dục anh cởi quần áo hay sao?

Đường Mặc Trầm nghiêng ngẫm nhìn dáng vẻ quần bách của cô, chậm rãi nói ra hai chữ.

“không thể!”

Này... Đây không phải là khi dễ người khác hay sao?

không phải là anh hỗ trợ giải thuốc thôi sao, nói đến cùng còn không phải là anh chiếm tiện nghi sao, hiện tại nói giống như là cô nợ anh vậy.

Bùi Vân Khanh then quá thành giận, mạnh mẽ ngược mắt lên, chống lại ánh mắt anh.

“Dù sao em không có tiền, đòi người thì có, chú nhỏ nhìn làm gì!”

Chính là ngủ với anh, dù thế nào cũng vậy!

Nhìn trước mắt là nhóc con này đã nổi giận, đáy mắt Đường Mặc Trầm hiện lên nếp nhăn khi cười.

“anh liền muốn làm người tốt!”

Muốn... Đòi người?

Bùi Vân Khanh mở to hai mắt.

“Chú nhỏ.... anh.... anh có gì.... Ngô...”

Lời còn chưa dứt, đã bị anh ngăn ở miệng.

Đồng tử phóng đại, Bùi Vân Khanh mắt mở to nhìn chăm chú đối phương chỉ gần trong gang tấc, trong nhất thời còn có chút không phản ứng kịp.

Chú nhỏ hôn mình?

anh lại uống say?

không giống a....

không có uống say, sao lại hôn mình, vì... Vì sao?

Cảm giác được cô phân tâm, Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng cắn ở trên môi cô.

Môi cũng bị anh chà đạp quá mức, lúc này còn có chút ứ máu hơi sưng, lập tức một trận tê dại chảy khắp.

cô theo bản năng tách môi, anh liền thừa cơ hội tiến nào, không chút khách khí chiếm lĩnh răng và môi lưỡi của cô.

Đến khi cô thở hồng hộc, hai mắt hơi nước mênh mông, Đường Mặc Trầm mới khẽ cong thờ gấp đem cô buông ra.

“Từ này về sau, em chỉ thuộc về anh!”

....

Miêu - CQH

....

Lời tác giả: không được phép chơi liên đi, thật vô tình, chỉ muốn đi gặp chú nhỏ học tập, hảo hảo cưng chiều ta ~! ~

Cuối tuần mọi người vui vẻ nhé!!!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Giống như con cạp con, ở dưới chăn uồn tới ọ lúi

Edit: Miêu

“Từ nay về sau, em chỉ thuộc về anh!”

Chỉ chín chữ ngắn ngủi, mỗi chữ cũng giống như trống vậy, vang lên ở trong lòng Bùi Văn Khinh.

Khẽ cong khoe môi, Bùi Văn Khinh giờ cánh tay lên, ôm áp gáy người đàn ông.

“Chỉ cần chú nhỏ không ghét bỏ, Văn Khinh vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh anh.”

Ngoài miệng vừa nói xong, một ngày nào đó, em muốn anh yêu em, không rời khỏi em!

Cảm giác cô thân cận, ánh mắt Đường Mặc Trầm càng phát ra nhu hòa nấy phần, đưa cánh tay kéo chăn qua, dùng trên tấm lưng trần trụi của cô, anh ngay cả chăn cùng người đều ôm vào lòng, bàn tay to yêu thương phủ trên tóc dài rối tung của cô.

“Còn khó chịu chỗ nào không?”

Bùi Văn Khinh mặt đỏ giống như đốt lửa đốt, đem mặt chôn ở cạp cổ anh, giống như muỗi hừ hừ giống nhau.

“không có.”

Đường Mặc Trầm nhẹ nhàng thở ra.

“Lần này là chú nhỏ xuất hiện trễ, bất quá, em biểu hiện rất xuất sắc.”

ở dưới tình huống đó, có thể nghĩ biện pháp trốn thoát bảo toàn chính mình còn có thể chính tay đâm kẻ địch, biểu hiện của cô vòng nhưng chính xác.

Nhận được lời khen ngợi của anh, Bùi Văn Khinh cảm thấy vui vẻ, nhìn chăm chú vào sườn gầy sáng bóng của người đàn ông, cô lấy hết dũng khí ở trên cổ anh khẽ hôn một cái.

“Đều do chú nhỏ dạy giỏi!”

cô cảm thấy cao hứng, muốn cùng anh thân cận một chút lại không chú ý đến động tác này có bao nhiêu kích thích anh.

Chăn sớm ở trên người cô trượt xuống, lúc này cả người đều dán trên người anh, cách một tầng áo sơ mi đơn bạc ngực cô ở trên ngực anh, đã làm cho tâm anh lay chuyển.

Trong lòng đè nén muốn đem cô ăn vào bụng, Đường Mặc Trầm vỗ nhẹ lưng.

“Ăn chút gì đi.”

cô tham luyến ôn nhu của anh, làm sao buông tay được đây, lúc này liền làm nũng.

“Ôm một chút thôi!”

âm thanh cô gái cứ vang ở bên tai, hơi thở xẹt qua lỗ tai cùng tóc mai không khác gì đổ dầu vào lửa.

Đường Mặc Trầm nhíu mày, như như trước chịu đựng.

“Ngoan, nghe lời!”

“sẽ không!”

cô chẳng nhưng không buông tay, ngược lại còn dùng thêm sức ôm chặt.

Người đàn ông này nhíu mày.

“Bùi Văn Khinh!”

âm thanh anh đột nhiên tăng cao làm Bùi Văn Khinh hoảng sợ, vội vàng rút tay về, ánh mắt đảo qua ngực cô, Đường Mặc Trầm nắm chặt che kín trên người cô.

“Che lại!”

cô nhóc chết tiệt này, nếu không sợ cô chịu không nổi, anh sẽ làm cô xuống giường không được! (anh ơi, đề luôn đi)

Bùi Vân Khanh liếc cái chăn trên người lúc này mới phản ứng được, lập tức hai gò má nóng như lửa đốt, vội vàng kéo chăn lên, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh che mình lại.

Đem cháo đưa cho cô, Đường Mặc Trầm xoay người đi ra khỏi phòng ngủ chính.

Bùi Vân Khanh vừa ăn vài hớp, anh đã muốn đi mà quay lại trong tay còn cầm T-shirt của cô, áo lót còn có quần lót.

Còn tưởng rằng anh tức giận bỏ đi, thì ra đi lấy quần áo.

Bùi Vân Khanh nhanh chóng đem bát cháo ăn xong, nhìn anh còn đứng tại chỗ thì dừng động tác lại.

“Chú nhỏ... anh có thể tránh ra một chút hay không?”

không phải cô ôm anh không buông tay sao?

Đường Mặc Trầm nâng hai tay lên, cho vào túi quần, ung dung nhìn cô.

“không thể!”

Trước kia không phát hiện, anh lưu manh như vậy!

Bùi Vân Khanh nhìn Đường Mặc Trầm đứng ở mép giường, cảm thấy bất đắc dĩ.

Cho dù hai người đi đến quan hệ thân mật nhất, nhưng mà để cô thay đồ trước mặt anh thì vẫn có ngượng ngùng.

Tay cầm quần áo, cô xoay người kéo chăn đến đắp trên người rồi ở dưới chăn mặc quần áo.

Nhìn cô giống như con cọp con, ở dưới chăn uốn tới ẹo lui mặc quần áo, Đường Mặc Trầm chỉ dở khóc dở cười.

Ngủ cũng đã ngủ rồi, tại sao sợ anh xem?

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Khi người đàn ông ghen

Edit: Miêu

Duỗi bàn tay ra, anh một tay lấy chăn của cô đẩy ra.

“Chán ghét!”

Bùi Vân Khanh trách móc một tiếng, hốt hoảng sẽ bị con nhắc tới trên lưng.

Dám mắng anh?

Đường Mặc Trầm nhủ mảy, “Em nói cái gì?”

“Em... Em không... không nói gì nha...”

Biết mình nói sai, cô vội vàng kiếm cớ che giấu, chú ý đến bàn tay đang cầm hộp tinh xảo kia, cô chỉ nghĩ là Đường Mặc Trầm đưa quà tặng cho mình, lúc này đưa quà đến trong tay.

“Chú nhỏ, đây là cái gì?”

“Chẳng lẽ nhìn không biết?” Đường Mặc Trầm tức giận đáp.

không phải mắng anh chán ghét sao?

Bùi Văn Khanh âm thầm không nói gì, mở giấy gói quà ra, rồi nắp hộp.

Trong hộp, một dây chuyền màu bạc, trên một đồ đỡ bằng màu bạc có một viên đạn bằng bạc, mặt trên có khắc tên viết tắt của cô, còn có một hoa thẻ 20.

“thật đẹp!”

Lấy dây chuyền ra, cô khen ngợi.

Ngữ khí Đường Mặc Trầm khinh thường, “một viên phá viên đạn, có cái gì đẹp chứ?”

Giọng điệu này... không đúng a?

Bùi Văn Khanh ngược mắt.

“Này... không phải là anh đưa cho em sao?”

anh mới không đưa cái tầm thường như vậy, còn tưởng rằng cái gì tốt, vốn dĩ chính là viên phá viên đạn.

Đường Mặc Trầm hừ, “anh không có đồ tầm thường như vậy.”

Lúc này, Bùi Văn Khanh đã chú ý đến tờ giấy bên trong nên vội vàng mở ra, chỉ thấy trên đó viết: “Văn Khanh, sinh nhật vui vẻ, luôn yêu thương con, chú Chi Nam.”

Những chữ kia được thu vào trong mắt anh, Đường Mặc Trầm lập tức sắc mặt trầm xuống.

Bọn họ khi nào thân thiết như vậy, còn ‘yêu thương con’ chú Chi Nam.

thật buồn nôn!

Bùi Văn Khanh cong môi: “thì ra là chú Tần, không nghĩ đến chú ấy còn nhớ ngày sinh của em, chú ấy đến lúc nào vậy?”

Phía trên không nghe được tiếng nói phát ra.

Trong không khí tựa hồ có đồ vật gì đó tràn ra. (giám đó các chị em ạ)

Bùi Văn Khanh lặng lẽ ngược mắt, quả nhiên Đường Mặc Trầm đang nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng vào dây chuyền trong tay mình, từ miệng đang phát ra ba chữ lạnh lùng và bài trừ.

“không được đeo!”

Vừa dứt lời, bên ngoài đã truyền đến tiếng nổ của động cơ.

Hai người nghi ngờ quay qua nhìn hướng cửa sổ, chỉ thấy một chiếc xe tải khép kín (xe container) lái vào Đường cung, ngừng ở trước bể phun nước, vài người nhân viên đang cẩn thận chỉ huy tải xé, đem một chiếc xe thể thao màu đỏ từ trong container ra.

Xe thể thao màu đỏ?

Đây không phải là phong cách của anh.

Bùi Văn Khanh nghi ngờ xoay mặt về phía Đường Mặc Trầm: “Chú nhỏ, anh mua?”

không đợi Đường Mặc Trầm mở miệng, bên ngoài đã vang lên tiếng bước chân, cửa phòng bị người gõ lên.

Bùi Văn Khanh chạy tới cửa mở ra, chỉ thấy bác Chu đứng ở ngoài cửa.

“Tiểu thư, Trình thiếu gia vừa gọi điện thoại đến, có một phần quà tặng đặc biệt muốn đưa cho con.”

Bùi Văn Khanh lập tức một trận đau đầu kéo đến.

một sợi dây chuyền vị kia đã muốn giết người, nay Trình Thiên Hữu lại đưa một chiếc xe thể thao mui trần qua, đây không phải là sợ thiên hạ không loạn sao?

“Khụ!”

cô hắng giọng, cố ý nâng cao âm thanh: “Bác nói cho bọn họ biết là bọn họ kéo về đi, cái gì xe thể thao, con không cần!”

“Này...”

Quản gia sắc mặt biến sắc, vội vàng hướng cô làm một ánh mắt: “Này... không tốt lắm đâu?”

“Có cái gì không tốt, ta ghét nhất là màu đỏ, còn xe thể thao mui trần, tầm thường, đơn giản... Đúng hay không chú nhỏ?”

Quay sang cô lấy lòng chỉ thấy sắc mặt Đường Mặc Trầm tái xanh, từ trong cổ họng bài trừ.

“Cho bọn họ lui xuống trước đi!”

cô lập tức nói như vệt, lặp lại: “Đúng vậy cho bọn họ lui xuống trước đi!”

“Tiểu thư!” quản gia thấp giọng mở miệng: “Đây là thiếu gia, mua cho con.”

Biết cô mỗi ngày chen lấn thánh thiết vất vả, Đường Mặc Trầm cố ý an bài Ôn Từ Khiêm giúp cô đặt một chiếc xe, bởi vì mới chuyển khoản, trong nước không có hàng nên hôm nay mới chuyển đến.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Đường trầm mặc uy hiếp!

Edit: Miêu - CQH

A?

cô...cô nào có biết!

Quản gia hất hất cằm, trao cô một ánh mắt.

Bùi Vân Khanh ý thức được chính mình gây họa, vội vàng chạy đến, đỡ lấy cánh tay Đường Mặc Trầm.

“Chú nhỏ, em... Là em đùa giỡn, kỳ thật em thích màu đỏ nhất... Nhiệt tình lại rộng lượng... Xe mui trần cũng tốt... Mùa hè có thể mở ra mát mẻ...”

Ngay cả khen kèm theo dỗ dành, Đường Mặc Trầm chỉ là mặt bình tĩnh không lên tiếng.

Bùi Vân Khanh vừa đành ủy khuất, anh không nói sao mình biết được?

“Chú nhỏ...Em đây không phải là hiểu lầm sao...Em còn tưởng là chú Lục đưa... anh lại không nói rõ ràng.”

Đường Mặc Trầm nhú mày: “Cho nên...Là lỗi của anh?”

“không có không có, tuyệt đối không có, đều là lỗi của em, anh tha thứ cho em được hay không? Chú nhỏ...”

cô quơ cánh tay anh làm nũng, lúc này là chiều cao nhất cũng không có tác dụng.

“Đừng gọi anh là chú nhỏ!”

không gọi chú nhỏ?

Chứ gọi gì?

“Vân Khanh, biết lỗi rồi!”

Nhìn xem phương hướng cửa phòng không thấy quản gia, Bùi Vân Khanh nâng cánh tay ôm lấy gáy anh, nhắc mũi chân ở trên môi anh hôn một cái, làm nũng.

“Cục cưng, đừng giận em được không?”

không biết có phải do một câu ‘Cục cưng’ và một nụ hôn nổi lên tác dụng hay không, sắc mặt của người đàn ông kia cũng dịu xuống.

“đi nhìn thử một chút!”

“Dạ, thủ trưởng!”

Bùi Văn Khanh hướng anh đứng nghiêm, xoay người bước nhanh xuống lầu.

Nhân viên công tác nhìn cô chạy xuống dưới, vội vàng giúp cô mở cửa xe.

Ngồi vào xe, điều chỉnh ghế ngồi một chút, Bùi Văn Khanh cười rồi nổ máy xe, lái trên mặt cỏ trên đường, một đường lái đến cửa rồi quay đầu lại, ở trước bậc thang dừng xe đưa đuôi xe thật đẹp mắt, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn về phía chỗ bậc thang Đường Mặc Trầm đang đứng.

“Chú nhỏ, kỹ thuật lái xe của em tạm được chứ?”

Ánh mặt trời sáng lạn soi trên mặt cô, từ chỗ tay lái người con gái cười đến vui vẻ, chói lọi mà xinh đẹp.

Đem nụ cười của cô thu vào trong mắt, Đường Mặc Trầm khẽ môi hơi gọi lên.

Vốn dĩ còn lo lắng sự kiện lần này sẽ làm cô giống như trước, tạo ra bóng ma tâm lý.

Nhìn cô cười đến vui vẻ như vậy, tựa hồ cũng không có bị chuyện này làm ảnh hưởng, anh rút cuộc cũng yên tâm.

.....

.....

Thư phòng nhà họ Diệp.

Diệp Thu Sinh nhíu mày, Diệp Thiên Thanh đi vào phòng.

“Chuyện của Bùi Văn Khanh là do con làm?”

trên đời này, làm gì có chuyện không lọt qua được, huống chi thủ đoạn lão luyện như Diệp Thu Sinh, tự nhiên rất nhanh biết được chuyện này.

Diệp Thiên Thanh trong mắt lóe lên kinh ngạc, ngoài miệng lại áp úng.

“Cha, ngài nói cái gì vậy?”

Bốp - - Miêu - CQH

Diệp Thu Sinh nâng bàn tay, chính là một cái tát.

“Ta đã dạy cô bao nhiêu lần rồi, bây giờ không phải là thời điểm trêu chọc vào Đường Mặc Trầm, chẳng may bị anh ta tra ra được là cô làm, cô không muốn sống nữa, phải không?”

“Cha!” Diệp Thiên Thanh nâng tay sờ mặt, “Con rất cẩn thận!”

“Cẩn thận?” Diệp Thu Sinh tức giận: “Triệu Cương chết, cô biết chưa?”

Diệp Thiên Thanh nghe vậy, sắc mặt lập tức trắng bệch: “Này... hắn ta đã tra ra được?”

“Triệu Cương là người thông minh, biết nếu bán đứng ta cũng không phải tốt gì nên ở trên đường tự sát!” Diệp Thu Sinh đưa mắt liếc xéo con gái mình: “Ta cho cô biết, đây là lần cuối cùng, nếu lần sau cô còn dám động thủ làm cái gì nữa, xem ta thu thập cô như thế nào! Cút!”

Diệp Thiên Thanh không dám lên tiếng, nhanh chóng rời thư phòng.

“Cha, ngài cũng chờ tức giận nữa, lần này Thiên Thanh đúng là có chút xúc động.”

một bên, con trai Diệp Thu Sinh là Diệp Thiên Chí đi đến: “Bất quá, điều này cũng không phải là chuyện xấu, vì ít nhất chúng ta đã biết được điểm uy hiếp của Đường Mặc Trầm.”

“không sai!” Diệp Thu Sinh cười lạnh: “Đường Mặc Trầm, xem ra hắn ta cũng không phải là người kiên cố, không thể thúc giục.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Cô có thể tùy tiện hôn, tùy tiện ôm

Edit: Miêu - CQH

Diệp Thiên Chí nguy hiểm, nheo đồng tử lại: “Ý của cha là?”

“hiện tại không cần gấp gáp!” Diệp Thu Sinh giờ bàn tay lên, vỗ vỗ bả vai con trai, “Trước mắt tranh cử quan trọng hơn.”

Cái người cầm ba quân Đường Mặc Trầm kia, thật sự quá mức cường đại. Cho dù đa mưu túc trí giống như Diệp Thu Sinh cũng không có dám nửa điểm khinh thường.

Vì một con nhóc mà diễn tập cũng không để ý, thậm chí vì Bùi Văn Khinh mà điều động đại đội Huyết Lang kia.

Tất cả những thứ này đều chứng minh, cô bé này ở trong mắt anh ta có địa vị rất lớn.

Nhiều năm như vậy, lần đầu tiên Diệp Thu Sinh đây là lần đầu tiên ở trên người Đường Mặc Trầm phát hiện sơ hở.

Rất rõ ràng là Bùi Văn Khinh là một lá bài chủ chốt, mở ra khả năng cho Đường Mặc Trầm một kích trí mạng quan trọng.

Lá bài này, hẳn ta đương nhiên muốn lưu lại cuối cùng mới đem ra xài được.

....

Hoàng hôn.

Bùi Văn Khinh đang nhàm chán, ở trên ban công mắt thấy chiếc xe quen thuộc kia lái vào đại trạch, lập tức vui vẻ chạy xuống lầu.

“Chú nhỏ?”

Chỗ bên tay lái mở ra, Ôn Tử Khiêm chui ra khỏi xe, giúp cô mở cửa xe ra.

“Bộ trưởng đến phủ Tổng thống làm việc, tôi đến đón cô đi qua, rồi đến phủ Tổng thống đón bộ trưởng.”

“Được!” Miêu - CQH

Về mặt Bùi Văn Khinh vui vẻ ngồi vào chỗ phía sau, từ hôm qua đến giờ, cô đã ở nhà ‘dưỡng thương’ suốt một ngày, điện thoại di động mất rồi mà chưa mua lại, lại không dám dùng số điện thoại ở nhà gọi cho Ninh Trạch Thiên, cô cũng chết ngộp rồi.

Xe rời khỏi Đường cung, đi vào trung tâm thành phố rồi đến phủ tổng thống.

Nơi này từng là nơi ở của vua chúa, sau khi cải biến làm phủ tổng thống.

Cách cửa kính xe, nhìn chăm chú vào bức tranh điêu khắc rồng trụ hoa mỹ đèn, Bùi Văn Khinh hơi hơi cong môi.

Chờ Đường Mặc Trầm tranh cử tổng thống thành công, liền làm chủ nơi này, đến lúc đó cô cùng anh chuyển vào.

Xe ở trước cửa chính dừng lại, Ôn Tử Khiêm xuống xe mở cửa, thời điểm vừa đứng lúc Đường Mặc Trầm đang bước xuống bậc thang.

Người đàn ông mặc một thân quân trang, cánh tay trái cong lên đang cầm nón lính, đi dưới nấc thang bóng dáng mạnh mẽ đẹp trai lại không mất đi sự tao nhã.

Cách cửa xe nhìn ánh nắng chói chang chiếu vào anh, Bùi Văn Khinh không khỏi giờ lên khoe môi.

Tất cả nữ nhân đều ngưỡng mộ người đàn ông này, cô có khả năng tùy tiện hôn tùy tiện ôm, nếu sự việc này truyền đi, chỉ sợ toàn thế giới này, tất cả đàn bà đều ghen tị cô!

Nghiêng người ngồi vào chỗ phía sau, Đường Mặc Trầm chỉ nghiêng mắt thấy một cô nhóc đang híu đôi mắt, dùng ánh mắt kì quái nhìn mình.

“Làm sao vậy?”

anh hơi nhú mày.

“không có gì!” Bùi Văn Khinh tiếp nhận nói lính của anh, “Chính là cảm thấy chú nhỏ....Hôm nay thật sự rất đẹp trai.”

Quý nịnh bọ!

Đường Mặc Trầm hơi nghiêng mắt.

“nói đi.”

Vừa thấy đã vuốt mông ngựa, không cần nghĩ cũng biết, cô nhất định có chuyện gì cần xin mình.

Bị anh nhìn thấu, Bùi Vân Khanh biết nên cũng không che giấu nữa.

“Em muốn lợi dụng kì nghỉ hè này, tìm bệnh viện làm tình nguyện viên, cũng có thể theo bác sĩ học thêm chút này chút kia, anh xem... Được không?”

Đương nhiên, là tình nguyện viên là giả, phỏng vấn việc là thật.

Chỉ là chuyện này, thật không thể nói sự thật với anh được.

Dù sao, chết đi sống lại là chuyện không thể tưởng tượng được, nếu cô nói mình là người từ mười năm sau chết đi rồi quay về, chủ nhà có đem người đưa cô đến bệnh viện tâm thần không!

“Em trước tiên dưỡng thương tốt đã, rồi nói sau.”

cô vừa mới trải qua một kiếp nạn lớn, anh làm sao yên tâm cho cô ra khỏi cửa được?

Nếu không công việc, không có phương tiện, anh hận không thể đem cô 24 giờ mang theo người mới yên tâm được.

Nhìn anh cự tuyệt, Bùi Vân Khanh không khỏi cảm thấy sốt ruột.

“Em đã tốt lắm rồi.”

Người đàn ông nghiêng mắt, “Em xác định?”

Ách!

Chẳng lẽ anh nói... Nơi đó?

Khuôn mặt Bùi Vân Khanh đỏ lên, không dám lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Sao không nhìn trong gương, xem bản thân mình có mấy ký thịt?

Edit: Miêu - CQH

một lúc sau, xe chạy đến khách sạn Khải Tư.

Hôm nay là La lão gia tự mình gọi điện thoại, mời Đường Mặc Trầm cùng Bùi Vân Khanh dùng cơm.

Nếu là người khác, để cho Đường Mặc Trầm ăn cùng chắc chắn không cho, nhưng đối phương là người thân người Bùi Vân Khanh, hai người hiện tại đã tiến đến quan hệ cuối cùng, nên anh đã đồng ý bữa ăn này.

Trong phòng, La lão gia ngồi ghế chủ vị, bên tay phải là hai vị khách quý ghế cũng không, trừ bỏ bị Đường Mặc Trầm đánh gãy tay, lúc này còn đang nằm việc La Gia Lập thì tất cả người của La gia đều ở đây.

Nhìn đến hai người vừa vào cửa, mọi người đều đứng lên, hướng Đường Mặc Trầm chào hỏi.

La Gia Tuệ cười đi đến, thân mật ôm lấy cánh tay Bùi Vân Khanh, “Vân Khanh, tại sao lâu như vậy không về nhìn xem, ông nội nhớ em như vậy!”

A!

không phải cố ý hướng túi cô nhét thuốc phiện vào, hãm hại cô sao?

Bùi Vân Khanh cảm thấy châm chọc, trên mặt cũng cười đến cả người toát ra bộ dáng vô hại, chủ động đi đến trước mặt La lão gia.

“Ông ngoại, Vân Khanh lúc trước không hiểu chuyện, chộc cho ông tức giận, ông đừng tự trách mình nữa!”

“Ông ngoại biết, chuyện kia chỉ là hiểu lầm, bộ trưởng đã giải thích qua chuyện kia rồi.”

Chú nhỏ giải thích giúp mình?

Bùi Vân Khanh nghiêng mắt nhìn sang, Đường Mặc Trầm vẫn như vẻ trong ngày thường, vẻ mặt gọn sóng, biểu cảm không sợ hãi.

La lão gia cười đỡ lấy cánh tay cô, lời nói như thường, “Về sau ở nhà bộ trưởng nhất định phải nghe lời, không được quậy phá như trước kia nữa, biết không?”

“Ông yên tâm, về sau con sẽ không bao giờ làm việc ngu ngốc như trước nữa.”

“VẬY LÀ TỐT RỒI. ĐẾN ĐÂY, ĐƯỜNG BỘ TRƯỞNG, MAU MỜI NGỒI!”

Con dâu thứ hai Hồ Lập Bình lập tức kéo con gái mình qua, “Vân Khanh, đã lâu không trở về, ngồi bên cạnh ông ngoại đi, Gia Tuệ, con chiều có thật tốt cho Đường bộ trưởng!”

“ĐƯỢC.” La Gia Tuệ mở miệng cười, “Bộ trưởng, mời!”

Bùi Vân Khanh cảm thấy cười thâm, cố ý đem con mình an bài bên người Đường Mặc Trầm, người nhà thật có tâm không nhỏ!

Mọi người chia nhau ra ngồi, La Gia Tuệ liền chủ động cầm lấy bình rượu, muốn rót rượu cho Đường Mặc Trầm.

Muốn người đàn ông của cô, cũng không nhìn thử trong gương, xem bản thân mình mình có mấy ký thịt?

Bùi Vân Khanh quay mặt cười, “Chị, chú nhỏ thích yêu rượu chút.”

trên mặt La Gia Tuệ hiện lên vẻ xấu hổ, “Nga, thực xin lỗi, để tôi đổi lại rượu cho ngài.”

“không cần.” Đường Mặc Trầm thần nhiên bùng lên ly rượu, hướng mọi người nói, “Lúc tôi đón Vân Khanh đi, lúc đó không có thông báo trước cho La lão, là Đường mỗ mạo phạm, xin La lão bỏ qua cho.”

“Ta biết, bộ trưởng tiên sinh cũng đau lòng cho đứa nhỏ này.”

La lão gia yêu thương nhìn chăm chú vào người Bùi Vân Khanh, trong giọng nói lộ ra loại tình cảm yêu mến và sủng ái, “Ba mẹ Vân Khanh mất sớm, ta là trưởng bối nhưng không có chăm sóc tốt để bộ trưởng lao tâm”

“Lúc trước, Bùi đội trưởng đem Vân Khanh giao cho ta, nên ban đầu đây là trách nhiệm của ta rồi.”

Đường Mặc Trầm nâng ly rượu lên miệng, một hơi uống cạn, “Về sau, tôi sẽ chiều cố em ấy thật tốt!”

“Có thể ở bên cạnh ngài, là phúc phận của Vân Khanh!” Hồ Lập Bình nói.

“Đúng vậy, nếu ta có một nửa phúc phận của Vân Khanh, ta nằm mơ cũng cười.” La Gia Tuệ cũng phụ họa theo, chủ động gấp thức ăn để vào chén của Đường Mặc Trầm.

“Đường bộ trưởng, đây là cá sống ngon nhất ở đây, ngài ném thử?”

“Phải không, để tôi ném thử một chút?”

Chiếc đĩa Bùi Vân Khanh duỗi ra, trực tiếp đem thức ăn trong chén Đường Mặc Trầm gấp đi, cắn một cái lập tức nhũn mảy.

“Ăn ngon thì ăn ngon thật, chỉ là có chút mặn, chú nhỏ khẩu vị thanh đạm, đừng ăn!”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 105: Thật sự là hình mẫu của chị tốt!

Edit: Miêu - CQH

trên mặt La Gia Tuệ trắng vài phần, lại lần nữa tươi cười trở lại.

“VẬY...ĐƯỜNG BỘ TRƯỞNG ẮN QUẢ ANH ĐÀO NÀY THỬ.”

“CHÚ NHỎ, KHÔNG THÍCH ẮN ĐỒ ẮN NGỌT ĐÂU.”

“TÔI GIÚP BỘ TRƯỞNG GẤP CON TÔM CHỨ?”

“TÔM CÒN Ở ĐÂY, CHỊ LÀM VẬY CHÚ NHỎ ẮN NHƯ THẾ NÀO?”

Tay Bùi Văn Khinh duỗi ra, đem tôm từ đĩa của cô ta, gấp đi, “CHÚ NHỎ, EM GIÚP ANH LỘ VỎ TÔM!”

Ngón tay thon dài dứt khoát cắt tôm, đem tôm lên miệng anh, Đường Mặc Trầm cũng không khách khí há miệng ra nhận.

“ẮN NGON KHÔNG?”

“NGON.”

“EM SẼ GIÚP ANH LỘ MỘT CON NỮA.”

“ĐƯỢC.”

một hỏi một đáp, vô cùng thân mật.

Liên tục ba lần bị Bùi Văn Khinh ‘phá’, La Gia Tuệ cảm thấy vừa tức vừa ghen tị, trên mặt vẫn duy trì nụ cười trên môi.

một bên, con thứ hai La gia – La Trường Nghiệp nhìn thấy tất cả trong mắt, cảm thấy khó chịu.

“ĐỪNG RỒI, GIA TUỆ, THÀNH TÍCH CUỘC THI CŨNG CÓ RỒI CHỨ?”

Trong lòng hẳn ta biết Bùi Văn Khinh học tập kém, nên cố ý nhắc đến thành tích, liền ở trước mặt La lão gia cùng Đường Mặc Trầm mắt mặt, vừa vặn có thể giúp con gái mình.

Hồ Lập Bình lập tức tiếp lời, cười nói: “Đứa nhỏ này, coi như không chịu thua kém, học kỳ này đứng thứ sáu toàn khoa, toàn bộ điểm hơn chín mươi cả.”

“không được cao nhất, làm cho bộ trưởng chê cười rồi!” La Gia Tuệ cố ý khiêm tốn, “Văn Khinh, học kỳ này của em cũng đứng thứ bảy hay thứ tám chứ?”

“Chưa đâu!” Bùi Văn Khinh bi thảm thở dài, “Hơn nữa em đến trường kỳ thi lại, tổng cộng mười hai môn thi lại!”

Xứng đáng!

Ai kêu cô bình thường không chịu học!

La Gia Tuệ cảm thấy cười thâm, ngoài miệng dịu dàng an ủi, “không có việc gì, từ từ sẽ tốt thôi, thật sự không được thi học lại một năm. Chuyên ngành của em chị không giúp được, nhưng các môn cơ bản như toán học, tiếng anh, chị có khả năng chỉ dẫn, vậy thì tận dụng mùa hè này, chị sẽ giúp em bổ sung kiến thức.”

Ôi, thật sự là phong cách của người chị tốt nha!

Đến lúc đó liền có lý do đến Đường cung tìm cô, thuận tiện câu dẫn đàn ông của cô luôn phải không?

“Đa tạ chị có ý ‘tốt’, bất quá...không cần thiết như vậy!” Bùi Văn Khinh đem con tôm lột xong đưa đến Đường Mặc Trầm, mở cái khăn ra để lau, từ trong túi tiền lấy ra phiếu điểm, “Những khóa này, con đã thi đậu toàn bộ, ông ngoại, người xem đi, con chưa làm ông mất mặt chứ!”

Vốn dĩ, khi nhìn thấy phiếu điểm kia, gương mặt là chuẩn bị hướng đến Đường Mặc Trầm tranh công, hiện tại vừa vặn cũng có công dụng.

Bùi Văn Khinh đem phiếu điểm đưa đến, ông lão đem kiếng lão ra nhìn thành tích của cô, trên mặt tràn đầy kích động.

“Ông ngoại nói cái gì, con cùng mẹ con thông minh giống như nhau, chỉ cần chăm chỉ lúc nào mà học không tốt chứ!”

“Trước kia đều là do con không hiểu chuyện!” Bùi Văn Khinh vẽ mặt nhu thuận, “Về sau con nhất định học tập thật tốt, cho ông tăng thể diện, không thua kém ai.”

“Cháu ngoan!” La lão gia cười gật gật, người liền quay mặt nhìn về phái con trai và con dâu Bạch Phượng Đàn.

“Phượng Đàn, học kỳ này tiền thưởng cho Văn Khinh thêm nha.”

La gia coi trong giáo dục, đứa nhỏ ở nhà ai thi tốt đều có thưởng cả.

Trước kia ba người con, chỉ có thưởng cho mẹ Bùi Văn Khinh là La Yên.

Đến đời này của Bùi Văn Khinh, La Gia Tuệ luôn học tập xuất sắc.

Tiền tài là chuyện nhỏ, mặt mũi mới chuyện lớn.

Nghe nói lão gia tử muốn đem tiền thưởng này cho Bùi Văn Khinh, một nhà ba người La Gia Tuệ sắc mặt biến hóa lớn.

“Cha!” Hồ Lập Bình và mặt không cam lòng, “Chẳng lẽ thành tích Văn Khinh so với Gia Tuệ tốt hơn sao?”

La lão gia đem phiếu điểm hướng mấy bọn họ cho nhìn, “Các người tự mình xem đo.”

một nhà đồng thời đưa mặt nhìn sang, nhìn đến thành tích phái trên phiếu điểm, chỉ kinh ngạc trợn mắt há miệng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Bữa cơm này, thức ăn kêu thật vô cùng ngon!

Edit: Miêu - CQH

Giấy trắng mực đen, mỗi môn đều một trăm điểm.

La Gia Tuệ kinh ngạc trừng mắt, “Mỗi môn một trăm điểm, này... Điều này làm sao có thể?”

cô cực cực khổ ôn tập, mỗi ngày học bài đến đêm khuya, cũng không có khả năng làm bài chuyên ngành đến một trăm điểm, Bùi Văn Khinh làm sao làm được?

“Chị, học tập cũng phải dựa vào ý trời, thứ hai cũng phải có phương pháp thích đáng.” Bùi Văn Khinh cười tủm tỉm mở miệng, “Chị thiên phú thiếu chút, không sao, siêng năng có thể bổ sung. Chị cũng có thể hỏi em phương pháp học chính xác nha!”

Thiên phú kém?

cô bị bảy con không một học kỳ, còn dám bình phẩm thiên phú kém!

Từ nhỏ tự nhận mình thông minh, La Gia Tuệ tức giận đến hộc máu rồi đây.

Cố tình, không còn lời nào chống lại.

Thành tích bày ra ở kia, sự thật thảng thùng biện, cô ta chỉ có thể cắn răng nhận tội.

“VẬY... Về sau chị hướng em học tập nhiều!”

A, cái này cũng có thể chịu được?

cô sẽ nhìn một chút cô có thể chịu bao lâu!

“Đều là người một nhà, chị khách khí như vậy làm gì chứ?” Bùi Văn Khinh nhấp nhấp cái miệng nhónhắn, vẻ mặt thân thiết, “Đúng rồi, chị nghe nói em bị khai trừ ra khỏi hội sinh viên, thật hay không?”

Tự vạch áo cho người xem lưng, sự tình này, cô lại am hiểu nhất!

Nghe được Bùi Văn Khinh nhắc đến ba chữ hội sinh viên kia, La Gia Tuệ mặt cười nháy mắt tái nhợt như tờ giấy.

Ở đoàn khảo sát nước ngoài đến, làm mất mặt trước tất cả mọi người, bị khai trừ ra khỏi hội sinh viên, chuyện này làm cho La Gia Tuệ vô cùng nhục nhã, ngay cả ba mẹ mình cũng chưa có nói qua.

Vừa nghe được những lời ấy, Hồ Lập Bình cùng ltn kinh ngạc nhìn về phía La Gia Tuệ.

La lão gia cũng nghi ngờ hỏi: “Gia Tuệ, sao lại thế này?”

“Con...Con... Con...”

nói vài chữ ‘con’, La Gia Tuệ rốt cục nhin không được nữa, mắt chưa lệ liền đứng dậy chạy ra khỏi cửa.

“Hừ!” Bạch Phụng Đan hừ nhẹ “Trưởng bối hỏi cũng không chịu trả lời, trên bàn còn có khách là Đường bộ trưởng, trực tiếp đã chạy ra khỏi bàn, Trưởng Nghiệp, Lập Bình, các người dạy con gái như thế nào vậy?”

La Gia Tuệ từ nhỏ đến lớn đều là học bá, đem con trai của bà so một người không làm việc gì, trong ngày thường ở trước mặt La lão gia lại cực kỳ được cưng chiều.

Lúc này đây, La Gia Tuệ rốt cục cũng quăng đi mặt mũi, Bạch Phụng Đan tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội bỏ đá xuống giếng.

“Đúng vậy!” Con trai lớn của La gia – La Trường An cũng nói, “Còn không đến trước mặt Đường bộ trưởng xin lỗi?”

Cả nhà con trai thứ hai cảm thấy buồn bực, trên mặt lại hướng đến Đường Mặc Trầm xin lỗi, cười làm lành.

“thật sự là xin lỗi, đều là do chúng ta dạy con gái không chu toàn!”

“Đúng vậy, bộ trưởng, ngài chớ để ý!”

Bùi Văn Khanh thành công nên lui xuống, cười híp mắt sâm một miếng dưa hấu, vừa ăn vừa xem hai anh em chó cắn chó với nhau.

Đưa mắt liếc xéo một cái, rồi Bùi Văn Khanh tiếp tục ăn dưa và xem trò vui, Đường Mặc Trầm thân nhiên buông ly rượu xuống.

“Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi xin cáo từ trước.”

Gấp như vậy đã đi, cô còn chưa xem xiếc xong đâu.

“Ồng ngoại, chúng con về trước đây.” Bùi Văn Khanh cười, ôm lấy cánh tay Đường Mặc Trầm.

“Mợ nhớ chuyển cho con tiền thưởng, thuận tiện giúp con nhìn thử, mấy ngày nay con quét thẻ mà không được, không phải là mợ đóng băng thẻ con nữa chứ?”

“Làm sao có thể, nhất định là ngân hàng bên kia có vấn đề.” Bạch Phụng Đan vội vàng đưa ra khuôn mặt tươi cười, “Sáng mai mợ sẽ ra ngân hàng gọi điện giúp con giải thích.”

Nghĩ bà ta cũng không dám không giải quyết.

Bùi Văn Khanh cười hướng bà ta nháy mắt, “Vậy làm phiền mợ rồi!”

Cáo mượn oai hùm!

Bạch Phụng Đan tức giận đến phổi muốn nổ ra, trên mặt chỉ có thể cười.

“không phiền toái không phiền toái, đây đều là việc phải làm!”

Cáo từ mọi người xong, xuống lầu ngồi trên xe, khuôn mặt nhỏ nhắn Bùi Văn Khanh liền cười xấu xa.

Bữa cơm này, thức ăn thực sự vô cùng ngon!

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Má ơi, nhất thời đắc ý vênh váo

Edit: Miêu - CQH

Lên xe, trên môi của cô vẫn còn mang ý cười.

một bên, Đường Mặc Trầm nghiêng mắt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt thâm trầm.

Xe chạy quay về Đường cung, Bùi Văn Khanh đi theo Đường Mặc Trầm xuống lầu, cảm thấy còn đang tính toán như thế nào để anh thả ra, người đàn ông đang đi phía trước đột nhiên dừng lại.

“Chuyện của La Gia Tuệ là em làm?”

Lúc trước tra được cô mua thuốc xổ, lúc ấy còn tưởng rằng bụng cô không thoải mái ở đâu thì ra là chuẩn bị cho La Gia Tuệ.

Bộ trưởng của mình thật thông minh, cái này cũng nhìn ra được.

Bùi Văn Khanh may dừng lại kịp không là thiếu chút nữa đụng vào người anh rồi.

Lúc này biết nói dối không được, là tự mình chuốc lấy khổ, cô cũng không có phủ nhận.

“Em đang phản kích lại thôi, là cô ta hãm hại em trước? Chú nhỏ chẳng lẽ không điều tra ra được, hàng độc kia là cô ta lạng lẽ nhét vào túi sách em sao?”

nói như vậy, tối hôm đó, là anh hiểu lắm?

Trách không được, kiểm tra máu của cô căn bản cũng không tìm thấy dấu hiệu dùng thuốc.

Là La Gia Tuệ kia làm, vừa nhìn thấy biết là dạng người không phải hiền lành gì, nghĩ đến là sợ Bùi Văn Khanh được sủng ái nên mới hãm hại cô.

May mắn ngày đó không có đem cô quăng vào quân đội, bằng không, lúc này cô chẳng phải đang chịu tội hay sao?

Đường Mặc Trầm nhú mảy, trong con người nhiễm lên vài phần ảo não.

Nâng bàn tay to lên, nhẹ nhàng xoa tóc cô, người đàn ông thấp miệng mở miệng.

“Là anh hiểu lắm em.”

“Nào có?” Bùi Văn Khanh cười ôm lấy hông anh, “Chú nhỏ không hiểu được chân tướng, tức giận là cũng phải? nói sau vốn em cũng có sai, không nên đi quán ăn đêm ở địa phương đó, nếu không phải nhờ chuyện này, Văn Khanh lúc này còn bị chú nhỏ ném ở La gia đấy!”

Nghe được câu “ném ở La gia”, con người của người đàn ông càng nhuốm lên vài phần đau lòng.

“Mới không pahir, là Văn Khanh không tốt!” Bùi Văn Khanh từ trong lòng anh ngẩng mặt lên, “Chú nhỏ, người xem lần này em th tốt như vậy, anh có phải hay không. ...Suy nghĩ một chút cho em đi làm tình nguyện viên?”

“không được.”

“không được là như thế nào?”

“Vì sự an toàn của em làm anh lo lắng.”

“Em sẽ cẩn thận một chút, nếu không. ... anh cho em học võ lại? Chú nhỏ, anh yêu. ... Em van cầu anh đó!”

Mặc kệ cô năn nỉ như thế nào, Đường Mặc Trầm chính là không động đây.

“Việc cũng có thể, nhưng chuyện này là không được! Nếu em muốn học tập, anh sẽ mời bác sĩ đến Đường cung dạy.”

Người đằng sau màn còn không đem ra được, ai dám cam đoan đối phương sẽ không làm gì bất lợi cho cô nữa chứ?

“không được!”

Những nhẽo, cứng rắn, trái dễ phải dễ đều không được, tính tình Bùi Văn Khanh cũng tăng lên, đóng cửa phòng thật mạnh.

Oành!

Cửa phòng nặng nề đóng lại, nghe được một tiếng vang thật lớn kia, trái tim của Bùi Văn Khanh cũng run lên một cái.

Mẹ ơi, nhất thời đắc ý vênh vào, cô làm sao dám đánh bay mặt mũi vị kia.

Vội vã mở cửa phòng ra, nhìn xem vẻ mặt ngoài cửa của Đường Mặc Trầm, Bùi Văn Khanh vội vàng cúi đầu nhận sai.

“Em vừa mới không phải sầm cửa, chính là. ... không cẩn thận hơi dùng sức một chút, anh. ... anh đại nhận đại lượng không chấp tiểu nhân, đừng giận mình nữa, được không?”

Đưa mắt liếc xéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, Đường Mặc Trầm đi nhanh đến bên cạnh cô, ngồi ở đầu giường.

“Lại đây!”

cô ngoan ngoãn đi đến, đứng ở trước mặt anh, cùng đối phương mưa rền gió dữ.

một lát, âm thanh của người đàn ông vang lên một lần nữa, dĩ nhiên là ngoài dự đoán của mọi người.

“Em đi bệnh viện làm người tình nguyện cũng được, bắt quá đáp ứng anh một điều kiện.”

Bạn đang đọc truyện *Bộ Trưởng Cao Lãnh: Cung Chiều Vợ yêu Tận Trời* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.